A Wild Night & A Marriage Ultimatum

Robyn Grady

MILLS & BOON
MODERN
Heat

HARLEQUIN® *Presents*

2746
July

LARGER PRINT

Robyn Grady

THE AUSTRALIAN MILLIONAIRE'S LOVE-CHILD

HARLEQUIN®
High Life

E-Kitap: Clondike

ROBYN GRADY *Tatlı İntikam*

Sophie Gruebella, arkadaşlarının neden hâlâ bekâr olduğunu konuştuklarını duyana kadar, tek başına sürdürdüğü hayattan oldukça hoşnuttu. Acaba kendinin tam zıttı olan bir erkekle birlikte olmasının nedeni bu muydu?

Cooper Smith, nefes kesecek kadar yakışıklı bir erkekti ve Sophie ile geçirdiği o muhteşem geceye kadar, bütün hayatını planlamıştı.

Neyse ki, ikisi de bu gecenin tekrarlanmaması konusunda hemfikirdiler... Yani, planlarında bir değişiklik yapmalarına gerek yoktu...

HQN HL-2 2010/08

Fiyatı: 8,90 TL
Kıbrıs: 12,90 TL

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usûl ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.

Robyn Grady – Ç.Y. One Night Baby Serisi 1 - Tatlı İntikam

2010/08 Harlequin High Life 2 İki Roman Bir Arada 2. Roman
İngilizce Adı: The Australian Millionaire's Love-Child / Wild Night and A Marriage Ultimatum (2008)

E-kitap : Clondike

Arka Kapak:

Sophie Gruebella, arkadaşlarının neden hâlâ bekâr olduğunu konuştuklarını duyana kadar, tek başına sürdürdüğü hayattan oldukça hoşnuttu. Acaba kendinin tam zıttı olan bir erkekle birlikte olmasının nedeni bu muydu?

Cooper Smith, nefes kesecek kadar yakışıklı bir erkekti ve Sophie ile geçirdiği o muhteşem geceye kadar, bütün hayatını planlamıştı.

Neyse ki, ikisi de bu gecenin tekrarlanmaması konusunda hemfikirdiler...

Yani, planlarında bir değişiklik yapmalarına gerek yoktu...

Çok yazarlı One Night Baby Serisi:

1-Robyn Grady – Tatlı İntikam /The Australian Millionaire's Love-Child / Wild Night and A Marriage Ultimatum
2-Heidi Rice - /Pleasure, Pregnancy and a Proposition
3-Anne Oliver - / Pregnant by the Playboy Tycoon

Kitap iki ayrı yayınevi tarafından farklı İngilizce adlarla basılmış.

Robyn Grady

Tatlı İntikam

HARLEQUIN®
High Life

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1
Kadıköy İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 Fax: (0216) 338 87 12
Kadıköy V.D. 079 035 0285

~ ROMANIN KARAKTERLERİ ~

Sophie Gruebella:
İşini çok seven bir öğretmen

Cooper Smith:
Başarılı bir boşanma avukatı

Paige:
Cooper'ın on altı yaşındaki kız kardeşi

Penny Newly:
Sophie'nin kız arkadaşı

Kate Tigress:
Sophie'nin kız arkadaşı

Wendy :
Sophie'nin kız arkadaşı

Noah:
Wendy'nin kocası ve Cooper'ın arkadaşı

Ted:
Sophie'yi üç ay önce terk eden erkek arkadaşı

Evangelina:
Cooper'ın eski kız arkadaşı

Marlo Daniels:
Paige'nin okuldan arkadaşı

Hallam:
Paige'nin erkek arkadaşı

Myers:
Sophie'nin çalıştığı okulun müdürü

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

"BÜTÜN bekâr kadınlar, lütfen odanın ortasına... Gelin buketi fırlatacak."

Sophie Gruebella'nın bakışları, bardağının kenarında yavaşça dolaşan parmağından orta yaşlı DJ'ye, oradan da büyük balo salonunun dans pistinde toplanan kadınlara kaydı. Dikleşip, ellerini kucağında kenetlerken, zümrüt yeşili gözleri bulutlandı...

Hayır... Üzgün değildi. Aksine arkadaşının doğru erkeği bulmasına seviniyordu. Wendy ve Noah birlikte mükemmel görünüyordu. Özellikle de şimdi... Noah karısının dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurduktan sonra, Wendy kar beyazı gelinliğinin eteklerini hışırdatarak, elindeki gül buketini heyecanlı kalabalığa fırlatmaya hazırlandı.

Onun üzüldüğü kişi kendisiydi ve bugün buraya gelmiş olması bile onun açısından büyük bir olaydı. Buradaki herkes onun üç ay önce terk edildiğini biliyordu. O zamandan beri kendini tedavi etmek için her gece çikolatalı dondurma ve romantik komedi kürü uyguluyordu. Gerçi sonu hep mutlu biten filmler onu daha suratsız yapmış, çikolata ise beş kilo aldırmıştı, ama olsun.

Daha genç, daha zayıf ve daha çekici bir kadın için kenara atılmanın utancı, eski yoğunluğunu kaybediyordu. Şükürler olsun, artık Ted'e âşık olduğunu düşünmüyordu. Yine de iddialı bir tipe tercih edilmek, kendine olan saygısını ve güvenini yerle bir etmişti. Bu yüzden değil bir daha âşık olmak, düğün buketini yakalamak için çaba göstermek düşüncesi bile kendini kötü hissetmesine neden oluyordu.

DJ'in tatlı sesi balo salonunda bir kez daha yankılandı. "Son şans, bayanlar. Bakalım buketi kim yakalayacak? Sıradaki kim?"

Sophie içini çekti Acaba günün birinde Noah ve Wendy'nin yakaladığı mutluluğu o da bulabilecek miydi? Kalbini yeniden açmaya cesaret edebilecek miydi? Kabullenmek acı verse de, zaman geçtikçe bunun gerçekleşebileceğine daha az inanır olmuştu.

Kendi düşüncelerine dalmışken, önünden geçen yakışıklı bir erkek dikkatini çekti. Bir an kalbinin ritmi bozulur gibi oldu. Adam gerçekten de insanın nefesini kesecek kadar yakışıklıydı. Üzerindeki smokin, geniş omuzlarını daha da vurguluyordu. Onun biraz ötesinde, sağ tarafında durdu ve cebinden telefonunu çıkarttı. Yüzü ciddiydi. Konuşurken saatine baktı, başını salladı, anlamını çözemediği birkaç şey söyledikten sonra konuşmasını bitirdi.

İşle ilgili bir şey miydi? Cumartesi akşamı için garip bir durumdu. Sophie'nin bakışları salonda gezindi. Adamın kız arkadaşı etraflarda olmalıydı. Onun gibi kendinden emin, çekici ve seksi adamların her zaman kız arkadaşları olurdu. Tabi bu kızların kendisi gibi tombul ve üzgün tipler olmadığı kesindi.

Bardağını kenara itti.

Aslında artık gitme zamanı gelmişti. Çantasından kalp şeklindeki son çikolata parçasını çıkartırken, neşeli haykırışlar arasında tepeden kucağına mis kokulu bir şey düştü. Sophie hayretle kucağına neyin düştüğüne bakınca, inledi.

Wendy'nin buketi nasıl olup da onun kucağına düşmüştü? Daha da önemlisi, bunu nasıl saklayabilirdi?

Bütün gözlerin kendisine çevrildiğini fark edince, oturduğu yerde utançla kıpırdandı.

DJ'in sesi yeniden duyuldu. "Harika bir atıştı, Wendy! Hepimiz arkalarda duran bu utangaç bayanı alkışlayalım."

Alkış tufanı kopunca, Sophie titrek bir gülümsemeyle etrafına bakındı. Hatta el sallamayı bile başardı. Ama gösteri bitip, çiftler yeniden bir araya geldiğinde, arkadaşları Penny Newly ve Kate Tigress anında yanında bitti.

Elbisesinin önü gümüş pullarla işli Penny'nin yüzü asıktı. "Hiç anlamıyorum. Buketi neden yakalamak istedin ki?"

Kate arkadaşının koluna vurdu. "Kabalaşma..."

"Ben sadece onun şu ada yalnız olduğunu kastettim. Buketi onun yakalaması boşuna oldu."

Lise yıllarından beri Penny güzelliği, iri göğüsleri ve aşırı açık sözlülüğüyle tanınırdı.

Sophie içini çekti. "Haklısın. Evlenen bir sonraki kişi olma ihtimalim hiç yok."

Kate onun yanına oturarak, elini tuttu. "Toparlanacaksın, Sophie. Kendi ruh ikizini bulacaksın."

Sophie arkadaşına acı bir gülümsemeyle baktı. "Bu ikizim mümkünse dış görüşümden ve karmakarışık saçlarımdan uzak biri olsun."

Hatta tercihen ince, boylu ve atletik biri...

Bakışları arkadaşının omzunun gerisinde duran adama takıldı. Kollarını göğsünde kenetlemiş adamın kaşları çatılmıştı. Sophie'nin de kaşları çatıldı. Bu adamın kız arkadaşı neredeydi?

Başarılı bir kuaför olan Kate, Sophie'nin tepesinde topuz yaptığı saçından kurtulan bir kıvrımı geriye doğru attı. "Bir kere, senin kumral kıvırcık saçların harika. Eğer saçının bir santimini bile kestirirsen, bana hesap vermek zorunda kalırsın." Tehdit edercesine kaşlarını çattı. "Onları sıkıca toplamak yerine serbest bırakmalısın."

Penny onaylarcasına omzunu silkti. "Ve tabi yeniden kendine uygun giysiler almalısın... Aslında oldukça hoş birisin. Gerçekten..."

Kate uyaran gözlerle arkadaşına baktığı sırada, müzik yeniden başlamış, kızların erkek arkadaşları yanlarına gelmişti. Birkaç saniye sonra ikisi de pistteki yerlerini almış, sevgilileriyle yanak yanağa dans ediyorlardı.

Sophie ağlamamak için alt dudağını ısırdı. Kate iyi niyetliydi. Ama onun kendisine acımasını istemiyordu. Zaten o kendisine yeterice acıyordu.

Uzun süreli ilişkisi yakın bir zamanda bitmişti. Dünyanın en güzel kadını değildi. Gerçek aşkı, ayaklarını yerden kesecek erkeği asla bulamayabilirdi. Ama bütün bunlarda ne vardı ki? Zaten çoğu insan aşkı bulmuyordu.

Aslında bu o kadar da kötü bir şey değildi. Şimdi arkasına baktığında, Ted ile birlikte olan Sophie'nin, olmak istediği kadının ucuz bir kopyası olduğunu görebiliyordu. Onunla birlikteyken bir gölgeden ibaretti. Her şeyi kabullenen ve asla itiraz etmeyen bir gölge... Aslında hayatının hikâyesi bu kadardı işte...

Ama artık buna bir son verecekti. Şu andan itibaren içindeki sese kulak vermeyecek, geçmişi düşünmeyecekti. En son ihtiyacı olan onu sınırlamalar getirecek, kurallar koyacak bir kocaydı...

Verdiği kararla birden sandalyesinden kalktı. Artık başka insanların ne düşüneceği umurunda bile değildi.

Çıkışa doğru daha iki adım atmamıştı ki, dirseğinde hissettiği bir el onu durdurdu. Şaşırarak döndüğünde, bir çift mavi gözün gülümseyerek kendisine baktığını gördü.

Az önce telefonla konuşan adam, çiçek buketini ona uzatıyordu. "Bunu düşürdün."

Onun parmaklarından bedenine yayılan sıcaklıkla ürperen Sophie bir an için ne yapacağını bilemedi. Adamın bakışları dudaklarına kenetlendiğinde, ayaklarının altındaki yerin kaydığını ve salonun etrafında dönmeye başladığını hissetti.

Neyse ki o sırada çalışmaya başlayan beyni, kendini aptal durumuna düşürmeden imdadına yetişti.

Adam, kucağındaki buketin yere düştüğünü görmüş ve bir centilmen olarak ona vermek istemişti. Gülümsemeye çalışarak, çiçekleri geri uzattı. "Bu sizde kalsın. Kız arkadaşınıza verirsiniz."

"Hayatımda biri yok." Adam buketi alarak, masanın üzerine koydu. "Aslında, benimle bu dansı paylaşır mısın diye soracaktım."

Sophie şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sonra ihtiyatlı gözlerle etrafına bakındı. Bu adam onun alışkın olduğu tiplerden değildi.

Acaba bu bir çeşit şaka mıydı? Ama yeniden onun bakışlarıyla karşılaştığında hissettiği çekim, damarlarından bütün bedenine yayılmaya başladı.

O gözlere kenetlenmiş bir halde, tek omzunu silkti. "Şey, ben gitmek üzereydim."

Adam onun elini tutarak, dans pistine yönlendirdi. "Öyleyse seni zamanında yakaladığım için şanslıyım."

Piste geldiklerinde, başka bir söz söylemeden onu kollarının arasına aldı ve dans etmeye başladı.

Sophie ayaklarının programlanmış gibi onun adımlarını takip ettiğinin farkındaydı. Onun sert bedeninin temiz kokusunu ve sıcaklığını görmezden gelmeye, rahatlamaya çalıştı. Ama kasıklarındaki hareketlilik bunu zorlaştırıyordu.

Gözlerini kapattı.

Sakın heyecanlanma. Bu sadece bir dans...

Kulağına fısıldayan sesi duyduğunda, başını onun omzuna yasladığını fark etti. "Elbisen çok hoş."

"Giymeyeli epey oldu."

Elbisesini beğenmişti. Acaba şansı birden bire dönmüş olabilir miydi? Hem de bu boyutta? Onunla daha önce karşılaşmadıklarına emindi. Acaba Noah daha önce bu adamdan bahsetmiş miydi? Belki de bankadan bir arkadaşıydı.

Peki, ama neden şimdi bu soruları kendine soruyordu. Erkeklerden uzak durması gerekmiyor muydu?

Ama en azından bunun gibi hatırlayabileceği anlarının olması güzeldi.

Dans partneri konuşkan biriydi. "Uzun zamandır bir düğüne katılmamıştım. Hoş bir gün oldu. Kilisedeki tören, konuşmalar..." Fazla çaba göstermeden onu döndürdü. "Dans..."

Evet, her şey mükemmeldi. Kiralanan Rolls-Royce'a kadar tüm ayrıntılar düşünülmüştü. Bakışlarını ipek kumaşlarla süslenmiş balo salonunda gezdirdi. "Burası bir servete mal olmuştur herhalde."

"Noah'ın, her kuruşuna değdiğin düşündüğüne eminim."

"Wendy de öyle..." Wendy ve Noah hiçbir masraftan kaçınmamışlardı. Wendy'nin gelinliği bile binleri bulan bir değerdeydi.

Adamın sesi kısılmıştı. "Ama sen pek aynı şeyi düşünmüyor gibisin. Sence de böyle bir günde hiçbir masraftan kaçınılmaması gerekmez mi?"

"Şu anda böyle bir şey söylemek bana düşmez. Sonuçta bu benim düğün günüm değil."

"Peki ya senin düğün günün olsaydı?"

Sophie içini çekti. Mutlu çift için gerçekten mutlu olabilmeyi isterdi. Birkaç dakika önce kendisini keder çukurundan çıkartmaya yemin etmişti. Ama şimdi gizemli adamın beklenmedik ilgisi altındayken ve bu mükemmel dansı yapıyorken bile, kat etmesi gereken çok yolu olduğunu biliyordu.

Başını salladı. "Şu anda buna cevap verecek en son kişi benim."

"Biraz önce düşüncesiz arkadaşının söyledikleri yüzünden mi?"

Onun sözleriyle, Sophie boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. Mavi gözlerin içine dikkatle baktı. Doğru mu duymuştu? Buna cevap vermek bile içini acıtıyordu.

"O konuşmayı duydun mu?"

Adam tek kaşını kaldırdı. "Yetecek kadarını."

O gece ikinci kez yanakları utançla kızardı. "Benimle dans etmek istemenin nedeni bu muydu? Bana üzüldüğün için mi?"

Adam belli belirsiz dudağını büktü. "Başlangıçta evet. Seni daha yakından görene kadar."

Bu bir iltifat mıydı? Aralarında hissettiği ateş gerçek miydi?

"Ya şimdi?"

Sırtındaki el, sert bir hareketle onu kendine çekti. "Ben senin soruna cevap verdim. Şimdi sıra sende... Mükemmel düğün gününü nasıl hayal ediyorsun?" Bakışlarını onun gözlerine dikmiş, cevap vermesi için bekliyordu.

Sophie bu adamın kollarında kendini rüyada gibi hissediyordu, ama bunun adamın kendisine acıdığı için gerçekleştiğini de görmezden gelecek değildi. Demode, şanssız, kimse onu dansa kaldırmadığı için tek başına kalan zavallı Sophie... Ama artık kendini böyle görmekten, insanların ne düşündüğünden, nasıl göründüğünden endişelenmekten çok sıkılmıştı. Bu insanların içine iyi niyetli yakışıklılar da dâhildi.

Geleneksel bir düğün mü istiyordu?

İçindeki güce sarılarak, çenesini dikleştirdi. "Bu geceye kadar büyük bir düğün ve kocaman bir pasta istediğimi söylerdim."

"Ne değişti?"

Sophie gülümsediğini fark etti. "Aslında içten içe hep sahilde bir düğün istediğimi fark ettim. Çıplak ayaklarla kumların üzerinde dans edildiği bir parti... Tabi eğer evlenirsem."

"Herhalde bir eşinin ve ailenin olmasını istiyorsundur."

Onun sert bedeninin baştan çıkarıcı bir ritimle hareket ettiğinin fazlasıyla farkındaydı. Onun meraklı bakışını görünce, kafa tuttu. "Bir kadının kendini evli görmemesi çok mu garip?"

Adam onu kendi etrafında döndürdü. "Doğrusunu istersen evet. Genellikle kiliseden kaçan taraf erkekler olur, kadınlar değil."

"Kendi tecrübelerine dayanarak mı bunu söylüyorsun?"

Bu adam bir playboy muydu? Doğrusu olmaması için hiçbir neden yoktu. Gereken tüm özelliklere sahipti.

"Aslında yakın zamanda evlenmeyi planlıyorum. Büyük bir düğün pastasının olduğu ve hiçbir masraftan kaçınılmayan bir düğünle.

İşte Sophie şimdi şaşırmıştı. "Hayatında biri yok, ama yakında evlenmeyi düşünüyorsun, öyle mi?"

"Elimde gereksinim duyduğum şeylerin listesi var. Bundan sonra iş sadece o listeye uyacak kadını bulmaya kaldı."

Sophie kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Liste mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Ancak ciddi tavrı hiç de şaka yapar gibi değildi. "Her gün, uzun süreli uyum yaşayıp yaşayamayacaklarını yeterince düşünemeden evlenen bir sürü mutsuz çiftle uğraşıyorum. Bu listeyi bir kaç yıl önce, ne yapacağını bilmeyen bir müşterimin gelecekte aynı hataları tekrar yapmasını önlemek için geliştirdim."

Sophie şimdiden onunla evlenecek olan kadı için üzülmeye başlamıştı? Nasıl biri âşık olmak gibi bir şeyi kontrol altına alabileceğinin düşünürdü ki? "Nesin sen? Terapist falan mı?"

"Boşanma avukatı."

"Elinde listesi olan bir boşanma avukatı? Evlilik konusunda bundan daha romantizme aykırı bir şey duyduğumu hiç sanmıyorum."

"Mallar üzerine tartışan, çocukları piyon olarak kullanan öfkeli insanları düşün. Düşüncesizce bir sevdaya kapılarak yapılan dikkatsiz evliliklerin çoğu hayal kırıklıkları, pişmanlıklar hatta bazen nefretle son buluyor."

Sophie onun söylediklerini düşündükten sonra kararını verdi. "Üzgünüm ama be yine de listeden kontrol etmek yerine âşık olmayı tercih ederdim."

Adamın bakışları ondan ayrılıp, salondaki insanlar üzerinde gezinmeye başladı. "Bu durumda haklısın. Evlenmemelisin."

Sophie gerildi. *En azından seninle*, dedi içinden.

Yine de onun bedeninden kendisininkine yayılan ateşe karşı savunmaya geçmesi gerektiğinin farkındaydı. "O listeye razı olacak çok özel ve hoş birini bulmak zorunda kalacaksın."

Adamın bakışları yeniden onun dudaklarına kenetlendi. "Ah, ama zaten önemli olan şey özel birini bulmak."

Sophie bu konudaki fikir ayrılıklarını kafasından uzaklaştırmaya çalışırken, kalçalarının birbirine daha çok yakınlaştığını ve kasıklarına doğru bir ürpertinin yayıldığını hissetti.

Bu adamın alaycı bakış açısına saygı duymalı mıydı? Normalde beklendiği gibi davranma eğiliminde olurdu, ama buketin kucağına düşmesi bir şeyleri değiştirmişti. Artık uygun olanı yapıp, olacakları kendi haline bırakamazdı.

"Yani, deli gibi âşık olursan, ama o listendeki üç maddeye uymuyorsa, onu kapı dışarı edeceksin, öyle mi?"

"Yol yakınken ayrılmak en iyisi. O ilişki zaten uzun süreli olmaz."

Ted ile aynı şeylerden hoşlanmışlardı. Anne ve babası da birbirlerinin ilgilerini paylaşarak yola çıkmışlardı, ama şimdi birbirleriyle pek konuşmuyorlardı bile. Diğer yandan büyük annesi ve büyük babasının hiçbir ortak noktaları yoktu, ama birbirlerine hâlâ aşkla bakıyor ve el ele dolaşıyorlardı.

Ortak ilgi alanları... Ortak olmayan ilgi alanları...

Bu adamın mantığı doğru değildi ve bunu ona söyleyecekti.

"Bence doğru olanı bulmak böyle bir ayarlamadan çok şans işi."

"İstediğini düşünmeye hakkın var."

Hayır, sormayacaktı. Ona bu zevki vermektense dilini ısırırdı.

Ama daha ne olduğunu anlamadan soru dudaklarından dökülüverdi. "Listende ilk sırada ne var?"

Adam alaycı gözlerle ona baktı. "Tartışmayacak biri."

İşte... Cevabını almıştı. Yavaşça kendini onun kollarından sıyırarak, geriye doğru bir adım attı.

"O zaman yanlış kızı dansa kaldırdın."

"Neden? Bir çiftin nasıl bir araya gelmesiyle ilgili zıt fikirlerimiz olduğu için mi? Aslında listemdeki her şey bir ömür boyu sürecek birlikteliği güven altına almakla ilgili." Gülümsediğinde yanağındaki gamze ortaya çıktı. "Buradaki sorun ise, seninle dans etmekten hoşlanmam." Geriye doğru çekilerek bedenleri arasına mesafe koydu. "Ama bu sadece bir dans. Filizlenen bir aşk ilişkisi değil. Kırık kalpler yok. İncinen kimse yok."

Sophie nihayet yanan ciğerlerine hava doldurabilmişti. Kabul etmekten nefret ediyordu, ama haklıydı. Bütün gece diken üzerindeydi ve onun liste fikri canını sıkmıştı. Ama aslında buna hiç gerek yoktu. Sonuçta bu kendisini değil, onu ilgilendiriyordu. İddialı yeni Sophie'nin buna alışması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Ona elini uzatırken, adamın yüzü yumuşamıştı. "Ateşkese ne dersin?"

Sophie küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tabi, neden olmasın?"

Sanki elini gereğinden uzun tutmuştu. Başıyla kapıların bulunduğu yönü işaret etti.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Balkonda bana eşlik eder misin? Sadece platonik olarak, tabi ki..."

Sophie duraksadı. Ama sonra onun gözlerindeki muzip parıltıları gördü. Ona balkonda eşlik etmeli miydi? Aman... Hem burada geçirdiği sıcak anlardan sonra, temiz hava almak ona da iyi gelebilirdi.

Balkona çıkıp, partinin gürültüsünü arkalarında bıraktıklarında, Sophie onun teklifini kabul ettiğine sevindi. Dışarıda harika bir hava ve nefes kesen bir manzara vardı. Akşamın karanlığında parıldayan ışıklar bir mücevher gibi görünüyordu.

Adam sırtını taş kirişe dayadıktan sonra, kollarını göğsünde kenetledi ve ona baktı.

Sophie nefesinin kesildiğini hissetti. Ama ona karşı koyması gerektiğini de biliyordu. Önüne düşen saç tutamını geriye atarak, "Evlenmek istediğine ne zaman karar verdin?" diye sordu.

"Bu gece."

Sophie tek kaşını kaldırdı. "Ani dürtülerle hareket etmeyen bir adam için garip değil mi?" Onun seksi gülümsemesinden, doğru teşhiste bulunduğunu anlamıştı.

"Noah'ı okuldan beri tanırım. Birbirimizin izini kaybetmiştik. Ama bir süre önce yeniden buluştuk. Onun evlendiğinin görmek, artık gençleşmediğimi anlamamı sağladı. Karım olmasını, oğlum olmasını istiyorum. Zamanı geldi." Manzaraya dönerek, kollarını tırabzanlara dayadı. "Peki ya sen? Senin de çocuk istediğinden eminim."

Normalde böyle bir konuyu yabancı biriyle tartışmak aklından bile geçmezdi. Bir yıl çıkmış olmalarına rağmen Ted ile bu konuların yakınından bile geçmemişlerdi.

Ama artık değişmeye karar vermemiş miydi? Hem içindekilerin küçük bir kısmını paylaşmasından ne gibi bir zarar olabilirdi? Aslında son üç ay içinde arkadaşlarından ve meslektaşlarından öyle çok şeyi gizlemişti ki şimdi bir kısmını açıklamak rahatlatıcı olacaktı.

"Çocukları çok severim." Zaten öğretmen olmasındaki en büyük etken de buydu. "Zamanı geldiğinde ve doğru kişiyi bulduğumda tabi ki çocuk sahibi olmak isterim." Tabi eğer o zaman gelir ve doğru kişiyi bulabilirse... Yakın bir gelecekte böyle bir ihtimal gözükmüyordu. "Ama şimdilik öyle bir planım yok," diye ekledi içindeki kederi dağıtmaya çalışarak.

"Anlaşılan bu konuda yine çatıştık."

Sophie tırabzanlardan uzaklaştı. Yeterince hava almıştı. "birinin yardımı olabileceğini düşünürsem, onu sana yollayacağım. Dans için teşekkürler."

Adam birden ona döndü. "Nereye gidiyorsun?"

"Geceye nokta koymanın zamanı geldi." Çikolata yemeği bırakmanın da öyle... Pazartesi günü jimnastiğe başlayacaktı. Belki yeni

bir bedene sahip olmak, aklındaki yeni şekle ayak uydurmasına yardım edebilirdi.

Adamın onaylamayan sesini duyduğunda kapıya doğru yönelmişti. "Buradan tek başına yürüyüp çıktığını görmelerine izin mi vereceksin?"

Sophie şaşırarak ona baktı. "Zaten öyle olacaktı."

"Ama şimdi bir seçeneğin var."

Sophie onun aklından geçeni anlayınca hemen itiraz etti. Daha fazla merhameti kaldıracak durumda değildi. "Bana eşlik etmek zorunda değilsin."

Adam onun yanına geldi. "Benim aklımda biraz daha dikkat çekici bir şey vardı."

Sophie elini salladı. "Her neyse unut gitsin. Bu gece yeterince dikkat çektim."

Ancak adam uzun ve atletik bedeniyle yolunu kesip, şeytani gülümsemesiyle ona bakınca aklından neler geçtiğini merak etti. "Ne planlıyordun?"

"Tatlı bir intikam."

Yeniden salona girdiklerinde, birden onu güçlü kollarıyla kucaklayınca, Sophie şaşkın bir çığlık atmaktan kendini alamadı. Tanrım adam onu sanki bir tüymüş gibi rahatça kaldırıvermişti! Bu bir rüya olmalıydı. Böyle şeyler onun başına gelmezdi. Birazdan zilin sesi çalacak ve onu uyandıracaktı.

Dudaklarından gergin bir kahkaha döküldü. "Ne yapıyorsun?"

"Arkadaşlarına unutamayacakları bir görüntü veriyorum."

"Herkesin gözü önünde beni kapıya kadar taşıyacak mısın?"

Adam gücenmiş gözlerle ona baktı. "Bu yapacağımın sadece yarısı."

Salon içinde ilerlemeleri gerçekten etkileyiciydi. Onlar yaklaştıkça kalabalık ikiye ayrılıp yol veriyor, bütün başlar onlara dönüyordu. Orkestra bile susmuştu. Erkek arkadaşlarıyla birlikte duran Kate ve Penny bile heykel gibi donup kalmışlardı.

Sophie tam olarak nasıl bir tepki vermesi gerektiğinden emin değildi. Ama yaşadığı o anın her saniyesinden doyumsuz bir keyif alı-

yordu. Kollarını onun boynuna dolayarak fısıldadı. "Sonrasında onlara ne söylemem gerekiyor?"

Adam onu uyarmaya gerek görmeden durdu ve öpmeye başladı.

Öyle büyük bir istekle öpüyordu ki Sophie dudaklarının aralandığını fark etti. O an için her şeyi unutur gibi olmuştu. Ama alkış sesleriyle nerede olduğunu hatırladı.

Adam yeniden yürümeye başladığında, pelte gibi olduğunu hissetti.

"Onlara beni sadece seks için kullandığını söyle," dedi adam salondan çıkarlarken. "Ve yatağının başucundaki en büyük çentik olduğumu..."

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

COOPER Smith, otelin boş koridorundaki asansörün önüne geldiğinde durdu ve kollarındaki güzel pakete bakanak sırıttı.

"Bence şovdan hoşlandılar."

İtiraf etmesi gerekirse, kendisi de hoşlanmıştı. Salondan çıkışı, yıllardır yaptığı en çılgınca şeydi. Bir yerlerde insanın dizginlerinden kurtulmasının ruhuna ilaç gibi geldiğini okumuştu. İçinde bunun bağımlısı haline geliverecekmiş gibi bir his vardı. Ancak ani dürtülerle yapılan hareketlerin nelere mal olacağını bilen biri olarak bunun tehlikelere yol açabileceğinin de farkındaydı.

Bu kadın, şaşkınlıkla irileşmiş yeşil gözleriyle onu etkisi altına almıştı. Gülümsediğinde de o yeşil gözlerin etkisinin devam edip etmeyeceğini merak etmeye başlamıştı ki, kadın kahkahayla sarsılmaya başladı Onun bedeninin sallanması ve gülmesi bulaşıcı bir etki yaratınca, Cooper da kıkırdadı.

Gülmekten gözünden yaş gelen kadın, nihayet nefes alınca, "Penny'nin ağzının hâlâ açık olduğuna iddiaya girerim," dedi. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum." Sonra kaşlarını çattı. "Beni uyarmadığına inanamıyorum."

"Söyleseydim, benimle tartışırdın."
"Belki de tartışmazdım."
Bunun mümkün olabileceğini hiç sanmıyordu.
Aslında bu kadınla normalde ilgilenmezdi. Ama görüntüsünde kendine göre farklı bir çekim vardı. Renkli çiçek buketi kucağına düştüğü anda dikkatini çeken bir şeyler vardı. İçinden bir güç, onu dansa kaldırması için zorlamıştı. Üstelik birlikte geçirdikleri zaman hoşuna da gitmişti. Listesinde aradığı özelliklere sahip olmadığı konusunda inat etse de...
Geleneksel şeylere ya da evliliğe, hatta bir aileye sahip olmaya bile taraftar değildi. En tehlikeli olanıysa, başarılı birlikteliğin şansa dayalı olduğuna inanıyordu. Oysa Cooper'a göre insan kendi şansını kendi yaratıyordu.
Farklılıklarına, aralarında hiçbir şey olamayacağını bilmesine rağmen, onu öptüğü için hiç pişman değildi.
Kapalı duran asansörün kapısına bakarak, "Aşağı mı, yukarı mı," diye sordu.
"Taksiye binmek için lobiye gitmem gerektiğine göre, aşağıya."
Bedenindeki adrenalin seviyesinin arttığını hissedebiliyordu. Hiç yorgun değildi. Ama bu enerjisini yeniden düğün salonuna dönerek kullanmayı da istemiyordu doğrusu."
"Eve gitmek için çok erken."
"Neredeyse on bir oldu."
Pek geç sayılmazdı. "Yorgun musun?"
Cevap gülümsemeyle geldi. "Olduğumu sanıyordum."
İşte çözüm ortadaydı. "Kahve içerken bana eşlik eder misin?"
"Ben kahve içmem."
Cooper tek kaşını kaldırdı. Nasıl unutabilmişti? Sola yürümek istese, onun sağa gitmelerinde ısrar edeceğini artık öğrenmişti. Yine de ısrar etti. "Soğuk bir şey, o zaman?"
"Bak ne diyeceğim... Beni yere bırak da, bu konuyu düşüneyim."
Cooper boğazını temizlerken, bu küçük ayrıntıyı nasıl atladığını düşünüyordu. Yavaşça onu yere bıraktı.

Kadın üzerini düzelttikten sonra, başını kaldırarak dikkatle onu inceledi. "Dürüst olacağım. Bu teklifi nasıl almam gerektiğini bilmiyorum."

Dışarıdan bakıldığında bir acıma ya da yatağına başka bir kadın atarak yaşayacağı zafer duygusu gibi görünebilirdi. Ama durum bundan çok daha basitti. Arkadaşının mutlu bir evlilik yaptığını görmek, bu gece kendini yalnız hissetmesine neden olmuştu. Büyük ihtimalle o da aynı duyguları yaşıyordu.

"Romantik eğilimlere uymadığımızı biliyorum. Bu yüzden kendimizi yatakta bulacağımızdan endişelenmene gerek yok..." Onun gözlerindeki incinmişliği görünce, dilini ısırdı. Kahretsin... Bir de arkadaşının düşüncesizce konuştuğunu düşünmüştü... "Yani demek istediğim... İkimiz de, ortak arkadaşları olan sorumluluk sahibi, düğün sonrasında bir içki paylaşıp konuşmak isteyen yetişkinleriz."

Onun kaşlarının arasında ince çizgilerin oluştuğunu gördü. Kadın alt dudağını ısırarak onu inceliyordu.

"Ya da seni aşağıya indirebilir ve taksiye bindirebilirim."

Kadının yüzündeki şüphe bulutu dağıldı. Doğrusu şimdiye kadar gördüğü en güzel dudaklara sahip kadındı. Yumuşak, dolgun, öpülmek için yaratılmış dudaklar... Ama böyle düşünmesi bile durumu amacından saptırıyordu.

Kadın başını hafifçe yana eğdi. "Lobide bir kahve dükkânı var. Sanırım gitmeden önce sıcak çikolata içmek hoşuma gider."

Cooper şaşırmış, ama memnun olmuştu. Asansörün düğmesine bastı. Ancak o sırada onlarla birlikte asansöre binen ve konuşmalarını duyan bir kadın, "O dükkân onda kapanır," dedi. "Eğer gerçekten sıcak çikolata içmek istiyorsanız, oda servisini öneririm. Şimdiye kadar tattıklarımın en iyisi."

Kadın ineceği kata gelip, gözden kaybolduğunda, Cooper soran gözlerini ona çevirdi. "Sanırım, aşağıya inmeye devam edeceğiz, değil mi?"

"Oda servisine karşı mısın?"

Cooper şaşkın gözlerle ona baktı. Yanlış duymuş olmalıydı. "Odama geleceğini mi söylüyorsun?"

"Bu odan olup olmadığına bağlı. Var mı?"

"Aslında, evet." Gizlemeye çalışmasına rağmen, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

"İkimiz de yirmi bir yaşını geçtik. Ayrıca daha az önce beni baştan çıkartmanın aklındaki en son şey olduğunu sen söyledin. Endişeleniyorsan, merak etme. Benim için de aynı şey geçerli."

Cooper onun küstah tavrına gülümseyerek baktı. Aslında haklıydı. Bir planı vardı ve hiç kimse onu bu planından uzaklaştıramazdı. Tabi ki onu baştan çıkartmayacaktı, ama başka erkekler bunu yapabilirdi. Zaten küçük kız kardeşini de sık sık bu konuda uyarıyordu. Erkekler seksi severdi ve buna sahip olmak için hemen hemen her şeyi yapabilirlerdi. Bir kaza olup, bebek olduğunda ise aniden ortadan kayboluverirlerdi.

Birkaç dakika sonra, en üst kattaki dairesine vardılar. Burası tüm Sydney manzarasını gören bir konumdaydı.

"Gece için bütün üst katı mı tuttun," diye sordu kadın, duvardaki en sevdiği yağlı boya tabloyu incelerken. "Sana epey paraya mal olmuştur."

Cooper ceketini çıkarıp, askıya astı. "Burası benim."

"Ah, hayır... Dalga geçiyorsun... Bu otelde mi?"

Cooper bara doğru ilerlerken başını salladı

"Burası film yıldızlarının kiralayabileceği düşündüğüm türde bir yer." Dikkatle etrafına bakınıyordu. "Gerçekten burada mı yaşıyorsun?"

Cooper bardaki telefonu kaldırıp, oda servisinin bağlanmasını bekledi. "Şehrin kuzeyinde de bir evim var." Onun kendini evindeymiş gibi farz ederek, koltuğa oturmasını izledi yeşil elbisesi bej koltukla çarpıcı bir tezat yaratıyordu. Bakışları saçlarına kaydı. Acaba onları omuzlarına döktüğünde, nasıl görünüyordu? Hiç şüphesiz çok güzel...

"Büyük olduğuna eminim."

Cooper düşüncelerinden sıyrıldı. "Anlayamadım?"

"Evin... Eminim çok büyüktür."

Aslında konak olarak tanımlanan bir yerdi. Ama tıpkı iki katlı bu çatı katı gibi orası da yaptığı yatırımlardan biriydi. "Rahat bir yer." İçkilerini ısmarladıktan sonra, bardaklara soğuk su koydu.

Kadın bilmiş bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Para içinde yüzüyormuş gibi bir halin var..."

Doğrusu Cooper bu konuyu hiç düşünmemişti. "Ailemin durumu iyiydi, ama zengin oldukları söylenemezdi. Beş yıl önce öldüklerinde, küçük kız kardeşimin sorumluluğunu ben üstlenmek zorunda kaldım. Bu yüzden bütün enerjimi kendi hukuk firmam üzerinde yoğunlaştırdım ve hisse senetleri, tahviller, gayrimenkuller gibi iyi yatırımlar yaptım."

"O yatırımları seçerken, şansın da yaver gitmiş olmalı."

Şansın bununla pek ilgisi yoktu. Başarısının temeli iyi planlamaya dayanıyordu. Kaşlarını çatarak onun yanına ilerledi. "Sen gerçekten batıl şeylere inanıyorsun, değil mi?"

"Sadece tecrübelerle kanıtlanmış olanlara."

"Mesela."

"Sol omzunun arkasına tuz silkmek iyi şans getirir."

"Ya siyah kediler?"

"Onlar da iyi şans getirir. Başlarını üç kez okşarsan, daha da iyi olur."

Cooper kahkahayla güldü. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"İngiltere Kralı I. Charles siyah kedisini çok sever ve onu korurdu. Kedisinin öldüğü gün hapse atıldı ve sonrasında vatan hainliğiyle suçlandı. Teşekkür ederim..." Onun uzattığı suyu alarak, başını hafifçe yana eğdi. "Daha ismini bile bilmiyorum."

Cooper onun yanına oturarak, kravatını gevşetti. "Cooper Smith. Seninki?"

"Sophie... Soyadımdan nefret ettiğim için söylemiyorum."

"Smith'ten daha kötü olamaz."

"Benimkiyle kıyaslandığında tatlı bir melodi gibi geliyor." Suyunu yudumladıktan sonra, topuklu ayakkabılarını çıkartarak, parmaklarını hareket ettirdi. Tırnakları kırmızı ojeliydi ve krem rengi teninin üzerinde çok güzel duruyordu. "Annem evlendiğimde kurtulabileceğim için endişelenmememi söylerdi."

Tanrım, bu kadın o anda neler yaptığının farkında bile değildi.

Onun parmaklarını ve evliliği aklından çıkartmaya çalışarak, kendini yastıklara bıraktı. "Mahkeme kararıyla ismini değiştirebilirsin."

"Sence de bu biraz fazla ileri gitmek olmaz mı?"

Cooper dişlerini sıktı. Bu kadın gece boyunca söylediği tek bir söze bile katılmamıştı... Ona âşık olacak adama şimdiden acıyordu.

"İstatistikler artık erkeklerin de kadınların da evlenmek için daha uzun beklediğini söylüyor." Sırıtarak ekledi. "Yani bu şansı yakın zamanda bulamayabilirsin."

Sophie de ona gülümseyerek karşılık verdi. "Sen de bulamayabilirsin."

Dudaklarının onun dudaklarını hapsettiği anı hatırlayınca, Cooper birden bedenindeki bütün hücrelerin hareketlendiğini hissetti. Aklı da karışmaya başlamıştı. Belki de düşündüğünden daha yorgundu. Dün gece yattığında saat ikiyi geçiyordu. Haftaya yapılacak bir dava üzerine bazı notlar almıştı.

Tamam... Meslekler... Bu güvenli bir konuydu.

"Eee, sen benim avukat olduğumu biliyorsun. Sen ne iş yapıyorsun, soyadını söylemek istemeyen Sophie."

"Öğretmenim ve işimi çok seviyorum." Sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi gülümsedi. "Yani çoğu zaman." Kolunu kanepenin arkasına atarak, içini çekti. "Ergenlik çağındaki kızlar insanı bazen çok zorlayabiliyor."

Cooper'ın kaşları havalandı. Bunu ondan daha iyi kimse bilemezdi. Onun evinde de, kuralları bozmaya çalışan biri vardı.

"Yarısı derslerinde çok başarılı ve dikkatli," diye devam etti Sophie. "Kalan yarısının düşündüğü tek şey ise evcilik oynayıp, çocuk sahibi olmak."

Sophie konuşurken, Cooper'ın bakışları onun üzerinde geziniyordu. İri yeşil gözleri, küçücük burnu, sade cildi... Gördüğü her şey içinde ona dokunma isteği uyandırıyordu.

Oturduğu yerde kıpırdanarak, dikleşti. Aklını toparlayabilirse, bu durumla rahatça başa çıkabilirdi. Çekici, hatta seksi bir kadındı, ama ilişkiye girebileceği biri değildi. Onun bir listesi ve planı vardı ve

Sophie hareketleriyle bu listenin çok dışında olduğunu açıkça göstermişti. Boğazını temizledi.

"Öğrencilerin... Senden nasihat almak için gelir mi?" Öğrenciliğinde güvendiği bir öğretmeni vardı. Kız kardeşi Paige de öyle bir öğretmeni olduğundan bahsediyordu.

Sophie başını salladı. "Özellikle bir kız var... On altı yaşında çok tatlı biri. Sanırım erkek arkadaşı onunla biraz sert konuşmuş."

Paige de on altı yaşındaydı. Neyse ki ortalarda erkek arkadaş gibi bir sorun görünmüyordu. Kendisi de o devrelerden geçtiği için, ergenlik dönemindeki delikanlıların aklından neler geçtiğini gayet iyi biliyordu. "Sanırım delikanlıları sadece tek bir şey düşündükleri için suçlayamazsın..."

O tek şey tabi ki seksti... Tıpkı şu anda kendisinin düşündüğü tek şey gibi... Sophie'nin göğüslerinin inip kalkışı, kolundaki bileziklerin hareketi, yaptığı her şey onu çağırır gibiydi. Dikkatini elinde tuttuğu bardağa odaklarken, yay gibi gergin olduğunun farkındaydı.

Tanrı aşkına Smith, dedi kendi kendine. Aklını yatak odasından uzak tut.

"İnsanlığın bu şekilde devam ettiğinin farkındayım, ama..." Birden onun hiç de iyi görünmediğini fak ederek kaşlarını çattı. "Sen iyi misin? Rahatsız olmuş gibi görünüyorsun? Sıcak fazla mı geldi?" Elini onun gömleğinin yakasına götürdü. "Üst düğmelerini açsan iyi olacak." Endişeli gözlerle ona bakıyordu. "Hastalığa yakalanmış olabilirsin. Geçen hafta okulumda korkunç bir grip salgını vardı. Bir an iyisin, ama bir sonraki an kendini bayılmış buluyorsun."

Sophie ona daha çok yaklaşınca, Cooper kan akışının hızlandığını hissetti.

"Belki soğuk kompresin yardımı olur." Kısa bir duraksamadan sonra, kendi bardağını onun alnında gezdirmeye başladı. "Daha iyi misin?"

Cooper inledi. *Tanrım, evet...*

Gözlerini kapatarak, kendini bıraktı. Onun yumuşak bedeni sadece birkaç santim ötesindeydi. Acaba Sophie aklından neler geçtiğini biliyor muydu? Bilse nasıl bir tepki verirdi. Ne hissederdi.

Gözlerini araladı... Bu kadarı yeterliydi!

Geriye doğru irkilince kolu ona çarptı ve su pantolonunun önüne döküldü. İkisi de bir anda ayağa fırladı.

Sophie otomatik olarak onun ıslak pantolonunu silmeye başladı. Ama ne yaptığını anlayınca, şaşkınlıkla geri çekilip ona baktı. Aralarında garip bir elektriğin olduğunu hissedebiliyordu. Cooper'ın bakışlarının dudaklarına kenetlendiğini fark edince gergin bir sesle, "Gitmem gerek," dedi.

O gece düğün olması, seksten konuşmuş olmaları, o öpüşmenin anısı... Ona karşı bu kadar yoğun bir çekim hissetmesinin nedeni ancak bunlarla açıklanabilirdi.

Sophie gitmek üzere hareket ettiği an, uzanarak onun bileğinden yakaladı. Yavaşça geri döndüğünde, onun gözlerinde de aynı arzuyu gördü. Doğru ya da yanlış, harekete geçmek zorundaydı.

"Gitmeni istemiyorum."

Sophie güçlükle yutkundu. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun?"

Cooper onun nefesini tuttuğunu hissetti. Konuştuğunda kelimeler dudaklarından fısıltı halinde döküldü. "Bunu yapmayacaktık."

"Ben fikrimi değiştirdim." Cooper'ın yapabileceği başka bir açıklaması yoktu. "Senin de değiştirmiş olabileceğini düşünüyorum."

Teorisini test etmek için elini onun kolundan yukarı doğru yavaşça götürdü. Sophie kıpırdamayınca, diğer eliyle belini kavradı.

Sophie solgun ışığın altında onun gözlerinin içine baktı. "Biz birbirimizle hiç uyuşmuyoruz."

Sanki onu çeken güçlü bir mıknatıs varmış gibi, Cooper eğilerek onun dudaklarının üzerine küçük öpücükler kondurmaya başladı. Bunu yapmayı ne kadar çok istediğini o an daha iyi anladı. "Şu anda düşündüğüm tek şey senin tadın."

Dudakları yeniden buluştuğunda, Sophie de ona karşılık verdi. Ayrıldıklarında, içini çekerek, "Benim de," dedi.

Cooper onu iyice kendisine çekti. Burnuyla onun kokusunu içine çekerken, fısıldıyordu. "Bunu yapmayı planlamadığımı bilmeni istiyorum."

Sophie kararlı aynı zamanda endişeli gözlerle ona bakıyordu. "Bu tamamen fiziksel bir şey değil mi?"

Evet... "Tamamen fiziksel." İçinde onu harekete geçiren güce karşı koymak imkânsızdı. Üstelik burada bir ilişki de söz konusu değildi.

"Anlaştık... Daha sonra bunun peşinden gitmeyeceğiz. Senin istediğin ben değilim. Sen de benim ihtiyacım olan kişi değilsin. Bizim için gelecek diye bir şey yok."

"Ama bu gece var."

Bir sonraki öpüşmeleri ikisinin de enfesini kesecek kadar tutkuluydu. İkisi de artık geri dönüşün olmayacağını biliyordu. Onu kucaklayarak yatak odasına taşıdı. Yere bıraktığında, Sophie şaşkınlıkla onun omzunun gerisinden bir noktaya baktı.

"Cooper, duvarda kelebeklerin olduğu bir tablo var."

Cooper onu öpücüklere boğmaya devam ederken, bir yandan da elbisesinin fermuarını açıyordu. "Öyle mi?" O anda böyle bir tablonun var olduğunu dahi hatırlayamıyordu.

"Birlikte uçuşan üç beyaz kelebek. Bu iyi şans demek."

"Şafak sökmeden üç kez sevişmenin hayatı daha uzun ve mutlu yapacağının söylendiğini duymuş muydun?"

Sophie sırıtarak ona baktı. "Sence doğru mu?"

"Öğrenmenin tek bir yolu var."

Sophie onun gözlerinin içine baktı. "Biliyor musun, seni ilk gördüğümde tehlikeli biri olduğunu düşünmüştüm."

"Ya şimdi?"

Onun yanağını okşadı. "Şimdi, emin olmam için öğrenmem gerek."

Bütün gece ve ertesi günün büyük bir bölümünde, Sophie hayatında ilk kez kendini tamamen rahat bırakarak, Cooper Smith'in sıra dışı konukseverliğinin keyfini çıkarttı.

Birbirlerine ne bir ne bir adres, ne de kişisel ayrıntılar hakkında bilgiler verdiler. Tıpkı istedikleri gibi...

Bu konuda anlaşmışlardı. Birlikte bir gelecekleri yoktu. Yalnız ve sadece tek bir gece...

Dolayısıyla ikisi de birbirine, sanki daha fazlası varmış gibi rol yapma ihtiyacı duymamıştı.

İlerleyen haftalarda, Sophie sık sık Cooper'ı düşünmüştü, ama yaşadıkları anı hatırlamamaya çalışarak... Ta ki, bir Cumartesi sabahı, dairesindeki banyoda yaptığın testin sonucunu görene kadar.

Pembe... İki çizgi... Pozitif...

Çökercesine klozetin üzerine oturdu.

Yani sekiz ay sonra anne olacaktı.

Ve istese de istemese de, milyoner Mr Smith de baba olacaktı

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

COOPER, kaşlarını çatarak duvardaki saate baktı. Midesinde koca bir yumru varmış gibi hissediyordu.

On biri yirmi geçiyordu. Onu şaşırtan ziyaretçisi birazdan buraya gelecekti. Asıl soru, o geceden haftalar sonra Sophie'nin ne istediğiydi?

Sandalyesinden kalkarak, masasının etrafında dolaştı. Yapması gereken yığınla işi vardı, ama o bunları yapmak yerine zamanının çoğunu sersem bir şekilde önündeki kağıtlara akmakla geçirmişti.

Otel, onun kendisini aramasını söyleyen mesajını iletmişti. Dün yaptıkları kısa telefon görüşmesinde, Sophie onunla burada buluşmak istediğini söylediğinden beri doğru dürüst düşünemiyordu.

Boşa zaman harcamaktan nefret ederdi, ama bu sabah altıda kalkmış giyinmiş, yediye kadar hazırlanmış sonra da sayısını hatırlayamayacağı kadar çok kahve içmişti.

Bakışları yeniden saate yöneldi.

On bir yirmi bir... Daha dokuz dakikası vardı.

"Cooper bana birkaç dolar verebilir misin? Alışveriş arasında Marlo ile yemek yiyeceğiz de..."

Arkasından gelen sesle irkildi. Kardeşi düşük bel kesimli kotu ve karnını açıkta bırakan pembe bluzuyla, kapının eşiğinde durmuş ona bakıyordu.

"Yine mi alışveriş?"

Paige onun tepkisine şaşırmış gibiydi. "Başka neden para isteyeyim ki?"

Cooper çenesini sıvazladı. "Bazen kadınların mantığı beni çok şaşırtıyor."

"Cep telefonumu yenilemem gerek. Treena Allen benimkinin iki model eski olduğunu söylüyor."

Cooper arka cebinden cüzdanını çıkarttı. "Ne kadar?"

"Aslında kredi kartını versen daha iyi olur."

"Eminim." Cooper sırıtarak ona kartlarından birini uzattı. Ama Paige geri verdi.

"Bunu değil."

Cooper kartı yeniden kardeşine verdi. "Limiti var, ama son derece yüksek, Paige. Sorun yaratacak kadar ileri gitmeyeceğinden eminim."

Paige daha fazlasını alamayacağını anlayınca minnetle gülümseyerek, ağabeyinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Sağol, Coop."

O kadar da önemli bir şey değil, dedi Cooper içinden. Kardeşinin teknolojik hızı yakalama isteğine diyeceği fazla bir şey yoktu. Söyleyeceklerini oğlanlarla sorun yaşamaya başladığı zamana saklıyordu. Derin bir nefes aldı. Keşke anne ve babası hayatta olsaydı. "Dışarıda yabancılarla sakın konuşma."

Paige homurdanarak, gözlerini yuvarladı. "Her seferinde bu seremoniyi tekrarlamak zorunda mıyız?"

"Ve eğer biri seni arabasına bindirmeye çalışırsa, bağırıp tekme at."

"Ve diğer yöne koş. Biliyorum Cooper, biliyorum." Kartı çantasına koydu. "Ben bebek değilim."

Cooper ellerini onun küçük narin omuzlarına koydu. "Benim sorumluluğumdasın ve ben bu sorumluluğu ciddiye alıyorum. Söylediklerimle aynı fikirde olmayabilirsin, ama bu eve sadece tek bir patron var. Bu çatı altında yaşarken, kuralları ben koyarım ve uyul-

masını beklerim... Bu yüzden karanlık olmadan eve dönmeyi sakın unutma."

O sırada zil çalınca, Paige hareketlenerek kapıya koşturdu. "Ben bakarım."

Cooper kalbinin hızlandığını hissediyordu. Onun yanından geçerek kapıya yöneldi. "Bu benim için."

Paige yeniden onun önüne geçmeye çalışsa da Cooper buna izin vermedi. Kapıya vardıklarında ikisi de kahkahayla gülüyordu.

Kapıyı açan Cooper oldu.

Sophie eşikte gergin bir şekilde bekliyordu.

Cooper, son gördüğünde olduğu gibi onun etrafına ışıltılar saçacağını ummuştu. Ama koyu renk pantolon, boğazına kadar iliklenmiş beyaz bluz ve siyah pelerinle ciddi ve solgun görünüyordu. Uzun kıvırcık saçları bile hiç tanıdık değildi. Arkasında sıkıca atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yine de, bu haliyle bile çok seksiydi.

Ama düşüncelerinin bu yöne kaymaması gerekiyordu. Onlar yatak odasında yaşananlar dışında yağ ile su kadar birbirlerinden farklıydı.

Paige geleni gördüğünde, şaşkınlığını gösteren bir ses çıkarttı. "Burada ne arıyorsun?"

Cooper kardeşinin omzunu hafifçe sıktı. "Paige, kabalaşma." Sophie'nin giriş kapısındaki girilmez ifadesini görmezden gelen bir satıcı sanmış olmalıydı. Doğrusu davranışlarına biraz dikkat etmeyi öğrenmeliydi. "Hanımefendi beni görmek için geldi."

Paige hayret dolu gözlerle Sophie'ye baktı. "Ağabeyimi tanıyor musun?"

Sophie'nin şaşkınlığı onunkinden daha fazlaydı. "Cooper senin ağabeyin mi?"

Paige inleyerek, alnına vurdu. "Şimdi her şey anlaşılıyor. Güzel görünmek için giyinip süslendiğin adam Cooper olmalı."

"Birisi için giyindiğimim kim söyledi?"

Paige kahkaha attı. "Bu çok açık. Bütün kızlar aynı şeyi söylüyor. Geçen haftalar içinde büyük bir değişim gösterdin. Yeni giysiler, saçlarını açık bırakman... Tabi bugün hariç." Bakışları onun atkuyruğu yaptığı saçlarına kaymıştı. "Yürümen bile değişti."

Konuşmayı takip etmekte zorlanan Cooper ellerini kaldırarak onları susturdu. "Biraz yavaş gidin bakalım... Biri bana burada neler olduğunu anlatacak mı?"

Buna cevap veren Paige oldu. "Ms Gruebella bizim okulumuzda öğretmen."

Sophie'nin yanakları pembeleşmişti, ama Cooper buna dikkat etmedi. Doğrusu Sophie soyadını saklamakta haklıydı.

"Sen okuldaki Ms Gruebella mısın?"

Cooper onu ellili yaşlarda, saçları beyazlamış, eski ahlak değerlerine sahip biri olarak hayal etmişti. Şehvetli kıvrımlara sahip baştan çıkarıcı bir tanrıça olarak değil... Geceleri yattığında onun kokusu burnunda tütmeye başlamıştı. Onun hayali gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. Birlikte geçirdikleri gecenin anısı solması gerekirken, hatıralar gittikçe daha da güçlenmişti. Öyle ki uyumak için gözlerini kapattığında tek gördüğü oydu.

Ama görmezden gelemeyeceği kuralları hatırlaması gerekiyordu. Sophie tartışmacı, evlilik ve çocuk sahibi olma konusunda kararsız, içgüdüleriyle düşünmeden hareket eden biriydi. Tabi ilk adımı atmanın tüm sorumluluğu kendisindeydi... Belki ikinci ve üçüncü de... Yine de onunla rekor sayılacak bir süre içinde yatağa girmişti. Sevgili olması için iyi bir seçimdi... Ama o bir eş istiyordu.

Keşke onu dansa kaldırmadan önce bir kez daha düşünmüş olsaydı. Belki o zaman uykusuz geçen gecelerden kendini koruyabilirdi. Tabi bir de anlaşmalarını bozup, onunla tekrar görüşmek isteyince ertelemek zorunda kaldığı görüşme vardı. Her ne kadar bedeni hareketlenip, ona tepki verse de, bu kez mantığının ve yıllar içinde edindiği tecrübelerin sesini dinleyecekti. Birlikte geçirdiği zamandan hoşlanmıştı. Ama geleceğe yönelik bir ilişki de yoktu.

O sırada eve yaklaşan son model siyah bir Mercedes göründü. Paige'nin arkadaşı, Marlo Daniels, arka camdan başını çıkartmıştı. "Siz misiniz, Ms Grueballa?"

Paige çantasını omzuna atarak, Sophie'ye baktı. "Konuştuklarımız hakkında burada değilsin, değil mi?"

Cooper boğazına bir yumru oturduğunu hissetti. Bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Siz ne hakkında konuştunuz?"

Sophie'nin yüzü yumuşamıştı. Paige'nin kolunu sıvazladı. "Buraya tamamen başka bir nedenden Cooper'ı görmek için geldim."

Paige bin süre onun söylediklerini düşündükten sonra, gülümsedi. "Tamam. Ama iyi bir kız ol," dedi Paige, Marlo'ya doğru koşar adımlarla giderken. "Benim yapmayacağım bir şeyi yapma."

Mercedes'in kapısı kapanıp, araba uzaklaştığında, Cooper konuğunu içeri aldı. Tanrım, ne kadar çekiciydi...

Ama karşı koyamayacak kadar değil... Bir plan yaptığında ona sadık kalırdı.

Sophie içeri girerken, "Dünya küçük," diye mırıldandı. "Okulda birkaç Smith vardı, ama arada bağlantı kurmak hiç aklıma gelmedi."

"Anlaşılabilir bir durum."

Bugünkü ziyaretinin, Paige'nin öğretmeni olmasıyla bir ilgisi yoktu. Ama yine de Cooper, gizemli Ms Gruebella hakkında hep övgü dolu sözler duyduğuna memnundu. Bu o gece zayıf bir anında verdiği kararı daha az mantıksızlaştırmıştı.

Oturma odasına girdiklerinde, otomatik olarak onun dirseğinden tuttu. Bluzunun kumaşına rağmen, bu fiziksel temasın gücünden tahmininden daha çok etkilendiğini anlayınca, derin bir iç geçirerek elini çekti ve cebine soktu.

"Eee, Sophie, iyi misin?" Sophie başını çevirerek onun gözlerinin içine baktı. Evet... Gözleri tıpkı hatırladığı gibiydi.

"Fena sayılmaz. Ya sen?"

Cooper omzunu silkti. "Sorundan uzak durmaya çalışıyorum." Ona oturması için yer gösterdikten sonra, kendisi de oturdu. "Otelden seni aramamı söyleyen mesajı aldığımda, doğrusu biraz şaşırdım."

Sophie gözlerini ondan kaçırdı. "Aslında aramayı planlamamıştım."

Cooper başını eğerek bekledi. O bir şey söylemeyince, sordu. "Peki, neden aradın?"

Planlarını değiştirmemişti. Hâlâ uzun süreli bir beraberlik arayışındaydı. Sophie ayrılanamayacak kadar tatlı olabilirdi, ama bir amacı vardı ve yeniden onun tadına bakmak bu amacını gerçekleş-

tirmesine engel olabilirdi. Sophie de bunu en az kendisi kadar iyi biliyordu.

Sophie huzursuzca sandalyesinde kıpırdandı. "Açıklaması biraz zor."

İlk hareketi onun yapmasını mı bekliyordu? Bıraktıkları yerden devam etmelerini mi önerecekti? Bunun olması imkânsızdı. Ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun, o dudakları ne kadar öpmek isterse istesin, bunu kabul edemezdi.

Aslında bu ne kadar çabuk dile dökülürse, Sophie de o kadar çabuk gidecek, her ikisi hayatlarına devam edebilecekti.

"O gece farklı planlarımız olduğu konusunda anlaşmıştık," dedi açık konuşmaya karar vererek.

Sophie ellerini kucağında kenetlemişti. Hâlâ gözlerini odan kaçırıyordu. Başını sallayarak, "Evet," dedi. "Anlaşmıştık."

Cooper onu daha yakından inceledi. Bu kararsız, neredeyse utangaç kadın mıydı onun kanını kaynatan? Onun yanında oturmak bile tenini yanmasına yetiyordu. Tanrım, Sophie dokunmadan bile onu uyarabiliyordu.

Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. Burası fazlasıyla özeldi. Topluma açık bir yerde konuşmaları çok daha iyi olacaktı. Evin önünde araba görmediğinden, onun taksi ile geldiğini farz ediyordu. Evet, onu evine bırakmadan önce, daha tarafsız bir alanda konuşmalıydılar.

"Bak, bu biraz tuhaf bir durum. Bence başka bir yere gitmeliyiz." Neredeyse kahve içmeye gidebiliriz diyecekti ki, en son bu teklifi yaptığında olanları hatırladı.

Sonunda onun gözlerine bakan Sophie, "Yemek için mi," diye sordu. "Aslında iyi olur. Biraz açım. Bu sabah kahvaltı yapamadım." Cooper'ın midesinden gelen sesleri duyunca gülümsedi. "Sen de acıkmışa benziyorsun... Ama önce seninle gerçekten konuşmam gerek, Cooper. Bir dakika daha bekleyebileceğimden emin değilim."

Sophie derin bir nefes aldı, ardından gergin bir kahkaha attı. "Bu şimdiye kadar söylemek zorunda kaldığım en zor şey."

Yüzündeki ciddi ifade... Sesindeki endişe...

Cooper midesinin kasıldığını hissetti. Kaşları hafifçe çatıldı. Burada birlikte geçirdikleri geceden çok daha önemli bir şeyler mi vardı? Paige ile ilgili bir şey miydi? Bu yüzden mi Sophie söylemekte isteksiz görünüyordu? Sorun Paige'nin bir dersten başarısız olması mıydı? Matematikle sorun yaşıyordu, ama yardımları sonucunda o dersteki notunu yükseltmişti.

Paige, Ms Gruebella ile tüm sırlarını paylaşıyordu. Yoksa?

"Paige'nin başı dertte mi?" Yoksa hamile mi kalmıştı?

Sophie alt dudağını çiğneyerek, kirpiklerinin altından ona baktı. "Paige'nin başı dertte değil, Cooper. Bizim başımız dertte..."

Cooper ilk cümlenin bitmesiyle rahat bir soluk almıştı ki, son kısmı duyunca yeniden gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"O gece ve ertesi sabah yataktan pek çıkmadığımızı biliyorsun... Prezervatifin yüzde doksan beş etkili olduğu söyleniyor."

O gece birkaç kere kullanmışlardı.

Cooper onun söylediklerini kafasında bir araya getirerek sordu. "Hamile misin yoksa?"

Sophie eliyle hesap yaptıktan sonra, "Doğum yedi ay sonra," dedi.

Cooper söylenenleri kavramaya çalışıyordu. Kalbi kulaklarında atıyordu sanki. Bu imkânsızdı. Planları arasında böyle bir şey yoktu.

Sophie inleyerek devam etti. "Ne düşündüğünü biliyorum. Böyle bir karışıklık ya da sorun istemiyorsun?"

Karışıklık mı?

Sorun mu?

Sophie eve geldiğinden beri ilk kez onun gözlerinin içine baktı. "Çok düşündüm, ama bu haberi senden saklayamazdım. Seni gereksiz yere rahatsız etmeyeceğim. Ne zaman istersen bebeği görebilirsin."

"Peki, sen anne olmaya hazır mısın? En son konuştuğumuzda pek emin görünmüyordun."

"Başlangıçta büyük bir şok oldu." Sophie'nin dudaklarında bir gülümseme oynaştı. "Ama evet, bu bebeği çok istiyorum."

Neyse, bu iyi haberdi...

Sophie'nin kaşları arasında ince çizgiler belirdi. "Yakında, bu durumu kabul edecek birini bulacağını biliyorum. Sonuçta bu tür durumların saklandığı on dokuzuncu yüzyılda yaşamıyoruz. Ben kendi hayatıma, sen de kendi hayatına devam edeceksin. Bebeğin ve benim planlarını bozmayacağımıza emin olmanı isterim."

Cooper elini saçlarının arasından geçirdi.

Hayatına devam etmek mi? Birini bulmak mı? Eş olarak mı?

Bir dakika... Her şeyi sırasıyla düşünmesi gerekiyordu...

Bu kadın onun bebeğini taşıyordu. Yedi ay sonra baba olacaktı. Çocuğunun babasına ihtiyacı vardı. Arada sırada göreceği değil, her zaman yanında olacak bir babaya. Ve anneye... Paige sayesinde, bir çocuğu tek başına yetiştirmenin zorluğunu biliyordu.

Dikkatle Sophie'ye baktı. Güzel, seksi, her an tartışmaya hazır, hayatta şansın varlığına inanan Sophie...

Ne yapacaktı? Onunla evlenemezdi. Ama evlenmeden de yapamazdı.

Sophie'nin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. "Yapılacak çok şey olduğunu biliyorum, ama ben her şeyi düşündüm. Doğum iznine çıkacağım. İşe geri döndüğümde de, bebeğin en iyi şekilde bakılması için her şeyi ayarlayacak, her şeyi bir düzene koyacağım."

Dengesini ve gücünü yeniden kazanan Cooper, elini salladı. "Buna gerek yok. Çalışmak zorunda değilsin." Evde bebeğiyle birlikte kalacaktı. Onun bebeği... Bebekleri...

"Teşekkür ederim," dedi Sophie yumuşak bir sesle. "Maddi olarak yardım etmek isteyeceğini biliyordum, ama işime geri dönmek istiyorum. Öğretmenliği bırakmayacağım. Sadece duruma göre bir ayarlama yapacağım." Elini o anda düz olan karnına koydu. "Biz iyi olacağız."

Cooper'ın yüzü asıldı. Bir yanı heyecandan yerinde duramıyordu. Küçük bir insan yaratmıştı. İki yıllık ilişkisi bittiğinde, bunun asla olmayacağını düşünmeye başlamıştı. Ama görünüşe göre eski kız arkadaşı yanılıyordu. Sorun onda değildi. Hamile kalamamasının nedeni Evangelina'dan kaynaklanıyor olmalıydı. Gerçi onun hamile kalmaya çalıştığından da emin değildi ya...

Bundan sonra yapacağı tek bir şey vardı. Onunla evlenmek ve bu evliliğin yürümesi için elinden geleni yapmak... Artık bundan daha önemli hiçbir şey yoktu. Hiçbir çocuk, sadece tek ebeveynle büyümemeliydi. En azından onun çocuğu böyle büyümeyecekti.

Uzanarak, Sophie'nin elini tuttuğunda, dudakları gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Haklısın. İyi olacağız..."

Sophie rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Kızacağını sanmıştım. Her şeyi siyah ve beyaz olarak görüyor, her şeyin kontrolünde olmasını istiyor gibiydin..." Gülümsedi. "Artık her şeyi yoluna koyduğumuza göre, yemek yemeğe gidebiliriz. Üzeri soslu makarna ve çikolata soslu dondurma yemeği düşünüyorum."

Cooper hamile kadınların yeme alışkanlığıyla ilgili bir sürü şey duymuştu. Kararsız hareketleri ve istekleri olduğu, hormonların inatçılıklarını ve tartışma isteklerini en üst seviyeye çıkarttığı söyleniyordu.

Ama Cooper'ın beklemeye zamanı yoktu. Olumlu olan maddelere odaklanması gerekiyordu.

Bir aileye sahip olmak istiyordu... Tamam

İçgüdüleri Sophie'nin iyi bir anne olacağını söylüyordu... Tamam.

Paige onu seviyordu... Tamam.

Kafasındaki sis yavaş yavaş dağılıyordu.

Eğer onu yatak odasında tutup, mutlu ederse, Sophie her şeye muhalefet olma dürtüsünü kaybedebilirdi. Mutlu hayata sahip, mutlu bir eş olabilirdi.

Ama öncelikle yapılması gereken başka şeyler vardı.

"Yemekten sonra kuyumcuya gideceğiz."

"Neden?"

"Çünkü iki insan nişanlandıklarında, yüzük seçmeleri gerekir, Sophie."

Sophie gözleri irileşmiş bir halde ayağa fırladı. "Nişanlanmak mı?"

Şaşkınlığında samimi miydi? Bu soruyu soracağını tahmin etmesi gerekirdi. Asil bir erkek başka nasıl davranabilirdi ki?

"Cooper, bence bir şeyi unutuyorsun."

Cooper neyi unuttuğunu bulmak için düşündü. Bulduğuna karar vererek, onun ellerinden tuttu. "Sophie, benimle evlenir misin?"

Sophie kahkahayla güldü. "Tabi ki hayır."

Cooper garip bir ifadeyle onu incelerken, zaman durmuştu. Onun ellerini daha sıkı tuttu. Oyun oynayacak durumda değildi. Bu ciddi bir meseleydi.

"Tabi ki benimle evleneceksin. Benim çocuğumu taşıyorsun." İsteğinde kararlıydı ve ne olursa olsun bunu gerçekleştirecekti yeminlerini edecek ve yakında anne baba olacaklardı. Herkes mutlu olacaktı, hepsi bu kadar...

Sophie ona, sanki garip bir varlıkmış gibi bakıyordu. "Sen listeni unutmuş olabilirsin, ama ben unutmadım. Birlikte olmayacağımız konusunda aynı fikirdeydik."

"Bu durum her şeyi değiştiriyor."

"Nasıl?"

"Artık ikimizin de düşünmesi gereken bir bebek var."

"Ben bebeği düşünüyorum."

Cooper'ın sinirlenmeye başladığını hissediyordu. "Hiç komik değil, Sophie."

"Gülüyor muyum?"

"Bunun ideal olmadığında sana katılıyorum. Ama herhalde çocuğunun bir babası olmasını istersin, değil mi?"

"Onun zaten bir babası olacak. Ben sadece koca istemiyorum."

Cooper dişlerini sıkarak, bakışlarını yere indirdi ve alnını sıvazladı. O strateji uzmanıydı. Şimdi de yapması gereken buydu. Önce kazanacağı kartları açmalıydı. Her ikisinin de aynı fikirde olduğu kartları...

Sophie'ye yaklaştı. Sesini seksi bir şekilde boğuklaştırarak, "Yatakta ne kadar uyumlu olduğumuzu unuttun mu?"

Sophie kuru bir kahkaha attı. "Seksin her şeyi düzelteceğini mi sanıyorsun?"

En azından bundan daha kötü yapmazdı.

Sıradaki adım... "İkiniz için de en iyisini yapabilirim."

"Bunu evlenmeden de yapabilirsin."

Bu tartışma yeterince uzamıştı. Ellerini yumruk yaptı. "Bu konuyu seninle daha fazla tartışmayacağım. Konuşmak bile anlamsız. Yapılması gereken neyse o yapılacak."

Sophie başını salladı. "Başladı bile."

Cooper gözlerini yuvarladı. Hadi bakalım... Yine aynı yere gelmişlerdi... "Ne başladı?"

"Sınırlarını, fikirlerini, kararlarını bana dayatman. Benim kendi aklım var, Cooper. Kendi hayallerim var. Ve bu hayallerin içinde aşksız bir evliliği kabul etmek yok."

Son cümle, onun fikirlerinin bir yansımasıydı. Ama artık lüks hayallere kapılacak zamanları yoktu. "Bebeğin iyiliği için bu evliliği yürütmemiz gerek."

"Denemek bile bir hata olur."

Cooper ne olursa olsun onu ikna edecekti. Durumu görmesini sağlamak zorundaydı. "Ben yürümesi için elimden geleni yapacağım."

"Anne ve babamın yaptığı gibi mi?"

Cooper'ın sabrı tükenmek üzereydi, ama yine de konuştuğunda sesinin sakin çıkması için elinden geleni yaptı. "Annenle babana ne olmuş?"

"Annem bana hamile olduğu için evlenmişler. Babam doğru olanı yapmakta kararlıymış. Annem hamile kalmayı planlamamış, ama öğrendiğinde babamın da bilmesi gerektiğini düşünmüş. Birbirlerine âşık olmadan evlenmişler. Sonrasında da sevdikleri pek söylenemez." Bakışlarını uzağa çevirdi. "Kendimi bildim bileli onların arabuluculuğunu yaptım. Doğru erkeği bulur ve mutlu yaşarsam, onların hatasını yarıya indirmiş olurum, diye düşündüm."

Cooper boğazının sıkıştığını hissetti. Kendi anne babası, her zaman onunla Paige'nin üzerine titremişlerdi. "Seni bir hata olarak görmediklerine eminim."

Sophie yeniden ona baktı. "Onların çocuklarının iyiliği için bir araya geldiklerini söylüyorum."

"Ya buna rağmen mutlu olsalardı?"

Sophie'nin gülümsemesi ikna olmadığını gösteriyordu. "Bu konuda ayrı fikirde olmadığımızı kabul etmeyene dersin?"

Böyle bir seçenek yoktu. Onu ikna etmek için zamana ihtiyacı vardı. Sonuç almak için kullanabileceği her hangi bir şey...

Birden kafasında bir ışık yandı. "Başka bir fikrim var."

"Yemekle mi ilgili? Çünkü şu anda ilgilendiğim tek şey o.

"Deneme süresi koyacağız." O zamana kadar Sophie'yi mantıklı olması için ikna edebilirdi.

"Boşanıp boşanmayacağımızı görmek için seninle evleneceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmış olmalısın."

Cooper tünelin ucunda bir ışık görmüştü. Onun kollarını sıvazlayarak, ben birlikte yaşamaktan bahsediyorum."

Cooper, dokunuşuyla onun bedenindeki değişimin anlamını ve gözlerinde beliren ifadeyi okuyabiliyordu. Sophie söylediklerini düşünüyordu.

Ama Sophie sonunda onun ellerinden kurtulup, geriye doğru bir adım attı. "İlgilenmiyorum."

Cooper onu tutup sarsmamak için, ellerini ceplerine soktu. "Neden sadece bir an için durumu zorlaştırmayı bırakmıyorsun? Herhalde sen de bebeğimize geleneksel bir aile yapısı içinde büyüme şansını vermek istersin."

"İnsanlar iyi niyetlerle yola çıkıyor olabilir, ama bu mutlu olacakları anlamına gelmez. Bunu sen de biliyorsun."

Tamam... Tartışamayacağı bir yönden gidecekti. "Bunu bir tecrübe olarak düşün. Üç aylık bir tecrübe diyelim... En azından çocuğun için bu kadarını yapabilirsin, değil mi?"

Sophie uzun bir süre ona baktı...

"Üç ay mı?"

İşte... Çatırdamaya başlıyordu. Güzel... Şimdi sıra. Ararındaki cinsel çekimi unutmuş olma ihtimaline karşı, bunu ona hatırlatmaya gelmişti.

Cooper onu kendine doğru çekti. Paylaştıkları tutkunun anıları, kalbinin ritmini artırmıştı. Onun bedenini kıvrandığını, ismini fısıldadığını hâlâ çok net hatırlıyordu. Şimdi Sophie'ye de hatırlatması gerekiyordu. İstediğini yapması için onu ikna edebileceği tek yön buydu.

Onu omuzlarından tutarak, kendine doğru çekti. Ama öpmek yerine, bakışlarını yüzündeki her ayrıntının üzerinde tek tek gezdirdi. İpek gibi teni, öpülmek için yaratılmış dudakları, içinde boğulmak istediği gözleri...

Sophie ne ona karşılık verdi, ne de uzaklaştı. Sadece gözlerinin içine bakarak, "Listende aşk nerede, Cooper," diye sordu.

"Bugünden itibaren yeni bir listem var."

"Bunun beni daha iyi mi hissettirmesi gerekiyorsa, üzgünüm işe yaramadı."

"O zaman bunu deneyelim."

Başını eğerek onu öpmeye başladı. Yumuşak, düşünceli ve çok şey söyleyen bir öpüşmeydi bu... Bedeninin ani bir elektrik dalgasıyla sarsıldığını hissetti. Daha aşağılarda kanı iyice ateşlenmişti. O anda sadece kollarında tuttuğu Sophie vardı ve gelecek milyonlarca yıl ötede göründü.

Şansı olup olmadığı konusunda endişelenmesine hiç gerek yoktu. Sophie'nin bedeninin verdiği tepkiye bakılacak olunursa, her şey istediği gibi gidecekti. Hatta belki de başarılı olmak için elinde tahmininden çok daha büyük bir silah vardı.

Ama zaten onun için başarısızlık söz konusu değildi. Kaybetmeye alışkın değildi.

Sophie de er ya da geç bunu öğrenecek ve kabul edecekti.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

YARIM saat sonra restorana gittiklerinde, Sophie hâlâ şaşkındı.

Bu adamın bebeğini taşıyordu ve Cooper er ya da geç onunla evlenmeye kararlıydı.

Onları karşılayan şef garson içeride mi yoksa dışarıda mı oturmak istediklerini sorduğunda, aynı anda Cooper, "Dışarıda," Sophie ise, "İçeride," diye yanıt verdi.

Sonra şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar. "Dışarısı buz gibi," dedi Sophie.

"Ama temiz ve insanı kendine getiren bir hava var. Ayrıca ısıtıcılar konulmuş. Yine de üşürsen ben seni ısıtırım."

Sophie evet demek istiyordu. Ama Cooper tehlikeli biriydi. Cazibesiyle onu hemen kontrol altına alabilirdi. Bu kadar erken pes etmesi Sophie'nin zararına olabilirdi. Bu yüzden kararında direterek, garsona son sözü o söyledi. "İçerde bir masa olsun lütfen."

Genç garson tereddütle Cooper'a baktı ve ancak onun onayından sonra onlara masalarını gösterdi.

Masalarına oturduklarında, Sophie etrafına bakındı. Burada insanı rahatlan bir atmosfer vardı. İçeride yemek yiyen insanlar da hallerinden çok memnun görünüyorlardı.

Garsonun getirdiği mönüden siparişlerini verdikten sonra, Sophie dikkatle karşısında oturan adama baktı. Bu durum, en iyi öğrencilerinden biri olan Cooper'ın kardeşini nasıl etkileyecekti?

"Haberi duyduğunda sence Paige nasıl bir tepki verecek?"

Aslında sorusunun cevabını biliyordu. Çok ilgileneceği kesindi.

Paige erkek arkadaşı ve seks konusunu ona ilk açtığında, annesiyle konuşmasını önermişti. Ancak ondan yaşça epey büyük ve fazlasıyla koruyucu bir ağabeyi olduğunu öğrendiğinde, okulun rehber öğretmenine gitmesini teklif etmişti. Ama Paige fazla katı biriydi ve en sevdiği öğretmeni dışında kimseye güvenmiyordu.

"Ms Grubella'nın ne kadar harika biri olduğunu söyleyip duruyordu. Anlaşılan her yerde hayran kitleni yaratmışsın... Soruna gelince çok sevineceğine eminim. Bebekleri çok sever."

Sophie de bunu gayet iyi biliyordu. Paige sık sık günün birinde kendi çocuğunun olmasını ne kadar çok istediğini söylüyordu zaten. Belki şimdi hala olacağını öğrenmesi bu planlarını ertelemesini sağlayabilirdi.

Cooper dirseklerini masaya dayayarak onun gözlerinin içine baktı. "Eee... Paige'nin, bana söyleyeceğini sandığı konu neyle ilgiliydi?"

İyi ki aklından geçenleri okuyamıyordu. "Bu onunla aramızda özel bir bilgi. Kusura bakma..."

"Öğretmen öğrenci arasında mı? Rahiple günah çıkartan kişi arasındaki gibi mi?"

"Çok daha kutsal."

"Erkek arkadaşıyla sorun yaşadığını söylediğin kız Paige olamaz, değil mi?"

Sophie gülmek için kendini zorladı. "Tabi ki o değil."

Paige'nin o büyük adımı atmadan önce sonuçlarını düşüneceğine güveniyordu. Sonuçta artık genç bir kadındı ve bazı şeyleri merak etmesi çok doğaldı. Yine de birkaç ay başka bir ülkeye gitmesine

seviniyordu. Belki dünyanın ne kadar büyük olduğunu görmek, gençlik aşkının ateşini hafifletebilirdi.

Paige'yi düşününce, o ve Cooper arasındaki çekim aklına geldi. Deneme süresinde nasıl bir ilişkileri olacağını tartışmamışlardı. Seks olacak mıydı olmayacak mıydı? Aynı odada mı kalacaklardı? Bu konuyu bir an önce açıklığa kavuşturmaları en doğrusuydu.

"Cooper, düşünüyordum da... Seninle şu deneme süresi kabul ettim diyelim. Uyuma düzeniz nasıl..." Sophie sözünü bitirememişti. Çünkü tam o sırada Cooper'ın, omzunun gerisinden bir yere dikkatle baktığını fark etmişti.

Cooper sırıtarak, "Şu gelene bak," deyince, Sophie merakla arkasına döndü.

Gözlerine inanamıyordu. Birden telaşlandı. "Onun burada ne işi var?" Gözlerini kısarak Cooper'a baktı. "Yoksa sen mi ayarladın?"

Cooper'ın dikkati kapıdan giren kişinin üzerindeydi. "Hayır. Ama keşke ayarlasaydım. Çok eğlenceli olacak."

Sandalyesinden kalkarak, içeri girdiği an onları gören Penny Newly'i karşıladı. Sanki hafızasını zorluyormuş gibi şakaklarını ovuşturarak, "Birbirimizi tanıyor muyuz," diye sordu. Sonra birden parmaklarını şaklattı. "Tabi ya... Düğün..." Sophie'ye döndü. "Siz tanışıyordunuz, değil mi?"

Sophie eline geçirdiği bu fırsatı kaçıracak değildi. Penny Newly'e, yaptığı düşüncesizce hareketleri yüzünden haddini bildirmenin fırsatıydı.

Gerçi eski Sophie olsa böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirmezdi. Ama yeni Sophie artık bazı arkadaşlarını hayatından çıkartmasının ya da en azından hayatındaki önemlerini azaltmasının daha iyi olacağına karar vermişti.

"Penny," dedi yapmacık bir heyecanla. "Şehrin bu taraflarına geldiğini bilmiyordum."

Yüzünde merak dolu bir ifadeyle onlara doğru gelen Penny, ona baktı. Tasarımcı elinden çıktığı belli olan beyaz elbisesi, bronz teni, mükemmel şekilde yapılmış havalı saçlarıyla her zamanki gibi harika görünüyordu.

Elini Cooper'a uzatmıştı ve Sophie konuşana kadar onun varlığını fark etmemişti bile. Yüzüne sahte bir gülümseme oturtarak, "Salondan çıkışınızı çok iyi hatırlıyorum, ama şahsen tanıştığımızı sanmıyorum," dedi.

Cooper onunla tokalaşırken, "O zaman artık tanışmamızın tam zamanı," dedi.

Sophie nefesini tutmuş bekliyordu...

Sakın gereğinden fazla şey söyleme...

"Cooper Smith." Bakışları Sophie'ye yöneldi. "Sophie ile boş vaktimizin keyfini çıkarıp, öğle yemeğimizi yemek üzereydik. Kahvaltıyı kaçırdık da..." Baştan çıkarıcı gülümsemesiyle ekledi. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Penny tek kaşını kaldırarak Sophie'ye baktı. Doğrusu yüzündeki ifadeye gülmemek gerçekten çok zordu. "Siz ikiniz düğünde ilk defa mı karşılaşmıştınız?"

Cooper, Penny'e doğru eğildi. "Kadere inanır mısın?"

"Sanırım... Evet," dedi Penny, biraz nefesi kesilmiş bir halde.

"Ben de inanırım." Hayranlık dolu gözlerini Sophie'ye çevirip göz kırptıktan sonra, yeniden Penny'e döndü. "Bize katılmak ister misin?"

Penny sanki düşünüyormuş gibi dudağını çiğnedi, ama sonra başını salladı. "Biriyle buluşacağım. Ama bir ay sonraki partime gelirseniz. Arada kaçırdığımız zamanı telafi edebiliriz." Bakışlarını Sophie'ye çevirdi. "Davetiyeni göndermiştim. Eline geçmiş olmalı."

Yeni Sophie buna nasıl cevap verirdi? Düşünüyormuş gibi yaptı. "Göndermiş olabilirsin, ama gördüğüm hatırlamıyorum."

Penny'nin dikkati yeniden Cooper'a yönelmişti. "Sorun değil. Bir tane daha yollarım."

Cooper başını hafifçe eğdi. "Seni orada görmeyi dört gözle bekliyorum."

Penny kalçalarını sallayarak uzaklaşırken, Cooper Sophie'ye bakıp, sırıttı. "Şimdi herkesin ağzına sakız olacak."

"Beni havaya kaldırıp. Tek elinle döndürmemene çok şaşırdım, doğrusu."

Cooper yerine otururken, muzipçe güldü. "Keşke daha önce aklıma gelseydi."

Sophie kaşlarını çatmaya çalıştı. Ama bu gösteriden büyük keyif almıştı. Ve görünüşe göre Cooper da aynı keyfi paylaşıyordu.

Cooper uzanarak, masanın üzerinde duran elini tuttuğunda, içi titredi.

"Bana bir şeyler söylüyordun..."

Sophie, elini böyle tutarken, ona söylemek üzere olduğu şeyi hatırlamakta zorlanıyordu. Elini yavaşça ondan uzaklaştırarak, "Diyordum ki..." diye söze başladı. "Eğer üç aylık deneme süresini kabul edersem..."

Cooper başını sallayarak ona biraz daha yaklaştı.

Sophie onun yakınlığından etkilenmemek için derin bir nefes aldı. "Bu süre içinde aramızda cinsellikle ilgili hiçbir şey olmayacak."

Cooper'ın alnında düşünceli ve endişeli çizgiler oluştu. "Bir sorun mu var?"

"Düşündüğün anlamda değil. Bebekte bir sorun yok." Onun kendisine yaklaşmaya devam ettiğini görünce aceleyle ekledi. "Birlikte yaşamamızın, evlilikle ilgili fikrimi değiştireceğine inanmadığımı bilmeni istiyorum. Başka bir çift olsaydık bu durumunun umutsuz bir vaka olduğunu sen de kabul ederdin."

"Bence burada önemli olan bebeğimize hak ettiği şansı vermek. Ve tabi kendimize de bu şansı vermek... Bu durumda söylediğin şey söz konusu bile değil. Birlikte yaşadığımız sürede hayatımızda cinsellik de olacak."

"Bu konuda geri adım atacak değilim. Sevişmemiz her şeyi daha karmaşıklaştırmaktan başka bir işe yaramaz."

"Çocuğumuz için mutlu ve iyi bir yuva yaratıp yatamayacağımızı görmemizi sağlar."

Cooper böyle söylediğinde, Sophie'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Ellerini kucağında yumruk yaptı. Tanrım, o iyi bir avukattı. Durumu kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmekte ustaydı.

"Aklımı karıştırmaya çalışıyorsun."

"Düşün bir kere," dedi Cooper anlayışlı bir sesle. "Birbirimize, görmezden gelemeyeceğimiz şekilde bağlanmış, iki yabancıyız. Birbirimizi daha iyi tanımaya ihtiyacımız var. Bunun için de bıraktığımız yerden başlamamızdan daha iyi bir yol olabilir mi?"

Sophie bakışlarının onun kollarına kenetlendiğinin farkındaydı. O kolların arasında olmanın nasıl bir his olduğunu tüm netliğiyle hatırlıyordu. Ama bunu hatırlamak, durumun kontrolünden çıkmasına neden olabilirdi ki, buna izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Şartlarını netliğiyle ortaya koyması gerekiyordu. "Paige iki hafta içinde Fransa'ya gidiyor. Dün dersten sonra yanıma gelip, onu havaalanından geçirmeye gelip gelemeyeceğimi sordu. Bence bu birlikte yaşamaya başlamamız için iyi bir zamanlama. Ama o zamana kadar birbirimizle kontak kurmayacağız... Organize etmem gereken işler var. Aklımı tamamen onlara vermem gerek."

Cooper'ın yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi. "Anlaştık." Bu anlaşmayı öpücükle mühürlemek için uzandı.

Sophie dudaklarının arasına elini koyarak onu engelledi. "Birlikte yaşama şartlarımızla ilgili bir karara varmadığımızı unuttun herhalde?"

Cooper onun elini tutarak, çekti. "Beni öpmen hafızamı canlandırabilir."

Sözlerini bitirdiğinde, Sophie'nin araya başka bir engel koymasına fırsat vermeden yavaşça ensesinden çekerek kendisine yaklaştırdı.

Dudakları o kadar sıcak ve davetkârdı ki, Sophie daha fazla direnemedi.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

İKİ HAFTA SONRA Sophie, heyecandan yerinde duramayan Paige'ye gülümsedi ve cesaret vermek istercesine ellerini sıktı. "Bu kadar endişeli görünme. Sadece bir telefon mesafesindeyiz."

Paige güçlükle yutkundu. Sonra gürültülü havaalanında sesini duyurmak için yüksek sesle konuştu. "Hayatımda bu kadar heyecanlandığım ve aynı zamanda bu kadar korktuğum bir anı hatırlamıyorum."

Cooper da onların yanına geldi. "Fransa'da geçireceğin iki ay hiç unutamayacağın bir macera olacak.

Sophie bakışlarını Cooper'dan Paige'ye çevirdi. Genç kızın üzerinde uzun uçak yolculuğunda rahat edebilmesi için kot pantolon ve sarı jarse bir kazak vardı. Bu haliyle çok daha genç ve kırılgan görünüyordu. Garipti belki ama kullandığı çiçek parfümü bile burnuna bebek pudrası gibi geliyordu.

Galiba hormonlar yüzünden... Zaman zaman ona böyle oyunlar oynuyordu işte... Göğüsleri şimdiden dolgunlaşmaya başlamıştı. Gittiği her yerde çocuk arabası iten insanlar görüyordu.

Cooper, Paige'nin omuzlarından kavradı. "Kaldığın aileyle bir sorunun olursa, Madam Laurent hemen halleder."

Sophie de ekledi. "Fransızca öğretmeninin eşliğinde gittiğin için kendini daha iyi hissediyor olmalısın."

Son zamanlarda Sophie ve Madam öğle yemeklerini birlikte yemişlerdi. Bugün olası sorulardan ve nahoş durumlardan kaçınmak için, Sophie ona Paige'nin ağabeyiyle görüştüğünü söylemişti. Aslında onun vereceği tepkiyi endişeyle beklemişti. Ama Madam memnun olmuş görünmüştü. Tabi hamileliğinden şimdilik bahsetmeye gerek görmemişti.

Paige endişeyle alt dudağını çiğnedi. "Zaman çabuk geçecek, değim mi?"

Cooper sevgiyle kardeşine bakarak, yanağını okşadı. "Daha önce de yurt dışına çıktık. İnan bana bu haftalar su gibi geçecek."

Cooper elini kardeşinden uzaklaştırdıktan sonra, Sophie'nin elini tuttu. Bu basit temas bile Sophie'nin içindeki korun alevlenmesi için yeterliydi.

Cooper ile on beş gündür birbirlerini hiç görmemişlerdi. Geçen hafta konuştukları gibi, Cooper bu sabah onu almaya gelmişti. Aralarındaki çekim öylesine yoğundu ki, kazayla ona dokunduğunda kıvılcımların çıktığını sanmıştı.

Bedenindeki sıcaklığa rağmen, şu anda etkilenmesinin çok daha farklı bir nedeni vardı. O anda kendi bir aileye ait gibi hissetmişti ve bu duyguya hemen alışabileceğinin farkındaydı.

O sırada Madam Laurent, Cooper'a seslendi. "Mr Smith, gitmeden önce sizinle konuşabilir miyim?"

Cooper başını sallayıp, kadının yanına gittiğinde, Paige içini çekerek Sophie'ye baktı. "Aslında, Hallam'ı bu kadar uzun bir süre bırakmasaydım, kendimi bu kadar kötü hissetmezdim."

Paige'nin erkek Hallam, üniversitede ilk yılını okuyordu ve Paige'nin hayatının odağındaydı.

"Geri geldiğinde hâlâ burada olacak," dedi Sophie.

"Devam etmeyeceğini düşündüğünü biliyorum, ama Hallam ile birbirimize deli gibi aşığız."

Sophie giderken hiç olmazsa onu biraz rahatlatmanın iyi olacağını düşünerek, "Belki geri geldiğinde, Hallam'ı bir Pazar günü mangala davet edebilirsin," diye önerdi.

Paige aylardır gizli olarak görüştüğü erkek arkadaşı hakkında onunla konuşuyordu, ama öğrencisini okul dışında da görecek olması Sophie'nin durumunu biraz değiştiriyordu. Bir şekilde bu olayın içine dâhil olması gerektiğini hissediyordu. Belki de araya giren zaman, gençlerin duygularını olumsuz etkileyecekti. Ama geri döndüğünde Paige hâlâ aynı yoğun duyguları hissediyorsa, Hallam'ın aileyle tanışmasının zamanı gelmiş demekti.

Tatlı bir şekilde gülümseyerek ekledi. "İstersen öncesinde Cooper ile konuşabilirim. Hani ortamı biraz yumuşatmak için."

"Sakın bunu yapma," diye yalvardı Paige. "Cooper tam bir kontrol delisidir. İki yıl önce biriyle öpüştüğümü öğrendiğinde, zıvanadan çıkmıştı."

Sophie de neler olduğunu tahmin edebiliyordu. "Artık daha olgun olduğunu anlayacağından eminim."

Boşanma avukatı olarak gördükleri ve kardeşini aşırı koruması düşünüldüğünde, Paige'nin biriyle çıkmasına nasıl tepki vereceğini tahmin etmek hiç zor değildi. Ama at gözlüğü takmak Paige'nin duygularının yok olmasını ya da büyümesini durdurmasını sağlamazdı.

Paige ikna olmuşa benzemiyordu. "Onun gözünde hiç büyümedim. Ağabey olarak çok ilgili, harika biri, ama kızların nasıl düşündüğünü hiç anlamıyor. Onun en büyük düsturu: Kuralları ben yaparım, sen de onlara uymak zorundasın."

Cooper yeniden yanlarına geldiğinde, eliyle saçlarını sıvazlıyordu.

Ne zaman Sophie'ye baksa, kalbi yerinden hopluyormuş gibi oluyor, ona duyduğu istek şiddetleniyordu. Ama üç ay boyunca ona yaklaşmayacağına söz vermişti ve bu şimdi yaşadığı tatlı işkencenin süreceği anlamına geliyordu. Ama kim bilir? Zaman belki de onlara çok farklı şeyler gösterebilirdi.

Paige'ye dönerek, "Gitmeye hazırlar," diye bildirdi.

Paige parmaklarının üzerinde yükselerek, Sophie'nin yanağından öptü ve kulağına fısıldadı. "Bugün geldiğin ve dinlediğin için teşekkürler."

Paige onu bırakıp, ağabeyine sarılırken, Sophie yüreğinin sıcacık olduğunu hissetti.

Cooper da kardeşine sarılarak, saçlarından öptü. "Kahvaltını etmeyi unutma. Ve Fransız erkeklerine dikkat et."

Paige onlardan ayrılarak, gruptaki diğer kızlara katıldı. "Size kart postalayacağım."

Cooper da kardeşine el salladı. "*Bon voyage!* Oraya iner inmez ara."

Paige ellerini ağzının iki yanına siper ederek bağırdı. "Bu arada, birlikte harika görünüyorsunuz."

Paige gözden kaybolunca, Sophie ve Cooper birbirlerine baktılar. Sophie'nin bakışları onun seksi dudaklarına kaydığında, Cooper sırıtıyordu. "Sanırım artık sen ve ben kaldık."

Sophie içinden bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Bu gece Cooper'ın evinde birlikte geçirecekleri ilk gece olacaktı. Tıpkı Paige gibi o da heyecan ve korku içindeydi.

Birlikte eve doğru yola koyulduklarında, Sophie, "Çok yolculuk yaptın mı," diye sordu.

"Sayılır... Ya sen?"

"Henüz değil. Ama bir sürü yeri görmek istediğime karar verdim. Eiffel Kulesi, Özgürlük heykeli... Hepsini görmek istiyorum."

"Ama bu isteğini yakın bir zamanda gerçekleştiremeyeceksin." Elini onun karnına götürdü. "Uçağa binerek erken doğum riskini göze almak istemezsin herhalde."

Sophie kısa bir an düşündü. "O risk otuz altıncı haftadan sonra değil mi?" geçen yıl hamile olan öğretmenlerden biri bu konuda epey araştırma yapmıştı.

"Senin durumunda birinin biraz dikkatli olmasından bir zarar gelmez... Bu arada ailenle ne zaman tanışacağım? Herhalde torunlarının babasıyla tanışmak isterler, değil mi?"

Sophie sırtından aşağıya soğuk bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Kucağındaki çantayı sıkıca kavrayarak, bakışlarını pencereye çevirdi. "Acelesi yok. Hem arabayla birkaç saatlik uzaklıktalar."

Cooper ona meraklı bir bakış attı. "Ama bir ara yapmamız gerek... Bebek haberini verdiğinde orada olmayı çok isterim."

Sophie o sahneyi gözlerinin önüne getirebiliyordu. Annesi sevinmesi mi üzülmesi mi gerektiğine karar veremeyecek, babası ise gururlanmakla endişelenmek arasında kalacaktı.

"Büyük bir ihtimalle evlilik tarihini öğrenmek isteyeceklerdir."

Cooper uzanarak onun elini tuttu. "Yakında onlara bu tarihi verebileceğiz."

Sophie elinde olmadan gülümsedi. Doğrusu onun kendine bu kadar güvenmesine hayran olmamak imkânsızdı. "O kadar heyecanlanma. Daha seninle evlenmeyi kabul etmedim. Bunun olmasını istiyor olman, evleneceğimiz anlamına gelmez."

Onun gibi istediği her şeyin peşinden gidip, almaya alışmış biri için aksi söz konusu bile olamazdı. "Ben aynı fikirde değilim."

"Bütün avukatlar bu kadar kendini beğenmiş midir?"

"Bütün öğretmenler bu kadar dik kafalı mıdır?"

Sophie'nin içinde hayal kırıklığı belirmeye başlamıştı. Yalnız kalalı daha on beş dakika olmadan tartışmaya başlamışlardı bile. "Bir kadına nasıl iltifat edileceğini çok iyi biliyorsun."

Cooper yan gözle bakıp, onu baştan aşağıya süzünce, Sophie oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Cooper tek bir bakışıyla bunu nasıl başarabiliyordu?

"Ben kadere inanıyorum. Bence evleneceğimiz çok açık. Tartışmanın ya da bunla savaşmanın bir yararı yok."

"Batıl inançların olmadığını, şansa inanmadığını söylemiştin."

"Kader batıl bir inanç değil, ayrıca şansla da bir ilgisi yok. Hayatımızda olması gereken şeyler olur."

Sophie onunla tartışmak istedi, ama yapabileceğinden emin değildi.

"Kader belirli bir zaman dilimi içinde sıralanan olaylar dizisidir. Aslında bu şekilde karımı bulacağımı ve ailemi kuracağımı tasavvur

etmemiştim. Ama bak, işte buradayız. Ben kaderimden kaçmıyorum. Sen de savaşmamalısın."

Onun sözleri Sophie'nin kafasında bir soru belirmesine neden olmuştu ve dürüstçe cevabını almaya ihtiyacı vardı.

"Sana sormam gereken bir şey var... O gece prezervatif kullanmadığın oldu mu?"

"Cevabını sen de biliyorsun. Tabi ki olmadı. Aslında hamile kalmanı hiç beklemiyordum... İşte kader bu."

"Kadın ve erkek iyi vakit geçirdiklerinde, bazen bu tür şeyler olabiliyor. Biz de bunun bir ispatıyız."

"Ama bazen de çiftler yıllarca denemesine rağmen bir şey olmuyor."

Sophie sessizce oturup, konuşmanın devam etmesini bekledi. Çünkü içindeki ses bir açıklamanın gelmek üzere olduğunu söylüyordu.

Cooper sanki derin konulara saplanmış gibi, kaşlarını çatmıştı. Trafik kilitlenince, dönerek onun gözlerinin içine baktı. "İki sene bir kadınla ilişkim oldu henüz bir düzen kurmaya hazır değildim. Ama o bunu istiyordu. Hamile kalırsa, bu aşamanın hızlanacağını düşündü. Birkaç ay önce benden ayrıldı. Bir aileye sahip olmak istiyordu ve benim ona bunu verebileceğime inanmıyordu... Görünüşe göre, beni aksine inandırmasına rağmen bir yılı aşkın bir süredir korunmuyormuş."

Sophie şaşırmıştı. "Sana söylemeden hamile kalmaya mı çalışmış?"

"Anlaşılan biyolojik saati onu dürtüyordu. Yapabilecekken ilişkimizi bitirmeyi tercih etti."

Sophie onun nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordu. Öfkelenmiş, incinmiş ve endişelenmiş olmalıydı.

"Aslında günün birinde bir ailem olmasını istiyordum, ama onun kadar acelem yoktu sanırım. Bu ayrılıkta hangimizin daha büyük sorumluluğu olduğunu bilmiyorum. Ama o düğünde otururken, birden müstakbel Mrs Smith'i aramanın zamanı geldiğine karar verdim."

Sophie gülümsemekten kendini alamadı.

"Seni o şekilde düşünmediğimi itiraf ediyorum. Ama şimdi hayatın çizdiği rotadan memnunum."

Sophie bu konuda kendini kandıracak değildi. Hamile olduğunu söylediğinde, Cooper onu istediği için değil, verebilecekleri için Sophie'ye evlenme teklif etmişti. Cooper'ın parçasından bir hediye...

Cooper her gece karısının ve çocuğunun olduğu eve gelmek istiyordu. Ama Sophie onun kaderi miydi? Yoksa sadece kaza sonucu ortaya çıkan bir yük müydü?

Trafik açılınca yeniden yola koyuldular.

"Neredeyse unutuyordum," dedi Sophie konuyu değiştirerek. "Penny'nin daveti bugün geldi." Çantasından pembe bir kağıt çıkarttı. O kâğıtla birlikte o gün aldığı başka bir kağıt daha çıkmıştı.

Müdürün notunu diğerinin altına koyarak, davetiyeyi açıp okudu. "*Penny Newly'nin Hollywood partisine davetlisiniz...* Parti yarın akşam... Ne olarak gideceğiz?"

"Senin ne olmak istediğine bağlı."

Sophie durumu gereği fazla cesur davranamayacağını biliyordu. "Clark Cable ve Jean Harlow olabiliriz. Ya da James Bond ve kızlarından biri."

Birden yanakları kızardı. Gerçekten bunu söylemiş miydi?

Cooper çekici gülümsemesiyle ona baktığı sırada, elindeki diğer kâğıdı gördü. "O ne?"

Sophie öne cevap vermemeyi düşündü, ama bugün onunla yeni bir hayatın denemesine başlayacaklardı. Ve dürüst olması gerekiyordu.

"Bugün okul müdüründün bir mesaj aldım. Anlaşılan bazı dedikodular duymuş."

Cooper'ın kaşları çatıldı. "Bizim hakkımızda mı?"

"Bebek hakkında." Cooper'ın soru dolu ifadesini görünce omzunu silkti. "Buna verebileceğim tek açıklama, müdürün onuncu sınıfta okuyan kızının bu işe bulaşmış olabileceği. Geçenlerde öğle paydosunda, alışveriş merkezinde bebek giysilerinin satıldığı mağazadan bir şeyler alıp çıktığım sırada onunla rastlaştık."

"Şüphelerini babasına mı anlatmış?"

"Aslında bence arkadaşlarına anlattı. Ondan sonra da haberler yayıldı."

"Ve şimdi de müdür senden lütfen bir açıklama bekliyor."

Sophie endişesini yansıtmamaya çalışarak, elindeki nota baktı. "İşime son veremez. Bu tür durumlar yüzünden işten çıkmak zorunda bırakılmak çok eskilerde kaldı. Ama bekâr annelerin öğretmenlik yapmasıyla ilgili bir sıkıntısı varsa, okuldaki hayatımı çekilmez yapabilir."

"İşten çıkmanı sağlamak için mi?"

Sophie başını sallayarak onayladı.

Cooper'ın yüzü sertleşmişti. "Onunla konuşacağım."

"Yapmamanı tercih ederim." Onun kendisini korumak istemesi gururunu okşasa da, Cooper'ın işe karışası her şeyi daha da kötüleştirebilirdi. "Hem zaten ben en kötüsünü düşünüyorum. Kim bilir, belki de bana ihtiyacım olan desteği vereceğini söyleyecektir."

"Ne olursa olsun, yarın onlara işlerini alıp başlarına çalmalarını söyleyebilirsin."

"Bunu neden yapayım ki?"

"O işe ihtiyacın yok. Sana ve bebeğe bakacağımı söylerken ciddiydim."

Cooper'ın ifadesinden gerçekten de ciddi olduğu anlaşılabiliyordu. Ama Sophie böyle bir teklifi kabul edemezdi.

"Sana daha önce de söylemiştim. İşimi seviyorum. Okulu seviyorum."

"Boş zamanın olmasını da çok seveceksin."

Cooper onun söylediklerini dinlemiyor muydu?

Sophie bir kez daha denedi. "Üniversitede çok çalıştım. Öğretmeyi ve bir fark yaratmayı seviyorum. Arkadaşlarımın çoğu oradaki öğretmenler. Bu beni ben yapan hayatımın en büyük kısmı e vazgeçmeyi hiç düşünmüyorum."

"Ya müdür seni bunu yapman için zorlarsa?"

Sophie kendini köşeye sıkışmış hissetmek istemiyordu. Ve ne Cooper'ın ne de müdürün bunu yapmasına izin verecek değildi. "O zaman başka bir yerde iş bulurum."

"Bakalım..."

Sophie içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissedebiliyordu. Bakılacak hiçbir şey yoktu. Çalışmak istiyordu. En son arzu ettiği şey, kendini Cooper'a bağımlı hissetmekti ve işten ayrılırsa tam olarak düşeceği durum bundan ibaret olacaktı.

İşini kaybederse ya da bırakırsa ve başka bir iş bulamazsa, ilişkilerindeki güç dengesi nasıl olacaktı? Onun evinde yaşayıp, onun verdiği harçlıkla yaşamak... O zaman kendini onun kurallarına uymak mecburiyetinde hissetmeyecek miydi?

Paige ağabeyinin düşünce yapısı hakkında ne demişti?

Kuralları ben yaparım, sen de onlara uymak zorundasın.

Paige'nin daha genç kız olduğunu ve Cooper'ın onu korumak istemesini anlıyordu. Ama Cooper ikisi arasındaki ayırımı yapabilecek miydi? Haftalar önce kendi yolunu çizip, kendi kurallarıyla yaşamaya karar vermişti. Fikrini değiştirmemişti ve ne kadar çok isterse istesin Cooper da bu durumu değiştiremeyecekti.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

"HAZIR mısın?"

Cooper Sophie'nin kapalı duran yatak odası kapısında durmuş beklerken, bakışları koridorda duran aynadaki görüntüsüne takıldı. Üzerinde Kasıklarını kapatan kumaş parçasından başka bir şey yoktu. Çıplak göğsü ve bacakları insanın hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu.

İçerden Sophie'nin melodik sesi geldi. "Bunların uymama ihtimaline karşı, başka kostümler alacağını söylememiş miydin?" Sophie kapıyı açtığında ekledi. "Uzun bir mantoya ihtiyacım olacak. Dışarısı soğuk ve malum benim üzerimde fazla bir giysi yok." Yüzünde belirgin şekilde pembeleşmişti.

Cooper derin bir nefes aldı.

Tezgâhtar kadın önerdiğinde Tarzan ve Jane kostümü gözüne ideal görünmüştü. Ama artık bundan o kadar da emin değildi.

Onun yanına yaklaşıp, kokusunu içine çekti. Bütün duyularının uyandığını hissedebiliyordu. Bundan sonraki haftalarını eğlenceli geçirmeyi planlıyordu ve planını bu gece uygulamaya koyacaktı.

"Arkadaşının evinde ısıtma vardır." Olmasa bile onu kendi ısıtmak için elinden geleni yapacaktı.

Sophie onun duymamıştı. Çünkü odadan çıkıp da onu gördüğü an, büyülenmiş gibi öylece kalakalmıştı.

Güçlükle yutkunarak, "Arkadaşlarımın böyle bir şeye hazır olduklarından pek emin değilim," dedi.

Cooper, hâlâ kapının eşiğinde duran Sophie'nin elinden tutarak, kendine doğru çekti. Sadece göğüslerini ve kalçaları kapatan kumaş parçası bedeninin tüm kıvrımlarını ortaya çıkartmıştı. İçindeki hayvani dürtü onu sırtına attığı gibi kendi inine götürmesini söylüyordu.

Ve daha sonra bunu mutlaka yapacaktı.

Sophie gözünün önüne gelen saçtan kurtulmak için başını geriye atınca, Cooper fırsatı kaçırmadı. Onun aksi saçlarıyla oynamak için uzandı. Bir yandan da durmadan onu süzüyordu.

"Ne kadar seksi göründüğün hakkında bir fikrin var mı?"

Sophie başını hafifçe yana eğerek şüpheli gözlerle ona baktı. "Öyle mi?"

Cooper elini onun karnında gezdirmeye başlamıştı. "Penny hangi kılığa girmiş olursa olsun, seni çok kıskanacak. Aslında, düşündüm de benim daha iyi bir fikrim var." Onu mıknatıs gibi kendisine doğru çekerek, kalçasına yasladı. "Neden burada kendi partimizi vermiyoruz?"

Sophie önce bedenlerinin duruşuna, sonra da onun gözlerinin içine baktı. Göğüsleri bedenleri arasına sıkışmıştı. Aslında hiç istememesine rağmen, onun kollarından sıyrılıp, odasına geri döndü

Cooper onun gitmesine izin vermişti, ama yüzündeki gülümseme değişmedi. Sophie kasıtlı olarak onunkinden en uzak olan yatak odasını seçmişti. *Sanki bu onları birbirlerinden uzak tutabilecekmiş gibi...*

Tam onun arkasından gitmek üzereyken, durdu.

O ana kadar pek düşünmemişti, ama bu kata çok sayıda merdivenle çıkılıyordu. Üstelik merdivenler spiral şeklindeydi. Gerçi en rahat kullanılacak şekilde yapılmıştı ama yine de dikkatle inilip çıkılması gerekiyordu.

O ve Paige bu merdivenlere alışkındı, ama geçenlerde kahyaları merdivenlerden düşmüştü. Neyse ki bir şey olmamıştı ve hamile değildi. Dün Sophie'ye de söylediği gibi, onun durumunda hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu.

Alıcı gözlerle hole kadar inen merdivenlere bir kez daha bakınca, gözü iyice korktu. Burası gerçekten tehlike yaratabilirdi.

Yarın ilk iş Sophie'nin eşyalarını alt kattaki misafir odasına taşıtacaktı. Kendisi de yanındaki diğer odaya geçecekti. Zaten büyük ihtimalle hafta sonuna kadar aynı odayı paylaşmaya başlamış olacaklardı.

Yatak odasına girdi.

Sophie, tuvalet masasının başında amber renkli bir şişeden saçlarına koku püskürtüyordu. Aynadan, Cooper'ın kendisine baktığını görünce, arkasına döndü. Kontrollü olmaya çalışıyordu, ama titreyen dudakları ve irileşen gözleri içinde bulunduğu ruh halini açıkça yansıtıyordu. Cooper'ın odadan çıkmasını istiyordu. Ama kalmasını çok daha fazlasıyla istiyordu.

Bir elini karnına koyarak, çenesini dikleştirdi. "Seni içeri davet etmedim."

Cooper'ın bakışları onun krem rengi teninde geziniyordu. Omuzlarını silkerek, aralarındaki mesafeyi kapattı. "Çok geç."

Sophie tek gözünü kısarak ona baktı. "Maymun sesleri çıkartmayacaksın değil mi?"

Cooper onun birkaç santim ötesinde durdu. "Gerçeği söylemek gerekirse şu anda biraz ilkel duygular hissettiğim doğru." Onun elini tutarak, kendi göğsünde gezdirdi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sophie'nin nefesinin sıklaşınca, Cooper onun göğüslerinin gerildiğini ve göğüs uçlarının sertleştiğini gördü. Tam onu kollarının arasına almak üzereyken, Sophie geriledi.

"Dün gece, hiçbir girişimde bulunmamana çok şaşırmıştım. Demek şimdiye sakladın."

Cooper kollarını göğsünde kenetledi. Onun huzursuz olduğunu görmekten memnundu. Her dakika amacına daha çok yaklaştığını görebiliyordu. "Dün senin için büyük bir gündü. Ayrıca buradaki ilk gecendi. Yerleşmen için zaman vermek istedim."

Sophie alaycı bir karşılık verdi. "Koskoca yirmi dört saat... Ne kadar yüce gönüllüsün."

"Aslında sana bir gün daha verebilirdim, ama kostümün aklımı başımdan aldı. İçimdeki ilkel dürtüleri uyandırdı. Şu anda aklımda sadece iki şey var."

Onu sırt üstü yere yatırmak ve ne demek istediği ona göstermek...

Öyle de yaptı... Tek bir farkla... Yere yatırmak yerine duvara yasladı.

Dudaklarını onun teninde gezdirmeye başladı. Tanrım, yatağında onsuz geçen haftalar sonsuzluk kadar uzun gelmişti.

Öpücükler omzuna doğru kaydığında, Sophie'nin istekle inleyen sesini duydu. Ona bakmak için kısa bir süre doğruldu. Sophie'nin bakışlarında da kendisininkiyle aynı yoğunlukta tutku parıltıları olduğunu görünce gülümsedi. Bu iş düşündüğünden de kolay olacaktı.

"Cooper," dedi Sophie yalvaran bir sesle. "Böyle yaptığında doğru dürüst düşünemiyorum."

"O zaman senin yerine benim düşünmeme izin ver."

Sophie'nin elleri onu durdurmak için havaya kalktı. "Beni seninle evlenmeye ikna etmek için, bu metotları kullanmana izin vermeye hiç niyetim yok."

Doğrusu Cooper böyle bir girişimde bulunduğu için hiç suçluluk hissetmiyordu.

Sophie sözlerinin Cooper'ın bir kulağından girip, diğerinden çıktığını görmüş olmalıydı. Onun kollarından sıyrılırken sesi titriyordu. "Partiye geç kalacağız."

Cooper sırıtarak ona baktı. "Ne partisi?"

Kapıya doğru giderken, Sophie'nin ihtiyatlı bakışları onun üzerindeydi. "Bu çılgınlık... Bir karar verdim... Bu vahşi orman kıyafetleri hemen gidecek."

Cooper'ın eli kasıklarını örten kumaşa gitti. "Yapman gereken tek şey sormaktı."

Sophie birden irkildi. "Hayır! Ben bunun işe yaramayacağını söylüyorum. Ne söylersen söyle ya da ne yaparsan yap, o partiye gidiyoruz. Ama kimsenin, özellikle de senin önünde neredeyse çırıl-

çıplak bir halde dolaşmak gibi bir niyeti yok. Bunu yapmayacağım." Kararında dönmeyeceğini göstermek için, iyice dikleşti.

Cooper onu son kez baştan aşağıya süzdü. Sophie haklıydı. Ayrıca Tarzan kıyafeti de ona uymuyordu.

Sophie'nin yanından geçip, koridora çıktı. "Sen burada bekle. Ben diğer kostümleri getireyim. Üzerimizi değiştirip, partiye gideceğiz ve sonrasında uygun bir saatte yatmak için eve geleceğiz."

"Biz mi? Yatmak mı? Hayır, Cooper. Kapının kilidi var ve onu kullanmaktan çekinmeyeceğimi bil."

Cooper ona gülümsedi. Sanki kapının kilidi onu uzak tutabilecekti de...

Ama onun hayalini besleyecekti. Böylece Sophie'nin de, birlikte olmalarını ne kadar çok istediğini anlamasını sağlayacaktı. Aslında birbirlerini daha iyi tanımaları için bu deneme süresinin kabil etmişti zaten. Birlikte aynı yatağı paylaşmak da bunun bir parçasıydı. Bir kez aynı yatağı paylaşmaya başladığında, her şey yerli yerine daha rahat oturacaktı.

Aklındakini gerçekleştirebilmek için uygun bir cevap verdi. "Rahatça dinlenebilmen için geç olmadan yatmamız gerektiğini kastetmiştim. Hatta belki erken kalkıp biraz yüzebiliriz." Dün etrafı gösterdiğinde, Sophie ısıtmalı havuzla ilgilenmiş görünmüştü.

"Bu erken ne kadar erken? Çünkü bütün hafta çalıştığım için pazar sabahları uyurum."

Ah, sonunda... Sonunda bir konuda aynı fikirde olabilmişlerdi.

"Sekiz nasıl?"

Sophie yüzünü buruşturdu. "Ben biraz daha geç olur diye düşünüyordum." Boynundaki inci kolyenin kancasını açınca, ağır kolye göğüslerinin arasına düştü. Cooper kasıklarının arasındaki hareketliliği görmezden gelmeye çalıştı. Çünkü bu yarışı kazanmak istiyorsa, ağırdan alması gerektiğini biliyordu.

"Cumartesi akşamları genellikle film seyrettiğim için geç saatlerde yatarım," diye devam etti. Göğüslerinin arasındaki kolyeyi alırken, bu sahnenin karşısındaki erkeğin nasıl etkilediğinin farkında bile değil gibiydi.

Cooper cümlenin sonunda da olsa onu yakalamıştı. Doğrusu film seyretmek onun favorileri arasında değildi. Daha güzel alternatifler vardı.

"Ben futbolu tercih ederim."

"Futboldan hoşlanıyor musun?"

"Çoğu erkek hoşlanır."

"Ama ben erkek değilim."

İşte buna hiç şüphe yoktu...

"O zaman sen film izlemek istediğinde, ben maç izlerim. Etrafta bir sürü televizyon var. İki tane üst katta, üç tane alt katta."

Sophie tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Çok televizyon izler misin?"

Evet dese, Sophie izlemediğini söyleyecekti. Zaten o anda televizyon izlemek aklmdaki en son şeydi.

Konuyu değiştirmek için saatine baktı. "Saat epey geç olmuş."

Sophie dikleşti. "Sen kostümü kapının koluna as," dedi kapıyı kapatırken. "Beş dakika sonra aşağıda görüşürüz. Geç kalmaktan nefret ederim."

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

"SEN RANDEVULARINA geç kalan birisin, değil mi?"

Sophie arabanın göğsündeki dijital saate baktı. Sekiz kırk beşi gösteriyordu. Penny'nin daveti ise yedideydi.

"Sadece zaman sınırlaması olduğunda."

Sophie derin bir iç geçirdi. Randevularına geç kalan insanlar onu her zaman delirtirdi.

"Müşterilerinle görüşmelerinde ya da mahkemelerinde belirli saatlerde olmak zorunda değil misin? Her halde bu randevularına geç kalmıyorsundur."

"Telafi ediyorum."

"Nasıl? Özürler dileyip, bahaneler ileri sürerek mi? Hediyeler alarak mı?"

Cooper yan gözle ona baktı. "Saatimin alarmını buluşma saatinden yarım saat öncesine ayarlıyorum. Kendi saatimi de yedi dakika geriye alıyorum."

"Karışıklık olmuyor mu?"

"Asla."

Bunun tam bir saçmalık olduğunu söylemeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. Sonuçta bu deneme süresinin amacı, kimin haklı ya da doğru olup olmadıklarıyla değil, aralarındaki farklılıklara rağmen birlikteliklerini yürütüp yürütemeyecekleriyle ilgiliydi.

Az önce evde yoğun duygular yaşadığını itiraf ediyordu. Ama kendini tamamen ona bıraktığı anda Cooper'ın cazibesiyle onu evliliğe sürükleyeceğini biliyordu. Ve sonunda boşanma söz konusu bile değildi. Çünkü Cooper gibi, boşanma ve velayet davalarında deneyimli bir avukat karşısında hiçbir şansı yoktu. En iyisi konunun oralara kadar gitmesine ta başından engel olmaktı.

Evlenirlerse, Cooper kendi hayatını bildiği gibi yaşamaya devam edecekti. Hiç kimse ya da hiçbir şey onu durduramazdı. Ama Sophie de hayatıyla ilgili kararları kendisi vermek istiyordu. Cooper gibi bir adamla evlendiği takdirde, bunu yapma şansı olabilir miydi? Zeki ve seçenekleri olan bir kadındı ve kesinlikle evlenmeye ihtiyacı yoktu.

Tamam, çocuk için tek ebeveyn ideal olan bir şey değildi, ama bir arada olamayan anne babayla birlikte yaşamasından iyiydi. Kendi çocukluğunu hatırladıkça, bu kararından daha emin oluyordu. Sık sık keşke anne ve babamın ayrı birer hayatları olsaydı diye düşünmüştü.

Bu arada bir de okul müdürü Myers ile uğraşması gerekiyordu. Pazartesi günü onu çağırıp, evlenmesinin okulu büyük bir utançtan kurtarabileceğini söylemişti. Sophie onunla ağız dalaşına girme gereği görmemişti. Sonuçta başka bir iş bulabilirdi. Bekâr bir anne olsa bile, onun gibi bir öğretmeni, seve seve kabul edecek bir sürü okul bulacağından emindi neyse ki okulların çoğunun yöneticileri Myers gibi eski kafalı değildi.

Penny'nin evine yürüme mesafesi uzaklıkta bir yerde park yeri buldular. Kostümlerinin son aksesuarlarını da alarak, arabadan indiler. Operadaki Hayalet'in kahramanlarına bürünmüşlerdi. Cooper onu koluna takarak, partinin verildiği adrese yürürken, saatine baktı.

"Birkaç saat sonra ayrılırız."

"Daha eve girmedik bile."

"Ne yapabilirim... Ben parti adamı değilim."

Yoksa onu eve geri götürmek için fazlasıyla mı istekliydi?

Aslında itiraf etmesi gerekirse, Sophie de parti havasında değildi. Yine de bunu Cooper'a itiraf etmedi. "Onlar benim arkadaşım."

"Umarım hepsi Penny gibi fazla açık sözlü değildir."

Sophie içinde bir korku hissetti. Acaba Cooper arkadaşlarını sevecek miydi? Son günlerde buradaki arkadaşlarından çok öğretmen arkadaşlarıyla görüşmüştü. Acaba Cooper kız arkadaşlarıyla zaman zaman çıkmasına izin veren bir koca mı olacaktı? Yoksa karısının karnından bebeği eksik etmeyen bir koca mı?

Sahi, kaç çocuk istiyordu? Belki de bir düzine. Ama bunun olması için önce evli olmaları gerekiyordu... Ve evlenecek değillerdi. Bu imkânsızdı...

Gerçekten imkânsız mıydı?

Penny, Pocahontas kıyafetinde kapıyı açtı, giysilerini baştan aşağıya süzdükten sonra, Sophie'ye bakarak,"Benim John Smith'i kaybettim. Seninkini ödünç alabilir miyim," dedi.

"İsmim Cooper Smith," diye hatırlattı Cooper nazikçe.

"Cooper... Tabi ya..." Penny onları içeriye davet etikten sonra, servisin kurulduğu masaya yönlendirdi. "Benim özel punçumdan almak ister misin, Cooper?"

Cooper baş döndürücü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sophie'nin de isteyeceğinden eminim."

Sophie de onun sözlerine destek vermeye dünden hazırmış gibi ekledi. "Evet, iyi olur. Bu öğleden sonra o kadar çok çalıştık ki, çok susadık, değil mi hayatım?"

Cooper kaşlarını kaldırarak ona baktı. İlk şaşkınlığı geçtikten sonra, Sophie'nin oyununa eşlik etti. "sevgilim, buraya geldiğimizde bundan söz etmemeye söz vermiştin." Utanmış gibi yaparak, ev sahiplerine döndü. "Teşekkürler Penny. Punç harika olacak. Boğazım kupkuru oldu."

Masanın yanına doğru ilerlerlerken, Penny evinde yaptığı değişiklikleri anlatıyordu. Cooper duraksayarak, gelmesi için elini Sophie'ye uzattı. "Geliyor musun?"

Sophie'nin Tarzan ve Jane kostümüyle ilgili intikamını almasının tam zamanıydı. Cooper'ın o kostümleri seçmesinin nedenini tahmin

ediyordu. "Penny ile konuşacak çok şeyiniz var gibi," dedi eliyle ona bir öpücük yollayarak. "Sizinle daha sonra görüşürüz."

Penny onu sürüklercesine götürürken, Cooper ona sırıtıyordu.

Sophie yalnız kalınca etrafa göz gezdirdi. Akla gelebilecek her türlü kostüm vardı. Ama hiçbirisi Cooper'ınki kadar etkili değildi. Cooper, her kadının hayalini süsleyecek bir erkekti. Ayrıca küstahlık sayılabilecek bir kendine güveni vardı. Ama Sophie onun ilgisini kaybetmekten hiç endişelenmiyordu. Buradaki en güzel ve çekici kadın olduğu için ya da birbirlerine âşık oldukları için değil... Doğmamış çocuğunun annesi olduğu için, Cooper onunla ilgilenecekti... Farklı bir şey olduğunu düşünmek aptallı olurdu.

Sırtına değen bir elle irkilerek arkasına döndüğünde, Bond kızı kılığına girmiş Kate'yi gördü.

Kate onu şöyle bir döndürdükten sonra, "Aman tanrım, Sophie... Şu haline bir bak," dedi heyecanla. "Sen kilo mu verdin?"

Sophie hayatında ilk kez kendisine harika bir şey söylenmiş gibi hissetti. "Aslında biraz aldım."

"Wendy'nin düğününden sonra ne oldu? Telefonlarıma hiç geri dönmedin." Kalabalık salonda gözlerini gezdirdi. "Bu gece o adamla mı birliktesin?"

"Aslında..."

"Seni öyle salondan taşıyarak çıkarttığını görünce nefesim kesildi."

O gece gerçekten de büyüleyiciydi. Her kadın, Cooper gibi tecrübeli bir erkekle öyle bir gece geçirecek kadar şanslı olmayı isterdi. O gece olanları hatırlayınca, bedenini ateş bastığını hissetti.

Acaba aynı heyecanı yeniden yaşamaktan hoşlanacak mıydı? Bunu ona asla itiraf etmeyecekti, ama Cooper'dan başka biriyle olduğunu düşünemiyordu.

"Evangelina'nın ondan neden ayrıldığının bilemiyorum. Biraz deşmeye çalıştım, ama hiçbir şey söylemedi."

"Cooper'ın eski kız arkadaşını tanıyor musun?" Birlikte oldukları dönemde denemesine rağmen, hamile kalamayan kadını...

"Evangelina, Wendy'nin kocasının tarafından biri. Malum nedenler yüzünden düğüne gelmedi... Ama senin için iyi oldu... Ama

az önce onu buralarda gördüm. Sanırım eski sevgilisinin burada olacağını bilmiyordu."

Sırtında bir temas hissedince irkilerek döndü. Bu kez gelen Cooper'dı. Cooper onun yanında durup etrafa göz atarken birden gözleri irileşti. Konuştuğunda sesi gergindi.

"Evangelina?"

Sophie birden midesinde bir hareketlilik hissetti. Güçlükle yutkunarak, gözlerini Cooper'ın baktığı yöne çevirdi.

Minyon bir kadın etrafına bakındı ve kaçacak bir yeri olmadığını anlayınca onlara doğru yöneldi.

Kadın yaklaştığında, Sophie onun gözlerinin badem şeklinde ela rengi olduğunu gördü. Gül gibi kokuyordu ve bin bir gece masallarından çıkmış bir prenses gibi görünüyordu.

Konuştuğunda sesi şaşkınlığını yansıtıyordu. "Merhaba Cooper. Uzun zaman oldu."

"Seni görmek ne güzel."

Prenses gülümsemek için kendini zorladı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Cooper'ın çenesindeki bir kas seğirmeye başladı. "Dünya küçük." Kolunu Sophie'nin beline sardı. "Seni Sophie ile tanıştırayım."

Soyadını söylemediği için Sophie onu öpebilirdi.

Evangelina onda güzel bir melek etkisi yaratmıştı. Bu kadının Cooper ile bir aile kurmak için gizliden gizliye planlar yaptığına inanmakta zorlanıyordu.

Sophie kendisine uzatılan elle tokalaştı. "Memnun oldum."

Cooper'ın bakışları Evangelina'nın karnına kaymıştı. Onun en az altı aylık hamile olduğunu anlamak için uzman olmaya gerek yoktu.

Cooper onunla ne zaman ayrılmıştı? Herhalde bu bebek Cooper'ın olamazdı... Olsa Evangelina çok önceden bunu ona söylerdi. Değil mi?

Cooper alaycı bir kahkaha atarak, "Orada yastık mı var," diye sordu.

"Hayır, bebek bekliyorum." Evangelina başını eğerek karnını okşadı ve gülümsedi. "Aslında iki bebek bekliyorum. İkizlerim olacak."

Cooper, sanki bu haberi hazmetmeye çalışıyormuş gibi çenesini dikleştirdi. Belki de ne zaman ayrıldıklarını hesap etmeye çalışıyordu. "Çok çabuk olmuş."

"Robert ile seninle ayrılmamızdan bir hafta sonda tanıştık... Ve evet, her şey çok çabuk oldu."

Evangelina'nın söylemediği sözler havada asılıp kalmıştı.

Hamile kalamayan ben değildim, Cooper. Sorun sendeydi.

Gergin bir sessizliğin ardından, Evangelina devam etti. "Nişanlım buralarda bir yerde." Yüzünde cılız bir gülümsemeyle etrafına bakındı. "Onunla tanışmalısın."

Cooper da nazikçe gülümsedi. "Başka bir zaman... Bizim artık gitmemiz gerek." Sophie'yi kendine doğru çekerek ekledi. "Sophie'nin dinlenmeye ihtiyacı var."

Onun söylediklerini kavramak, Sophie'nin birkaç saniyesini aldı. Cooper'ı doğru mu anlamıştı? Az önce eski sevgilisine, onun da hamile olduğunu mu söylemişti? Daha kendi ailesine bile söylememişken...

Evangelina'nın şaşkınlığının yerini çok geçmeden belirgin bir mutluluk aldı. "Söylediklerini doğru mu anladım?"

"Sophie'nin ailesinde üçüz olma ihtimali çok fazla."

Sophie neredeyse ona bir tokat atacaktı. Onu bu şekilde kullanmaya nasıl cesaret edebiliyordu? İncinen erkekliğini kurtarmak ve eski kız arkadaşına haddini bildirmek için böylesine özel ve önemli bir konuyu nasıl kullanabilirdi?

Öfkeden kulaklarının zonkladığını hissetti. Yine de konuşacak gücü bularak, "Ama bunu bir süreliğine saklamak istiyoruz," dedi.

Evangelina onu anladığını göstermek için başını alladı. Ve içten bir şekilde Sophie'yi kucakladı. "İkiniz adına da çok sevindim." Sonra uzanarak sevgiyle Cooper'ı yanağından öptü. Bakışlarından iyi dilekleri yansıyordu. "Anlaşılan birbirimiz için doğru kişiler değilmişiz."

Beş dakika sonra, Sophie ve Cooper veda ederek, partiden ayrıldı. Eve dönüş yolunda Cooper sessizdi. Bu Sophie'nin de işine gelmişi. Çünkü ağzını açarsa, Cooper'ı param para edebilirdi. İnsanın hisleriyle böylesine oynanmasının ne demek olduğu hakkında bir

fikri var mıydı bu adamın? Bu deneme süresinin başarılı olmasını istediğini söylemişti. Ama sadece kendi bildiğini okurken, bunu nasıl bekleyebiliyordu? Sophie öylesine mutsuzdu ki, ağlamak istiyordu.

Eve girdiklerinde, Sophie iyi geceler bile demeden doğruca odasına yöneldi. Ama Cooper onu kolundan tutarak durdurdu.

"Yarın eşyalarını alt kattaki misafir odasına taşıtacağım."

Sophie onun gölgeler içindeki yüzüne dikkatle baktı. Şimdi neden taşınmasını istiyordu ki? Ayrıca ne hakla ona böyle bir emir vermeye kalkıyordu? Omuzlarını dikleştirdi. "Ben olduğum yerde kalacağım."

"Bu konu tartışmaya açık değil!" Cooper'ın yüzü mermer kadar sertti. Bakışları üst kata çıkan spiral merdivene kaydı. "Bu merdivenler tehlikeli. Hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım."

Sophie acı bir kahkaha attı. "Neyin tehlikeli olup olmadığı konusunda benim bir söz söylemeye hakkım yok mu? Hatta benim herhangi bir konuyla ilgili söz söylemeye hakkım var mı? Sen onu söyle." Kolunu sertçe onun elinden kurtardı. "Eski sevgiline hamile olduğumu nasıl söylersin?"

Cooper, onun kavgaya hazır olduğunu görebiliyordu. "Bu durumu sonsuza kadar saklayamazsın, Sophie. Ayrıca bu haberi paylaşmaya benim de en az senin kadar hakkım var."

"İlk olarak bana danışmadan mı? Ben senin yanında duran bir kukla mıyım?"

"Bunu şimdi tartışmayacağız."

Sophie ellerini beline koydu. "Şimdi saklanan kim?"

Cooper'ın keskin bakışları onun gözlerine kenetlenmişti. Çenesinde bir kas seğirmeye başlamıştı. "Bundan sonra nerede uyuyacağını tartışıyorduk."

"Kendi evimde ve kendi yatağımda uyumama ne dersin?" Sophie şiddetle başını salladı. Hayal kırıklığı nedeniyle gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sana bu bebeği söylediğimden beri beni sürekli olarak bir şeyler yapmaya zorluyorsun. Ama artık çok ileri gittin."

Cooper onun yanına gelerek, tepesine dikildi. Konuştuğunda sesi kısık, ama kararlıydı. "Ne kadar gerekiyorsa o kadar ileri gideceğim. Bazı şeyler tehlikeye atılmayacak kadar önemlidir. Çocuğumun gü-

venliği de onlardan biri. Burada kalıyorsun ve alt kata taşınıyorsun. O kadar."

"Hayır."

Cooper derin bir nefes alarak, elini saçlarının arasında gezdirdi. Sonra ona uyaran gözlerle baktı. "Seninle tartışmayacağım, Sophie. Sabah her konuda haklı olduğumu sen de göreceksin."

Sözlerini bitirdikten sonra onun alnına bir öpücük kondurdu ve sonra arkasını döndü ve televizyon seyretmek için oturma odasına girdi.

Sophie ondan ve öpmesinden nefret ediyordu. Ama bir yandan da onu istiyordu. Derin bir iç geçirdi. Cooper'ın fazla korumacı ve sahiplenici biri olabileceğini biliyordu. Ama Evangelina'yı görmek bu özelliklerini ona katlamıştı. Ve Sophie aslında onun bu tepkisinin altında yatan gerçeği biliyordu.

Bu kadar kolay hamile kalmış olması, Cooper'ı hatanın Evangelina'da olduğunu düşünmeye sevk etmişti. Ama eski sevgilisi de en az Sophie kadar kolay hamile kalmıştı. Yani birisinde hata olması gibi bir durum söz konusu değildi.

Birkaç kez daha derin nefes alarak, dikkatle merdivenlerden çıkmaya başladı.

Cooper bir aileye sahip olmak istediğini açıkça ifade etmişti. Bunu anlamamak için insanın kör olması gerekiyordu.

Acaba Evangelina ile bunu gerçekleştirmesi neden mümkün olmamıştı? Yoksa bu bebek bir şans eseri mi oluvermişti? Cooper'ın bu konuda doktorun fikrini alacağına hiç şüphesi yoktu.

Cooper çocuğu olacağı için çok seviniyordu, ama fazlasıyla sahiplenici biriydi. Bütün enerjisini bebeğin güven ve sağlıklı bir şekilde doğası için harcıyordu. Ve bu durum Sophie'yi boğmaya başlamıştı.

Üst kata çıktığında, aşağıya baktı. Açık olan televizyonun ışığı hole yansıyordu.

Aslında bir yanıyla Cooper'ı anlıyordu. Bu gece onun için tam bir şok olmuştu. Ama kahretsin... Merdivenler konusunda bir sıkıntısı varsa, bu ille de emrederek mi dile getirmesi gerekiyordu? Söyle-

diği her şeyi Sophie'nin hiç itiraz etmeden yerine getirmesini mi bekliyordu...

O zaman daha çok bekleyecekti.

Odasına doğru yürürken, küpelerini çıkarttı

Bu gece onun gevşemesine izin verecekti.

Ama artık bu oyunun devam edip etmeyeceğine karar vermesinin zamanı gelmişti.

Ve yarın bu kararı verecekti...

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

SOPHIE ERTESİ SABAH uyandığında kendini çok korkunç hissediyordu. Dün geceki konuşmaları düşünmekten beyni kazan gibi olmuştu. Özellikle de gecenin sonunda Cooper ile yaptıkları konuşmayı...

Yataktan kalkıp duş aldı. Kot pantolon ve bol bir kazak giydi. Ve kendisini bu sabah bekleyecek sahneye karşı en iyi nasıl hazırlıklı olabileceğine dair belki yüzüncü kez düşündü. Cooper'ın isteklerine baş eğmeye hazır değildi. Aslında ta başında, buraya gelmeyi kabul ederek bile sınırlarını yeterince esnetmişti. Sanki fikirlerinin hiçbir değeri yokmuş gibi davranılmasın bir daha asla izin vermeyecekti. Çünkü bu kendisinin de bir değeri yokmuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Yatak odasının kapısını açtığında, kalbinde fiziksel bir acı hissetti. Güçlü olacaktı. Bu iş bitecekti. Zaten daha başlamadan bitmişti. Cooper durumu kontrol altına almayı ne kadar çok isterse istesin, burada kalmasını sağlamak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Geleli kırk sekiz saatten az olmuştu, ama şimdiden kendini bir hiç gibi hissetmeye başlamıştı bile. Biraz daha uzun kalırsa bu ev tam bir savaş

alanına dönecekti. Peki ya doğmamış çocuğu? Evcilik oynamanın ve her şey yolundaymış gibi davranmanın sağlıklı hamilelik geçirmesini sağlayacağını pek sanmıyordu. Bebeğinin iyi olması her şeyden daha önemliydi.

Aşağıya Cooper'ın yanına inmeden önce, mutfaktan gelen lezzetli kokular dikkatini çekti. Boş midesi onu doğruca mutfağa yöneltti.

Cooper, üzerinde kocaman tabakların olduğu geniş tezgâhın yanındaydı. Üzerinde kot pantolon ve önü iliklenmemiş beyaz bir gömlek vardı. Yataktan kalkmış saçlarıyla her zamanki düzenli halinden çok daha seksi görünüyordu.

Krepi çevirdiği sırada, onun geldiğini hissetmiş olmalıydı ki, yan gözle kapıya doğru baktı. Gözleri bilіştiği an, zaman durur gibi oldu.

"Merhaba."

Sophie güçlükle yutkundu. Ona bu işin bittiğini, şimdi bir taksi çağırıp gideceğini söylemeyi planlamıştı. Cooper ona bunu nasıl yapabilmişti? Bu kadar kırılgan, aynı zamanda da daha önce hiç görmediği kadar erkeksi görünmeye ne hakkı vardı?

Cooper tezgâhta duran bir sos şişesini aldı. "Çikolata... Umarım açsındır."

Sophie'nin boğazına koca bir yumru oturmuştu. "Bu bir özürse, işe yaramayacak."

Cooper krep pişirmeyi bırakıp, ona doğru yöneldi. Bedenleri birbirine değene kadar da durmadı. Elleriyle onun yüzünü kavradı. Tanrım, ne kadar güzel kokuyordu.

Sophie kendini geriye doğru çekti.

Hayır! Bu kuvvetli çekim onun ruhunu tamamen dağıtmadan önce, ondan uzaklaşmalıydı.

Onun kollarından kurtulmaya çalıştı, ama bu Cooper'ın kollarının baskısını artırmaktan başka bir işe yaramadı.

Cooper, çenesinden tutarak onu gözlerin içine bakması için zorladı. "Sana bir şey söyleyeceğim."

Sophie, onun hipnotize eden sesini duymamak için kulaklarını tıkamak istiyordu. "Dün gece söylenecek her şeyi söyledik." Cooper onu utandırmış, sonra da onun uygun gördüğü yerde uyuma talebini kabul etmesini beklemişti. Yaşadığı duygusal karmaşa yüzünden,

boğazı yanıyordu. "Ben çocuk değilim ve nedeni ne olursa olsun kimsenin bana böyle davranmasına izin vermeyeceğim."

Şimdiden neler olabileceğini görüyordu... Ama artık o eski Sophie değildi. Ona veda etmiş ve kendine farklı bir yol çizmişti. Cooper'ı ne kadar çok isterse istesin, onun kendisini öpmesini ve hatta kalması için yalvarmasını ne kadar çok arzularsa arzulasın, bunu yapamazdı.

"Özür dilemeyeceğim," dedi Cooper insanın içini ürperten derinden gelen sesiyle. "Yani aşağıya taşınma isteğim hakkında. Duymak istemiyor olabilirsin, ama bu konuda haklıyım. Merdivenlerden düşersen ve bebeği kaybedersen, kendini asla affetmezsin. Ben de ikinizi koruyamadığım için kendimi asla affetmem."

Onun söylediklerindeki bir şeyler, Sophie'yi etkilemiş, içindeki savaşı durdurmuştu. Kabul etmekten nefret ediyordu...

Ama Cooper haklıydı.

Akıtamadığı yaşlar gözlerini yakmaya başlamıştı. Kaçıp saklanmak, her şey düzene girdiğinde uyanmak istiyordu. O ve bebeği ancak ondan sonra mutlu bir hayat yaşabilirlerdi.

Konuştuğunda sesi fısıltı halinde çıktı. "Beni incittin, Cooper."

Cooper elini onun saçlarının arasından geçirerek, geriye doğru okşadı. "Affedersin."

Sophie kalbinin sıkıştığını hissetti. Tanrım... Cooper ona böyle bakmak zorunda mıydı sanki?

"Bugün bir şey yapıp, yarın yine seni affetmemi isteyeceksin."

Cooper'ın bakışları onun dudaklarına yönelirken, çenesinde bir kas seğirdi. "Ben mükemmel biri değilim."

Sophie kısa bir tereddüt yaşadı Sonra nereden nasıl çıktığını bilemediği bir gülümsemenin yüzüne yayıldığını fark etti. "Bunu yazabilir miyim?"

Onun yüzündeki gerginlik azalmaya başlamış gibiydi. Geriye doğru bir adım atarak, onun gözlerinin içine baktı. "Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

Cooper dayanılmaz, kaba biriydi.

Tehlikeli denebilecek yakınlığı da karşı konulmazdı.

Sophie sert ve kararlı görünmeye çalışarak cevap verdi. "Bu deneme süresinde olduğun anlamına geliyor. Ve elde edebileceğin tek şansın da bu olduğunu unutma."

Cooper rahatlayarak derin bir nefes aldı. Onu kendine doğru çekti ve kırışmış alnından öptü. Sophie onun durumu anladığından pek emin değildi, ama doğru olanı yaptığını biliyordu. Ona bir şans daha vermeyi bebeğine borçluydu.

Ama bu her şeyi kabullenen, onun her söylediğini yapan biri olacağı anlamına da gelmiyordu.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

KOSTÜM partisinden bir ay sonra Sophie, Sydney Hayvanat Bahçesi'ndeki hayvanların yaşadıkları yerlere bakarken, kendini onlar gibi hissetti.

Cooper'ın isteğini yerine getirip, alt kata taşındığı için pişman değildi. Aslında dürüst olması gerekirse, o sabahki konuşmalarından sonra, Cooper davranışlarına dikkat etmek için elinden geleni yapıyordu. Öyle ki Sophie, bir mucize olup olmadığını merak etmeye, kaderin sonunda onlara güldüğünü düşünmeye başlamıştı.

Ama bunlar henüz cicim günleriydi. Cooper gibi kararlı ve uzlaşmak karaktere sahip bir adamın tek gecede değişmesi düşünülemezdi. Her günün sonunda birbirlerine iyi geceler dileyip, odalarına çekildiklerinde, Sophie kendine biraz daha bekle diyordu. Kesilen bombalar her an arka arkaya düşmeye başlayabilirdi.

Her gün eski Cooper'ın dönmesini bekliyor, ama günü kendini daha çok sevildiğine ve ilgilenildiğine inanarak bitiriyordu.

Cooper elinde iki şişe suyla ıslık çalarak onun yanına geldi ve gülümseyerek birini açıp ona uzattı.

Sophie suyunu yudumlarken, yeni Cooper'ın cazibesine karşı koyup koyamayacağını merak ediyordu. Neredeyse onu kollarına alması için yalvaracak duruma gelmek üzereydi. İçten içe Cooper'ın amacının da bu olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Cooper bunu planladıysa eğer, itiraf etmeliydi ki işe yarıyordu. Ona ne zaman seksi bir şekilde gülümsese ya da üzerinde sadece havlu sarılı bir halde ortalıkta dolaşsa kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Ama bedeni onun sözünü ne yazık ki hiç dinlemiyordu.

Cooper beysbol şapkasını çıkartıp, şişeyi kafasına diktikten sonra, "Hadi, kangurulara bakmaya gidelim," dedi. "Yoğun günümüzün son durağı."

Sophie hayvanat bahçesini çok sevmişti. Birbirinden çeşitli hayvanları görmekten büyük bir keyif almıştı.

Cooper saatine baktı. "Biraz acele edelim. Birazdan kapanacak."

Eğimli yolda aşağıya doğru ilerlemeye başladılar. Cooper onun biraz önünden yürüyordu. Sophie, kayması ya da sendelemesi durumunda bir önlem olarak böyle yaptığından şüphelendi.

Ama niyeti buysa bile Cooper hiç çaktırmıyordu.

"Şu Myers denen örümcek kafalı adamdan yeni bir haber var mı?"

Aslında olan bitenin farkındaydı. Müdür, Sophie ile özel olarak görüşmek istememiş, sadece bir öğrencinin ailesinin notla ilgili şikâyetiyle ilgili olarak tartışmak istemişti. Bu da yaklaşık bir ay kadar önceydi.

"Belki de yanıldım," dedi Sophie. "Myers hamilelik konusunda hâlâ bir şey bilmiyor gibi görünüyor.

"Ama yakında öğrenecek."

"Saklamak gibi bir niyetim yok zaten. Sadece bütün dünyaya ilan etmenin gerekli olduğunu düşünmüyorum."

Aslında iştekilere hamile olduğunu söylememesinin nedenlerinden biri de, ilk üç ay içinde düşük olabileceğini bilmesiydi. Bu arada hormonlarındaki ani değişikliklere alışmaya çalışıyordu.

Cooper onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Dün gece internete neye bakıyordun," diye sordu. "Ben girer girmez, sayfayı kapattın."

Sophie birden utançla kızardı. "Şey... Üzgünüm, ama hatırlayamadım."

Cooper içten bir kahkaha attı. "Tıpkı dün akşam olduğu gibi şimdi de suç işlerken yakalanmış biri görünümündesin." Muzip parıltılar saçan gözleriyle ona baktı. "O iğrenç sitelerde gezinmiyorsun, değil mi?"

"Tam olarak değil... Yani, hayır."

"Bakıyorum merakımı artırmak için elinden geleni yapıyorsun." Kanguruların yanına giden Sophie'yi takip etti.

Sophie kafesten elini uzatmış, küçük bir yavrunun elini okşuyordu. Yavru ıslak burnuyla elini dürtükleyince, kıkırdadı.

Ancak Cooper'ın bu işin peşini bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Paylaşmak istediğin bir şey yok mu, Sophie? Can kulağıyla seni dinliyorum."

Sophie umursamıyormuş gibi omzunu silkti. "Sadece hamilelikle ilgili bilgiler."

"Sanki benden gizlediğin bir şeyler varmış hissine kapıldım... Ne araştırdığını söyleyecek misin yoksa endişelenmeye mi başlayayım?" Cooper ne olduğunu öğrenmekte kararlıydı.

Sophie derin bir iç geçirdi.

Tamam... Ona söyleyecekti.

"Hareketlenen hormonlarla ilgili." Bundan sonrasında dilini tutması gerektiğini biliyordu, ama içindeki dürtüye engel olamadı. "Bazı kadınlarda ikinci üç aylık dönemde seks dürtülerinde o kadar büyük bir artış oluyormuş ki, kocaları onlara yetememekten şikâyet ediyorlarmış."

Konuşurken yan gözle Cooper'a baktı.

Cooper kendinden emin bir tavırla sırıtıyordu. Ben ona her şekilde yetebilirim, dedi içinden.

Sophie bakışlarını ondan kaçırarak devam etti. "Bu sırada hissedilen dürtülerin ana nedeni, kadınların bu süre içinde kendilerini güvende hissetme ihtiyacından kaynaklanıyormuş."

Bu kadar yeter, Sophie.

Onun gözlerine bakamayacağı için kanguru yavrusuyla ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Cooper ona yakın olmamasına rağmen, sıcaklığı elbiselerini geçip tenine ulaşabiliyordu.

Tanrım, bir gece ve ertesi gün öğleye kadar sevişmişler, birbirlerini tutkularıyla sarmışlardı. Şimdi o anları yeniden yaşamayı mı istiyordu?

Aptallıktı belki, ama kendini onun güçlü kollarının güvenli çemberinde bulmak istiyordu. Bu istek öylesine yoğun bir hale gelmişti ki, bu hafta içinde iki kez rüyalarına girip, onu uyandırmıştı.

Cooper'ın sert bedeni onun üzerinde...

Dudakları teninde...

Terli kokusu burun deliklerinde...

Cooper'ın yumuşak sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. "Sen söyleyemiyorsan, ben söyleyeceğim."

Onun sıcak nefesi saçlarını yalarken, Sophie titreyerek gözlerini kapattı. Saçların yüzünden geriye doğru atıldığını ve kalçalarından kavrandığını hissetti.

"Birbirimizi istiyoruz," diye devam etti Cooper. "Çocuk değiliz. İlgilendiğimiz, değer verdiğimiz insanlara karşı güçlü çekim hissetmemizde yanlış ya da kötü bir şey yok."

Sophie'nin kalbi yerinden hoplar gibi oldu. Gülümsedi.

Cooper ona değer mi veriyordu? En az kendisinin ona değer verdiği kadar mı?

"Ayrıca burada düşünmemiz gereken başka bir şey daha var. Ya birkaç kez seviştikten sonra, aramızdaki elektrik kaybolursa? O zaman aramızdaki fiziksel çekimin uzun süreli değil de saman alevinden ibaret olduğunu öğrenirsek?"

Sophie gülümsedi. Böyle bir sorun yoktu. Ona karşı hissettiği kıvılcımların kor haline bile dönebileceğini sanmıyordu.

Aslında bu durum kulağa çok romantik geliyordu, ama gerçekte hiç de iyi bir şey değildi. Bu deneme başarısız olursa, Cooper'ın onunla saygı duyduğu, değer verdiği hatta sevdiği için değil de, sadece bebek için evlendiğine inanmaya devam ederse, hayatının geri kalanını yalnız geçirmesine neden olacak bir şey yapmayacaktı.

Cooper onun aksi kıvırcık saçlarını geriye doğru atarak, alnına bir öpücük kondurdu. Sophie kalbinin kalp atışlarını dizginlemeye kendine hâkim olmaya çalışmasına rağmen, ellerinin onun gömleğinin önünde dolaştığını fark etti.

Belki de kendine bu kadar hâkim olmaya çalışması boşunaydı. Belki de yatak odasında uyumlu olup olmadıklarını gerçekten öğrenmeleri gerekiyordu.

Sahiden de hatırladığı kadar harika mıydı? Yoksa en geç bir ay içinde sönecek bir ateşten mi ibaretti?

Cooper onun yüzünü avuçlarının arasına alarak, şakaklarını okşamaya başladı.

"Bunu gerçekten öğrenmemiz gerek..." Dudakları parmaklarının dolaştığı yerleri takip ediyordu. İnleyerek onu iyice kendine doğru çekti.

Sophie dudakları beklentiyle aralandı. "Cooper?"

"Evet, sevgilim?"

Sevgilim mi? Sophie gülümseyerek onun gözlerinin içine baktı. "Tamam."

Cooper da aynı şekilde gülümseyerek, onu öpmeye başladı. Sophie'nin teslim olduğunu anlamıştı.

Sophie kollarını onun boynuna dolayarak, tutkuyla Cooper'a karşılık verdi. Ama içinde yanan ateşin sönmesi için bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Öpüşmeleri sona erdiğinde, ikisinin de nefesi kesilmişti.

Cooper, onun alt dudağını hafifçe ısırarak boğuk bir sesle, "Artık eve gitmemiz gerek," dedi. "Yoksa kanguruların evinde kalmamız gerekecek."

Sophie buğulu gözlerle ona baktığında bakışları bir sonraki adıma duyduğu isteği yansıtıyordu.

"Siyah kediye ya da şans meleklerine inanmayabilirim, ama birlikte geçireceğimiz bu gecenin bir hata olmadığına inanıyorum. Bu hata değil. Seni istiyorum, Sophie."

Sophie'yi bir kez daha öperek, onun son savunma duvarını da yıktıktan sonra, hayvanat bahçesinin çıkışına yöneldi.

"Hadi, eve gidelim."

Birbirlerine sarılmış bir halde yürüyüp arabaya bindiklerinde, Sophie'nin hiçbir tereddüdü kalmamıştı.

Daha sonra Cooper ile farklı yönlere gidebilirlerdi, ama bu gece onun yeri Cooper'ın yatağı olacaktı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

"BORNOZU ÇIKAR... Ama çıplaksan..."

Hayvanat bahçesinde geçirdikleri uzun günün ardından duş alan Sophie, onun otoriter ses tonundan garip bir zevk duydu. Cinsel dürtüleri iyice ayaklanmıştı. Banyonun kapısında durarak, içerdeki loş ışığa alışmaya çalıştı.

Hükümran sesin siluetinin kendisine yaklaştığını gördü. İyice yakınlaştığında yüzünde tutku dolu bir gülümsemeyle kendisine baktığını fark etti.

Onun çıplak göğsünü görmek, Sophie'nin anılarını canlandırmıştı. Güçlükle nefes alabiliyordu.

Cooper derin bir iç geçirerek, eliyle saçlarını sıvazladı. "Galiba oraya gelip üzerime düşeni yapmamın zamanı geldi."

Cooper, atletik bir zarafetle ona doğru yürüdü. Üzerinde sadece eski ve önü açık bir kot pantolonu vardı. Her adımda pantolon kalçalarında hareket ediyor, altındakine Sophie'nin dikkatini daha çok çekiyordu.

Aralarındaki mesafe azalıp, onun kokusu burun deliklerini doldurmaya başladığında, Sophie başının döndüğünü hissetti. En so-

nunda, Cooper onun yanına geldiğinde güçlü parmaklarıyla bornozun yakasından kavradı ve onu parmak uçlarında yükselmesi için zorladı. Aynı anda sertçe onun dudaklarına yapıştı.

Sophie onun öpüşünün büyüsü altına girmekten mutluydu. Açlık ve sabırsızlıkla karşılık vermeye başladı. Son birkaç hafta boyunca bu yoğunluktaki bir özlemi hissetmemek için elinden geleni yapmıştı. Ama şimdi bunların hiçbiri aklına gelmiyordu. O anda tek istediği onun kollarının arasında olmaktı.

Cooper bornozu yavaşça omuzlarından sıyırmaya başladığında, dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. Gözlerinin önüne serilen manzaradan hoşlandığı belliydi.

Dudakları buluştuğunda, Sophie'nin bacaklarındaki güç yavaş yavaş kesilmeye başlamıştı. Ama yine de duş yaparken aklına gelen o önemli soruyu hatırlamayı başardı. Bu soruyu mutlaka sormalıydı.

"Cooper..." dedi gözlerini kapatıp, boynunu hafifçe geriye atarak. "Bir dakika durmamız gerek..."

Cooper bir manevrayla onu yatağın kenarına oturtup, pembe örtünün üzerine yatırdı. Bakışları onun istekle kabarmış göğüslerinden ayırmadan bornozun kuşağını çözdü. Kalın havlu parçasını aralayıp elini karnından aşağıya doğru indirmeye başladı.

Sophie onun yüzünde edepsizce bir sırıtmanın belirdiğini görebiliyordu. "Evet... Bornozun altında tamamen çıplaksın..."

Diziyle onun bacaklarını aralayıp, elini en ateşli bölgede gezdirmeye başladığında, Sophie'nin bedeni güçlü bir titremeyle sarsıldı.

Cooper'ın yüzündeki gülümseme değişmişti. "Seni özledim," dedi boğuk bir sesle. Ve yavaşça onun üzerine eğildi.

Sophie bir an için kendini kaybettiğini biliyordu. Ama hemen toparlandı. Hazırladığı planı hatırlayarak, ondan uzaklaştı.

Ancak Cooper ondan daha çevikti. Fazla bir çaba sarf etmesine gerek kalmadan onu yakalayıp, yine yatırdı. "Sophie... Şurada ne güzel eğleniyorduk."

Sophie güçlükle yutkunarak, düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Sana bir şey sormam gerek. Gerçi evet diyeceğine eminim. Çünkü her erkek, kadının bunu duymak istediğini bildiği için böyle der.

Ama uyarıyorum. Doğruyu söyleyip söylemediğini gözlerinden anlayacağım."

Cooper tedirgin olmuştu. Ondan uzaklaştı. "Trigonometriden daha karışık görünüyor... Sor bakalım."

"Aslında çok basit bir soru." Sophie onun fiziksel etkisinden uzaklaşmaya ve düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. "İlişkilerde tek eşliliğe inanır mısın?"

Cooper tek kaşı merakla havalandı. "Sophie... Yoksa sen de mi kendine bir liste hazırladın?"

Sophie kısa bir süre düşündükten sonra, kabul etmek zorunda kaldı. "Sanırım, evet."

"Bu durumda..." Cooper'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. Yavaşça onun yanına uzandı, dirseğinin üzerinde doğruldu ve Sophie'yi zevkten inletene kadar göğüs ucunu okşamaya başladı. "Evet, Sophie... Tek eşliliğe inanırım."

Beklenen cevaptı bu... Ama Sophie onun gözlerindeki samimi parıltıları da görmüştü.

Cooper sırıtarak ona baktı. "Geçtim mi?"

Sophie başını salladı. "Henüz değil." Aklını karıştıracak bir şey olmasına fırsat bırakmamak için bornozuna sarındı.

"Ama başarısız da olmadım." Cooper yeniden kalın havluyu araladı. "Bu yüzden beni cezalandırma."

Sophie gizliden gizliye onu düşürdüğü durumdan keyif alıyordu. Aslında onu kendine çekmemek için kendini zor tutuyordu. Ama hâlâ bitirmesi gereken bir işi vardı. Cooper'ın şeytani gülümsemesini görmezden gelmeye çalışarak, "Bir tane daha," dedi. "Biri boğuluyorsa, boğulma tehlikem olmasına rağmen, düşünmeden suya atlarım..."

"Cesaretin aptallık olup olmadığını soran bir kelime oyunu mu bu?..." Gözlerini ondan ayırmadan cevap verdi. "Böyle bir durumda senin yaptığını yapardım." Eğilerek onu öptü. "Artık devam etmekte özgür müyüm?"

Sophie'nin cevabı ona gülümsemek oldu. "Tek bir şartla... Şafak sökene kadar sevişebileceksen..."

Cooper yataktan kalkarak aceleyle kotunu çıkarttı ve zevkin doruklarına çıkartmak istediği kadının yanına geri döndü.

Bundan sonra onları zevk dolu saatlerin bekleyeceğini her ikisi de biliyordu.

Aslında sevişmeleri, buraya taşındığından beri, alt kata taşınmasından sonra Sophie'nin kabul ettiği ikinci şeydi. Ama zaten aralarındaki tutku bu kadar yoğunken, daha fazla direnmesi imkansızdı.

Cooper ona saygı duyuyor, kendisi olma çabasını takdir ediyordu. Ona gittikçe daha derinden bağlanmaya başlamıştı ve bazen bu Cooper'a acı veriyor, bu duygularla başa çıkmanın yolunu bulmaya çalışıyordu. Sonunda bu gece o yolu bulmuştu...

Bir aydır neredeyse hiç tartışmamışlar ve hatta birçok konuda aynı fikri paylaşmışlardı. Ahlaki bakış açıları, birbirlerine karşı hissettikleri cinsel çekim, bebekleri... Zaten bunlardan daha önemli ne olabilirdi ki?

Sophie elini onun bedeninde gezdirerek fısıldadı. "Hormonlarımın ne kadar azdığını biliyorsun, değil mi? Bu gece seni mahvedebilirim."

"Merak etme..." Cooper onu kalçalarından sertçe çektiği anda ne yaptığını fark ederek duraksadı. Bebeğe zarar vermiş olabilir miydi? Yavaşça onu geri bırakarak, yüzüne ve karnına bakı. "İyi misin?"

Sophie neler olduğunu anlamayan şaşkın gözlerle ona baktı. "İyiyim. Hatta harikayım."

"Seni incitmedim ya?... Ya da bebeği?"

Sophie gülümseyerek ona güven verdi. "Bebek koruma altında. Sen hiç merak etme, Cooper."

"Yapacağım bir şey ona zarar verir mi?"

"Hayır vermez." Kışkırtıcı bir şekilde bacaklarını onun beline sardı.

"Bunu yaptığın araştırmalardan mı öğrendin?"

"Mmm... Cooper...?"

"Evet, sevgilim?"

"Artık konuşmayalım."

Cooper kıkırdadı. "Düşünme şeklini çok seviyorum."

Hissettirdiklerini de çok seviyordu. Teni ipek, saçları havalı ve yumuşacıktı. En çok da içine yavaş yavaş girerken kendisine sarılmasını ve bedenini beklentiyle kıvranmasını seviyordu.

Bedenleri birbirleriyle buluştuğunda, dayanamayacak hale gelene kadar uyum içinde hareket ettiler

Cooper, önüne gelen tüm engelleri yıkan su gibi boşalıp, titreyerek zevkin doruklarına varırken, bütün kaslarının gerildiğini hissetti. İnleyerek, onu iyice parçası yapmak istercesine kendisine çekti. Daha önce kendini hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemişti.

İşte, Sophie bir kez daha onun olmuştu. Ve bu geceden sonra her zaman onun olacaktı. Onlar birbirlerine aitlerdi. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Bundan sonra hiçbir şey onları ayıramayacaktı. Şimdi sahip olduğu hazinenin gitmesine asla izin vermeyecekti.

Dalgalar azalıp, en sonunda yoğunluğunu kaybettiğinde derin bir iç geçirdi ve onu yavaşça yatağa yatırdı. Şimdiden bir sonraki sevişmelerinin heyecanını düşünmeye başlamıştı bile. Onu bir kez daha kollarına almanın, yeniden kendini tam bir erkek gibi hissetmenin özlemiyle kıvranıyordu...

Sophie'nin yanaklarının göğsüne sürtünerek, sesli şekilde iç geçirdiğini duydu. "Mmm... Çok güzeldi..."

Kasıklarındaki hareketliliğin devam ettiğini hissedince, gülümsedi. Onun saçlarının kokusunu içine çekerek, "Bu iyiyse, mükemmel olanı için sabırsızlanıyorum."

Sophie'nin karnından gurultunun geldiğini duyunca, kaşları çatıldı.

Ondan ayrılmayı hiç istemiyordu, ama bir şeyler yemek için ara vermeleri gerektiğini düşündü. Sophie öğleden beri bir şey yememişti ve bu bebek için hiç iyi olmayabilirdi. Zaten en fazla yarım saat sürerdi. Yine de yeniden birbirlerinin olacakları anı güçlükle bekleyecekti.

Tam bir şeyler yemeği önereceği sırada, Sophie'nin yanağını okşamasıyla durdu. Görünüşe göre Sophie öylece yatıp, sohbet etme havasındaydı.

Cooper ona sıkıca sarılarak, kendisine doğru çekti. "Aklından neler geçiyor?"

Sophie cevap vermeden önce kısa bir süre duraksadı. "İnsan bundan daha fazla ne ister ki?"

Cooper onun elini avucunun arasına aldı ve ciddi bir sesle gerçek düşüncesini söyledi. "Bu bebeği, çocuğumuzu korumak, her zaman bakımım altında güvende olmasını sağlamak istiyorum."

Sophie onun söylediklerini düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? Bebeğimize bakmak için işini bırakmak istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Cooper kıkırdadı. Onun mizah anlayışını çok seviyordu. "Tam olarak değil."

"Yoksa karının bebeğin ve evinle ilgilendiğini bilmenin huzuruyla her akşam evine mutlulukla gelmek istediğin anlamına mı geliyor?"

Cooper duraksadı. Bu ses tonunu tanıyordu. Bu onun tuzak sorularından biriydi. Ve cevabı kesinlikle evetti. Ama içinden bir ses onun hayır cevabını duymak istediğini söylüyordu.

Bir aylık çalışmayı tehlikeye atıp, onunla tartışacak değildi. Bu yüzden konuyu geçiştirdi

Ama Sophie ısrarlıydı. "Ya çocuk bakımı? Dadılara karşı mısın? Belki de çocuğunla en az üç gün birlikte olabilmek için haftada elli ya da altmış yerine yirmi saat çalışmaya kendini hazırlıyorsundur."

Cooper'ın kaşları çatıldı. Sophie ciddi miydi? "Ayrıca biraz düşünürsen, benim durumumdaki birinin böyle bir şey yapmasının mümkün olmadığını görürsün."

"Senin böyle bir şey yapman mümkün değil, ama benim kariyerimi sonlandırmamdan mutlu olacaksın, öyle mi?"

Cooper kalp atışlarının kulaklarında yankılandığını duyabiliyordu. Onu bırakıp, alnına düşen saçını geriye attı. Tavana baktı. Sophie'nin karışan aklının düzene sokulması için biraz uğraşması gerekecekti. Ama şimdi değil. Herkes için en iyi olanı tartışmak için önlerinde günler ve haftalar olacaktı.

Yeniden onun elini tutarak, sıktı. "Az önce seviştik. Tartışmak istemiyorum."

"Ben tartışmıyorum. Sadece evlensek de evlenmesek de, bir noktayı belirtiyorum."

Cooper'ın çenesi kasıldı. Yatırımlarının kar payı bile hayatlarının geri kalanını rahatça geçirmeleri için yeterdi. Sophie'nin bağımsızlığının bir parçasını elinde tutmak istemesini anlıyordu, ama herhalde doğumdan sonra başkalarının çocuklarına değil, kendi çocuğuna annelik yapmak isteyecekti, değil mi?

Sophie onun düşüncelerini böldü. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Elini ondan uzaklaştırarak yumruk yaptı ve elini yatan duruma getirdi. "Serçe parmağımın altındaki çizgiyi görüyor musun?"

Cooper yakından bakmasına rağmen bir şey göremedi.

"Bu kaç tane çocuğum olacağını gösteriyor. Tek bir çizgi var ki bu da tek çocuk anlamına geliyor."

Ah, hadi... Yine mi başlıyordu?

Cooper onun elini uzaklaştırarak oturdu. "Bu masallara inanmıyorum. Sen de inanmıyorsun." Bu sadece Sophie'nin bir sonraki tartışmaya kendini hazırlamak için gösterdiği tepkiydi.

Sophie üzerini örterek, yatakta oturdu. "Ya sadece tek çocuk istiyorsam? Ya ben de senin gibi işime devam etmek istiyorsam?"

Şu anda halledilmesi gereken daha önemli işler vardı. Onu ne olursa olsun evlenip, çocuklarıyla birlikte yaşamaya ikna etmesi gerekiyordu ve bunun için önünde bir ayı vardı.

"Sen kaç çocuk istiyorsun, Cooper? Sakin üç deme..."

Cooper Evangelina'yı düşündü. Hamile kalamaması acaba onun mu yoksa kendisinin mi hatasıydı? Belki ikisinin de değildi. Sonuçta Sophie çok kolay hamile kalmıştı. Çoğu çiftin bunun için uzun süre uğraştığını biliyordu. Mesela meslektaşlarından biri beş sene sonunda ancak geçen ay mutlu sonuca ulaşabilmişlerdi. Acaba Sophie ile ikinci çocuklarını da ilki kadar kolay yapabilecekler miydi?

Sophie dürüst bir cevap istiyordu. Öyleyse ona istediğini verecekti. "İki çocuk istiyorum... Ama öncelikle bu çocuğumuzu düşünüyorum. Sağlıklı doğduğunu gördüğümde çok mutlu olacağım."

"Ama Cooper..."

Yeter!

Cooper onu susturmak için öptü. Yeniden yatağa devrildiler. Çok geçmeden Sophie'nin direnci yok olmuştu. Heyecanla dudaklarını

Dudakları birleşirken, Cooper içinde ona bir şeyle söyleme istediği duydu.

Bir şeyler...

Onu sevdiği gibi bir şeyler mi?

Hayır... Daha bunu söylemek için çok erkendi. Hem kendi bile buna tam olarak inanamıyorken, Sophie'yi nasıl inandırabilirdi?

Ama o iri yeşil gözlere baktığında, içinde yine bir sıcaklık hissetti. Artık Sophie'nin kendisi için bir ihtiyaç haline geldiğinin farkındaydı.

Acaba ilk kez mi aşık oluyordu? Daha da önemlisi, Sophie ona aşık mıydı?

Elleriyle onun yüzünü kavrayıp, ne sert ne de yumuşak olan bir şekilde öptü.

Zamanlama ve ustalık çok önemliydi. Onun kalbine koşulsuzca sahip olduğunda... Sophie ona aşık olup, birlikte paylaştıklarını bir kenara atamayacak duruma geldiğinde... İşte o zaman en çok ihtiyaç duydukları şeye sahip olacaktı.

Ailesine...

Tek bir çatı altında güven ve huzurla yaşayacak olan ailesine...

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

BİR AY SONRA, Paige Fransa'dan döndü. Cooper hâlâ çok hoş ve düşünceliydi. Öyle ki Sophie artık gelecekle ilgili hayaller kurmaya bile başlamıştı. Ama Cooper henüz bunun farkında değildi. Sophie'nin de ona söylemeye şimdilik niyeti yoktu. Hâlâ tam olarak emin değildi, ama...

Belki yakında...

Cooper'ın onu kollarıyla sardığını, özlemle beklediği ve ihtiyaç duyduğu o iki kelimeyi söylediğini hayal ediyorken, sokak kapısının çarptığını duydu. Yüreği ağzına gelmişti. Kaşlarını çatarak mutfak duvarındaki saate baktı. Beşi beş geçiyordu. Cooper eve erken gelmişti ve görünüşe göre iyi bir gün geçirmemişti.

Ellerini havluya kurularken, akşam yemeği için hazırladığı sebzelere baktı. İki ay önce buraya ilk taşındığında, biri Cooper'ın mutfağında durup, sanki onun eşiymiş gibi yemek hazırlayacağı aklına gelmezdi. Gerçi hâlâ bunu yaptığına inanamıyordu ya...

Akşam yemeğe hâlâ çözmeleri gereken bir konuydu. Cooper evde yemeği seviyordu. Sophie ise dışarıda yemekten keyif alıyordu. Cooper'm kâhyası onlar için yemek hazırlayıp, istediklerinde yeme-

leri için dolaba koyuyordu. Ama İrlanda'ya ailesini ziyarete gidince, bu işi Sophie üstlenmişti. Yemek pişirmek sorun değildi, ama sonrasında etrafı toplamaktan hiç hoşlanmıyordu. Neyse, artık Paige geldiğine göre, ona yardım edebilirdi.

Aklını düşüncelerden uzaklaştırarak, dikkati yeniden sebzeleri doğramaya verdi. Sonuçta yemek pişirmek o kadar da büyük bir olay değildi. Ayrıca onu bu eski önlükle gördüğünde, Cooper'ın kahkahayla güleceğine emindi.

Cooper mutfağa girdiğinde, yüzü tehlikeli denecek kadar asıktı, Sophie nefesini tutarak bekledi. Onun *en iyisini ben bilirim, insanların beni dinlemesi gerek*, tavırlarına daha önce tanık olmuştu, ama hiç böyle görmemişti. Yüzündeki ifadede bir şeylere yumruk atmak ister gibi bir hali vardı.

Çantasını sertçe masanın üzerine bıraktıktan sonra, ceketini çıkartı ve yanına gelerek onu öptü. Ama bu Sophie'yi rahatlatmakta çok, merakını artırdı. Cooper'ın canını bu kadar çok sıkan şey neydi?

Midesine bir şeylerin oturduğunu hissetti.

"Seni bugün çok özledim," diye mırıldandı Cooper baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle ona bakarak

Sophie neyin yolunda gitmediğini soracakken, Cooper meyve tabağının yanına gitti. Bir elma alarak etrafına bakındı. "Paige nerede?" Sonra bakışlarını tekrar ona çevirerek, baştan aşağıya süzdü. "Bu arada, çok seksi görünüyorsun."

Sophie içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti. Doğrusu onun yüzündeki bu gülümsemeyi görmek için tüm mutfağı temizleyebilirdi. "Yukarıda... Ödev yapıyor." Yeniden önündeki sebzeleri doğramaya başladı.

Cooper'ın kaşları çatılmıştı. "Cuma akşamı ödev? Siz öğretmenler çocukları bu kadar sıkmayın... Daha geleli ne kadar oldu ki?"

Çarşamba günü, Paige'yi havaalanından almaya birlikte gitmişlerdi. Genç kız bitkin bir haldeydi, ama yol boyunca orada yaptıklarından ve Fransa'ya geri gitmekle ilgili planlarından bahsedip durmuştu. Eve geldiklerinde Cooper, onun yokluğunda Sophie ile birlikte kaldıklarını açıklayınca, Paige bunu duyduğuna çok sevinmişti.

Öyle ki Sophie artık birlikte yaşamanın o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlamıştı.

"Neden yemek pişirme işine boş vermiyorsun," dedi Cooper ona sarılarak. "Dışarıdan bir şeyler getirtebiliriz. Canım patates kızartması ve sosis istiyor."

Sophie ağzının sulandığını hissediyordu. Artık sabah bulantıları da geçtiği için daha rahattı.

Cooper onun gözlerinin içine bakarak devam etti. "Kanepede yumuşak bir battaniyenin altına kıvrılabiliriz." Gözlerinde haylaz parıltılar yanıp sönmeye başlamıştı. "Bu gece büyük bir oyun var." Sophie'nin kaşlarını çattığını görünce hemen ekledi. "Ama mutlaka romantik komedi de vardır. Oturup seninle izlemekten keyif alırım."

Cooper öyle düşünceli davranıyordu ki... Ne yapması gerekiyordu? Cooper o tip filmlerden nefret ediyordu. Sophie de futbolu hiç sevmiyordu. Ama hayallerindeki erkeğe sokulma fırsatını da kaçırmak istemiyordu. Cooper Smith'in, ta onu dansa kaldırdığı andan itibaren, hayallerindeki erkek olduğunu artık anlamıştı. Acaba âşık olmak genellikle ne kadar sürerdi? Tek bildiği, birlikte geçirdikleri haftaların sonunda, ona âşık olduğuydu.

Cooper'ın bakışları o gün gelen postaya takıldı. Zarf yığınını alarak gözden geçirmeye başladı. "Myers'tan bir haber var mı?"

Sophie nefesini tuttu. Başını hafifçe geriye attı. "Aslında evet... Beni odasına çağırttı. İstifamı istemedi, ama başka bir öğretmenden benim durumumu öğrendiğini söyledi." Devam etmeden öce duraksadı. "Düğün haberi duymayı bekliyormuş... Tıpkı okuldaki kızların ve onların ailesinin beklediği gibi..."

Cooper elindeki zarfları bırakarak, ona baktı. "Bütün kartlarını masaya yaymış. Peki, sen ne dedin?"

Cooper'ın bakışlarında beklenti dolu bir ifade vardı.

Peki, şimdi ona ne söyleyecekti?

Sophie inleyerek yeniden sebzeleri doğramaya koyuldu

Ne yapacaktı? Okulunu ve öğretmenliği çok seviyordu. Kızları seviyordu. Kalbini korumak için gösterdiği onca çabaya rağmen, Cooper'a âşık olmuş, resmen ona vurulmuştu. Haftalar geçip, onun kendisiyle ilgilendiğini gördükçe, kendini çok şanslı hissediyordu.

"Hey millet..." Paige'nin pijamalarıyla mutfağa dalmasıyla, bir şey söylemekten kurtuldu. "Yine sen mi yemek pişiriyorsun... Ben yemeyeceğim!"

Sophie, Cooper'ın bakışlarının iki kadın arasında gidip gelmesini izlerken, birden kafasındaki jeton düştü. Cooper, Paige'ye bebekten bahsedecekti. Dün gece, artık zamanı geldiği konusunda karara varmışlardı. Ama Sophie bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu.

"Paige... Seninle, bizim ve hatta senin hakkında konuşmamız gerek."

Sophie güçlükle nefes alabiliyordu. Evet... Tahmin ettiği şey olacaktı. Cooper, Paige'ye yakında yeğeni olacağını söyleyecekti. Acaba ondan sonra, Sophie'den okulla ilgili bir cevap isteyecek miydi?

Sophie bıçağı tezgâha bırakarak, elini karnına götürdü.

Şu an hiç doğruymuş gibi gelmiyordu. Oysa yemekten sonra, hep birlikte rahatça oturdukları ve Cooper'ın çok daha iyi bir ruh halinde olduğu bir zaman daha doğruydu. Hatta belki de yarın... Ama kesinlikle şimdi değil...

Kararlı bir şekilde önlüğünü çıkartıp, bıçağın yanına koydu. "Cooper seninle bir dakika konuşabilir miyiz?"

Cooper onu duymuşa benzemiyordu. Paige'nin bulunduğu yöne doğru yürüdü. "Tatlım, Sophie ve benim birlikte olduğumuzu biliyorsun..."

"Evet... Ne olmuş?"

Cooper doğru sözcükleri bulmaya çalışırken, alnında derin çizgiler oluştu. "Birbirimizden çok hoşlanıyoruz."

Paige'nin yüzü mutlulukla aydınlandı. "Öyle mi? Hiç fark etmedim."

"Aslında..." Cooper, duraksayarak, sesini biraz alçalttı. "Şey... Bizim bir bebeğimiz olacak."

Sophie gözlerini kapattı. Paige'nin önce derin bir nefes aldığını, sonra da haykırdığını duydu. "Siz... Şaka yapıyorsun."

Sophie içine bir şeylerin oturduğunu hissederek, gözlerini açtı.

Artık kartopu yuvarlanmaya başlamıştı ve geri dönüşü yoktu. Artık gelecek haftanın başında bütün okul bunu duymuş olacaktı. Haber Myers'ın kulağına gittiğinde de ondan bir cevap isteyecekti.

Açıkça söylemese de müdürün ondan nasıl bir beklentisi olacağını biliyordu. Ya bir kocası olacaktı ya da okuldan ayrılacaktı.

Cooper, kardeşinin elini tutarak, sözlerini tamamladı. "Doğum gelecek senenin başlarında."

Paige başını geriye atarak, tavana baktı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en harika şey. Üniversiteye başlayacağım sene teyze olacağım." Heyecanla atılarak, Cooper'a sarıldı. Sonra gözyaşları içinde gülümseyen Sophie'yi kucakladı. Çok şükür, Paige durumu kabul etmişti.

Paige geriye doğru çekilerek, Sophie'nin karnını inceledi. "Sanırım karnındaki çıkıntının nedeni bu... Ona bakabilir miyim? Lütfen? Sana yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

Cooper kardeşinin tepkisine kahkahayla karşılık verdi. "İstediğin zaman bakabilirsin." Rahatlamış bir ifadeyle Sophie'ye baktı. "Değil mi hayatım."

Sophie'nin büyük annesi ve büyükbabası mükemmel bir çiftti. Ama kendi anne babası arasında böyle bir ilişkinin varlığını asla hissetmemişti. Şimdi bu iki özel insanın arasında sanki kayıp olan bu parçayı bulmuş gibi hissediyordu. Bu kadar çabuk kabullenmesi biraz garip, ama bir o kadar da harikaydı.

Buraya aitti. O ve bebeği... Bundan daha önemli ne olabilirdi ki?

Cooper kararlı ve sert görünmeye çalışarak kardeşiyle konuşmasına devam etti. "Sakın saçma sapan fikirlere kapılayım deme, Paige. Bu özel bir durum, izlenecek bir örnek değil. Bebekler ne kadar çok sevdiğini biliyorum." Kardeşini güldürmek için onu gıdıkladı. Bu yüzden şu andan itibaren gözüm üzerinde olacak."

Paige'nin göz bebekleri irileşti. Ağzını açıp, tekrar kapattı. Sonra kararını vererek, konuşmaya başladı. "Aslında benim de seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyordu." Derin bir nefes alarak içindekileri bir hamlede söyledi. "Birini davet etmek istiyorum."

Sophie dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. İşte korktuğu şey başlamak üzereydi.

Dün gece, Paige ile Hallam'ı ağabeyiyle nasıl tanıştıracağını uzun uzun konuşmuşlar. Ama bu gece, Cooper'ın erkek arkadaş konusunu öğrenmesi için doğru bir zaman değildi.

Ayrıca daha Perth'de yaşayan eski bir arkadaşından aldığı düğün davetini söyleme fırsatını bile bulamamıştı. Öylesine koruyucu ve bebeğin sağlığı konusunda o kadar temkinliydi ki, Avustralya'nın diğer ucuna uçmasına nasıl bir tepki göstereceğini bilemiyordu.

Cooper kardeşine gülümsedi. "Birini mi davet etmek istiyorsun? Kim? Okuldan yeni bir arkadaşın mı? Yoksa gidince özlediğin biri mi?"

Paige tereddüt edince, Sophie tezgâha sıkıca tutundu. Fırtına kopmak üzereydi.

Paige sonunda bombayı patlattı. "Erkek arkadaşım."

Cooper'ın yüzündeki olumlu ifade anında kayboldu.

Ancak Paige geri adım atmadan devam etti. "Adı Hallam Gregson ve seninle tanışmak istiyor."

Cooper ürkütücü denecek kadar tepkisizdi. "Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?"

"Altı ay."

Cooper neşeden yoksun bir kahkaha attı ve elini sallayarak kardeşinden uzaklaştı. "Hayır... Hiç sanmıyorum."

"Cooper... Neden olmasın," diye araya girdi Sophie. Ama birden kendini susturdu. Acaba konuşmaması mı gerekiyordu? Bu Cooper ile kardeşi arasındaki bir mesele miydi?

Ama bir kez daha düşününce, karışması gerektiğine karar verdi. Paige genç olabilirdi, ama onunla hâlâ arkadaşlardı. Cooper'ın onu koruma ihtiyacını anlıyordu, ama aşırıya kaçtığını birinin ona göstermesi gerekiyordu.

Cooper bakışlarını ona çevirdi. "Neden mi, Sophie? Çok basit. Çünkü en doğrusu bu. Çünkü Paige erkeklerle ciddi ilişkilere girmeyecek kadar genç."

Anne ve babası ölünce, küçük kız kardeşini yetiştirme sorumluluğu Cooper'ın üzerine kalmıştı. Paige'nin tek vasisi ve koruyucusuydu. Üstelik bu sorumluluğunu çok ciddiye alıyordu. Sophie bunu aklında tutmaya çalışarak, açıklamayı denedi."

Sakin bir sesle konuşmak için çaba göstererek, "Paige neredeyse on yedi yaşında," dedi. Gülümsemeyi denedi. "Doğrusu şimdiye

kadar bir erkek arkadaşı olmasaydı, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünürdüm."

Cooper'ın yüzü gergindi. "Ergenlik çağındaki bir çocuğu büyümek göründüğü kadar kolay değildir... Ayrıca sen Paige'nin annesi değil, öğretmenisin."

Bu sözler Sophie'nin yüzünde tokat gibi patlamıştı. Boğazına oturan yumru konuşmasını zorlaştırıyordu. Gerçi zorlaştırmasa da ne söyleyeceğini bilemiyordu ya...

Cooper'ın suçlayıcı bakışları Paige'ye döndü. "Bu, Sophie'nin bana söylediği durum mu?"

Sophie kül gibi oldu. Tanrım... Durum gittikçe daha kötüye gidiyordu.

Başını sallayarak yalvaran gözlerle Paige'ye baktı. "Ona hiçbir şey söylemedim."

Paige alt üst olmuştu. Geriledi. "Ona söyledin mi?"

"Hayır... Evet... Ama düşündüğün şekilde değil." Düğünden sonra, birlikte geçirdikleri ilk gece, erkek arkadaşının baskı yaptığı bir kız öğrencisinden bahsetmişti. Haftalar sonra İtalyan restoranına gittiklerinde Cooper'm bu konuyla ilgili sorularını geçiştirmişti. Ama şimdi Cooper'ın bütün parçaları bir araya getirdiği belliydi.

Paige onu dinleyecek ruh halinde değildi. "Sana güvendiğime inanamıyorum!" Sözlerini bitirdikten sonra, mutfaktan fırlayarak çıktı.

Sophie onun peşinden gideceği sırada durdu. Paige'nin biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Onun da bu karışıklığı nasıl açıklayacağını bulmak için zaman ihtiyacı vardı. Acaba Paige onun güvenine ihanet etmediğine inanacak mıydı? Onu nasıl ikna edebilirdi? Paige ona tekrar inanabilecek miydi?

Arkasından gelen Cooper'ın sesi biraz sakinleşmiş gibiydi. Ama az önce söyledikleri hâlâ Sophie'nin beyninde yankılanıyordu.

Cooper inleyerek, kendine küfretti. "Pek iyi idare edemedim, değil mi?"

"Mahvettin."

Cooper onu kendine çevirerek, gözlerinin içine baktı. "Onun yanına gidip, özür dileyeceğim."

Sophie'nin içinde küçük bir umut kırıntısı belirdi. Ama yine de tam olarak ikna olmamıştı. "Yani Paige'nin erkek arkadaşıyla tanışacak mısın?"

Cooper'ın yüzü gölgelendi. "Galiba bundan başka bir seçeneğim yok. Ayrıca silah çekmekten daha medeni..."

"Hiç komik değil."

"Komik olsun diye söylemedim zaten."

Sophie konuyu, onun kendisiyle ilgili söylediklerine de getirmek istedi. Ama daha bir şey söyleyemeden Cooper onun dudaklarına bir öpücük kondurup, mutfağın kapısına doğru ilerledi.

"Ben sosisleri almaya gidiyorum. Sen kalıp Paige ile konuş. Ona düşüncesiz kaba herifin biri olduğumu söyle. Ama onu seven ve korumak isteyen kaba bir herif..."

Sophie onun arkasından bakarken, derin bir iç geçirdi.

İçindeki korkak ses, her şeyi bırakıp gitmesini söylüyordu. Ama o anda böyle bir seçeneği yoktu. Cooper'ın bebeğini taşıyordu. Ancak kalmasının tek nedeni bu değildi. Onlara yardım etmeyi de istiyordu.

Cooper'a âşıktı. Paige'yi de çok seviyordu. Hatta çok yakın bir zamanda onu hiç sahip olmadığı kardeşi gibi benimseyeceğini hissediyordu.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek, yeniden sebze doğrama işine döndü.

Galiba Cooper ile evlenecekti...

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

SOPHIE, LİMANA BAKAN MASADA OTURUYORDU. Önünde muhteşem bir yemek, yanında dünyanın en yakışıklı adamı vardı. Gece ışıkları, çarşaf gibi duran denizin üzerinde mavi ve altın rengi yansımalar yapıyordu. Aileler, çiftler, yalnız insanlar sahil boyunca geziniyorlar, temiz havası ve çekiciliğiyle ünlü bu manzaranın tadını çıkarıyorlardı.

Manzara mükemmel olmalıydı. İki haftadır içinde sakladığı haberi Cooper'a vermesi için, böyle bir ortam olması gerektiğine inanıyordu. Paige ile yaşanan kavgadan sonra, bunu söylemek için uygun bir zaman olmadığını düşünmüştü. Ama zaman akıp geçiyordu.

Önündeki salatayla oynarken, derin bir nefes aldı. Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek, onun gözlerinin içine baktı.

"Bir arkadaşımdan düğün davetiyesi aldığımdan bahsettim mi? Lisede çok iyi arkadaştık, ama bir süreliğine bağlantımızı kaybetmiştik."

Cooper ona gülümseyerek, çatalını masaya bıraktı. "Harika... Yanında birini götürmene de izin var mı?" Sophie başıyla onayladı. "Ne zaman ve nerede?"

"Bir ay sonra, Perth'de." Konuşurken, gözlerini ondan kaçırarak, kucağındaki peçeteyi düzeltti.

Cooper'ın kaşları merakla havalanmıştı. "Arabayla mı gitmek istiyorsun?"

Sophie kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Tabi ki hayır. Perth buradan üç bin kilometre uzakta."

Cooper bir süre onun yüzünü inceledikten sonra, insanın içini ürperten bir sakinlikle önündeki bifteği kesmeye başladı. "Hamileyken uçağa binemezsin."

Sophie kucağındaki peçeteyi elinin içinde top haline getirmişti. "Doktor uçmamam gerektiğini önermediği sürece öyle bir yasak yok."

Cooper elindeki bıçağı sertçe bıraktı. "Ama ben öneriyorum."

Geçen haftalar içinde, Cooper'a âşık olduğu inancı gittikçe artmıştı ve bu duygunun yoğunluğu onu korkutuyordu. Bu anlaşmayı yapmayı kabul etmekteki tereddüdüne rağmen, şimdi gerçekten yürümesini istiyordu. Onun çocuğu, Cooper'ın da çocuğuydu. Onun aşırı korumacı tavrını anlamaya çabalamıştı. Ama uçmaması gerektiğini söylemesi bardağı taşıran son damlaydı.

Oysa Paige'nin on yedi yaşında genç bir kız olarak erkek arkadaşıyla çıkabileceğini, Cooper'm sonunda anlayabilmesinden öyle mutluydu ki... Gerçi Cooper, Hallam ile tanışmalarını geciktirmek için elinden geleni yapıyordu, ama şimdilik bu kadarı bile iyi bir ilerleme sayılırdı. Neyse ki, onun güvenini suiistimal etmediğini açıklayınca, Paige onu dinlemiş ve anlamıştı. Şimdi yeniden dost olmuşlardı. Ama Sophie artık onun eskisi gibi samimiyetle kendisine açılmayacağını biliyordu.

Cooper cevap beklerken, Sophie çatalını alarak, tabağındaki sebzeleri didiklemeye başladı. Sonunda yemekle uğraşmayı bırakıp, arkasına yaslandı. "Üzgünüm, ama bu kadarı yeterli değil, Cooper. Uçmamı istemiyorsan, bana mantıklı bir neden söylemelisin."

Söylemediği sözcükler havada asılı kalmıştı.

Sen ne söylersen söyle, ben bu düğüne gideceğim.

Tartışmak istemiyordu, ama onun kapısının önünde her dediğini yapmak için bekleyen bir köpek olmaya da niyeti yoktu. Yumuşak

başlı, uyumlu olduğu günler geçmişte kalmıştı ve hiçbir şey onları geri getiremezdi. Cooper'ın gözlerinden süzülen hoşnutsuz bakışlar bile...

Cooper bakışlarını ondan ayırıp, yemeğine yönelttiğinde konuştu. "Nedenlerim var."

"Öyleyse o nedenleri ben de duyayım," Aralarındaki gerginlik had safhaya ulaşmıştı, ama Sophie'nin geri adım atmaya hiç niyeti yoktu.

Cooper tabağını kenara itti. "Ben sekiz yaşlarındayken, annem hamile kalmıştı. Dört aylık olduğu sırada, babamın katılacağı uluslararası bir konferansa onunla birlikte gitti. Dönüş yolculuğunda korkunç bir acı hissetti. Avustralya'ya indikten birkaç saat sonra bebeği kaybetti. Neredeyse kendi hayatını da kaybediyordu."

Sophie duyduklarından çok etkilenmişti. Kendi başına böyle bir şey geldiğini düşünemiyordu bile. Bir ay içinde Perth'e uçmayı planlıyordu ve o sırada kendisi de dört aylık hamile olacaktı.

Cooper onun elini tuttu. "Annem yaptığı düşükten sonra, aylar kadar uzun gelen bir süre odasından neredeyse hiç çıkmadı. Senin de aynı kaderi yaşama riskini almanı istemiyorum."

Sophie böyle bir kaybın onun için de büyük bir acı kaynağı olacağını anlıyordu.

"Ama herhalde uçtuğu için düşük yaptığı söylenmedi."

"Olmadığı da söylenmedi." Bakışları etrafta gezinmeye başladığında, sanki daha fazla açıklama yapacak gibiydi. Sandalyesine yaslandı. Birden gerilerek, gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Sonra aniden sandalyesini iterek, ayağa fırladı. "Paige'nin bu akşam Marlo'da kalması gerekmiyor muydu?"

Sophie başını sallayarak onayladığı sırada, bakışları Cooper'ın baktığı yere yöneldi ve o anda donup kaldı.

Paige, limandaki havuzun kenarında durmuş, Hallam Gregson ile öpüşüyordu.

Aman Tanrım...

Cooper'ın bütün yüz hatları gerilmişti. Aniden yürümeye başladı. Panikleyen Sophie çantasını kavradığı gibi onun peşinden koşturdu. Tam Cooper gençlerin yanına geldiği sırada, ona yetişti.

Cooper'ın onları ayırmasına gerek kalmamıştı. Hallam, onun gölgesini hissetmiş olmalıydı ki, Paige ile öpüşmeyi kestiği an Cooper'ın dondurucu soğukluktaki gözleriyle karşılaştı.

Paige hâlâ gözleri kapalı, kendi hayal dünyası içindeydi.

Hallam onun kulağına fısıldayarak, "Galiba ağabeyin şu anda tam karşımda," dedi.

Paige gözlerini açtığı an, irkildi. "Cooper!"

"Bir ay boyunca cezalısın, evden çıkmayacaksın. Sonraki ay da cezalısın."

Sophie onu yatıştırmaya çalıştı, ama bu pek mümkün görünmüyordu.

Paige'nin yüzü kül gibi olmuştu. "Açıklayabilirim."

"Bunu yarın yaparsın. Şimdi bizimle eve geliyorsun." Onun kolundan kavramak içir uzandı, ama Paige kaçtı.

Yüzü sert ve kararlıydı. "Hallam ile kalıyorum ve bunun için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Hallam da söze karıştı. "Mr Smith, eğer bir yerde oturabilirsek, sanırım ben..."

Cooper hışımla ona döndü. "Seninle konuşmuyorum, evlat." Yeniden Paige'ye baktı. "Hava karardı. Sokaklar tehlikeli olabilir. Senin Marlo'larda olduğunu sanıyordum. Ya saldırıya uğrasaydın? Ya da başına daha kötü bir şey gelseydi?"

Paige ona biraz yaklaştı. Yüzü alt üst olmuştu. "Ama ben Hallam ile birlikteyim," dedi erkek arkadaşına sarılarak. Hallam gülümseyerek on bakınca, Sophie genç çiftin arasındaki duyguların ortak olduğunu anladı. "Bana bir şey olmasına asla izin vermez."

Cooper inledi. "Sana hiçbir şey öğretemedim mi? Kendini kontrol etmen ve düşünmen gerek. Geleceğini düşünmelisin. Tanrı aşkına, herkesin gözü önünde ne yapıyorsun?"

Hallam dikleşti. "Kız kardeşinizi seviyorum, Mr Smith."

Cooper öfkeli gözlerle ona baktı. "Bir zamanlar ben de senin yaşındaydım. Sevdiğini sandığına eminim."

Sophie korurcasına Paige'nin omzuna sarıldı. "Bu kadar yeter, Cooper."

"Haklısın," dedi Paige nemli gözlerle. "İstesek kaçabilirdik... Senin aptalca kurallarına uymak zorunda değiliz, Cooper. O kuralların beni hasta ediyor."

Etraflarında insanlar toplanmaya ve onları seyretmeye başlamıştı. Ama Cooper farkında bile değildi. "Kurallar düzen ve güvenlik için gerekli."

"Onlar senin kuralların, benim değil. Artık kendimi mahkum gibi hissetmeyeceğim. Hapis hayatı yaşamayacağım." Yaşlar yanaklarından süzülmeye başlamıştı. Koşarak uzaklaşmaya başladı. Hallam da onun peşinden gitti.

Cooper'ın alnında hayal kırıklığını belli eden çizgiler belirdi. "Kaçıp evlenecek ve çok geçmeden çocuk sahibi olacak. Hatta belki de iki... Daha otuz beş yaşıma gelmeden büyük baba olacağım."

Yaşanan onca karmaşaya rağmen, Sophie gülümsemekten kendini alamadı. *Büyük baba mı*? Herhalde amca demek istemişti...

"Kaçacaklarını sanmıyorum, ama söylediklerinin dinlenmesine ihtiyaçları var. Duygularına değer verilmesini istiyorlar." Cooper zaman zaman bu tür şeyleri unutabiliyordu. Paige'nin doğru olanı yapıp, doğru kararlar vereceğine güvenmeliyiz."

Cooper bir süre onu inceledi. "Kaçma işini sen mi önerdin?"

Paige bir an nefes alamadı. "Ne? Tabi ki böyle bir şey yapmadım."

Cooper onun sözünü kabul etmekte zorlanıyormuş gibi, kısa bir tereddüt yaşadı. "Bundan sonra, sizin bu işi tartışmanızı istemiyorum. Yeterince duydu ve gördü. Bundan sonra düşüneceği tek şey, gidip hamile kalmanın kabul edilebilir olduğu."

Sophie ona bakarken. Sırtından aşağıya soğuk bir ürpertinin geçtiğini hissetti.

Cooper gerçekten böyle mi düşünüyordu? O gece bilerek hamile kaldığına ve Evangelina'nın yaptığı gibi onu tuzağa düşürmeye çalıştığına mı inanıyordu?

İki yıl birlikte olmalarına rağmen, Evangelina'ya âşık olmamıştı. Ama Sophie o sözleri kendisine söyleyeceğini düşünmeye başlamıştı. Ama Cooper onu, kendisinin Cooper'ı sevdiği kadar seviyorsa, neden hiçbir şey söylemiyordu?

Bu gece, kendi kararlarının değiştirilmeye çalıştığını anlamıştı. Bu sadece işinde kalması ya da düğüne gitmesiyle ilgili değildi. Cooper, yapması gerektiğini düşündüğü için onun adına kararlar verebileceğine inanıyordu.

Tıpkı Paige'ye yaptığı gibi.

Ve tıpkı Paige gibi, Sophie de Cooper'a ve onun kurallarına bağlı kalmak istemiyordu. Aslında kimseye bağlı kalmak istemiyordu. O her koşulda kendi kararını vermek istiyordu... Karşısında sevdiği adam olsa da...

Yaşadığı yoğun duygular boğazında düğümlendi. Ağlamamak için dudaklarını sımsıkı kapattı. Yanında ona aldırış etmeyen veya sürekli kendini açıklamak zorunda kalacağı birini istemiyordu. Çocuğunu birbirleriyle didişen anne babanın olduğu bir evde büyütmek istemiyordu.

İçindeki güçten kuvvet alarak, arkasını döndü ve taksi bulmak için caddeye doğru yürümeye başladı.

Cooper'ın arkasından seslendiğini duydu. "Sophie, konuşuyoruz."

Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Adımlarını hızlandırdı. Ancak Cooper ondan daha hızlıydı. Önünü keserek onu durdurdu. Ama bu yapabileceği en yanlış hareketti. Pekala... Madem yüzleşmek istiyordu, kendi bilirdi.

"Kendimizi kandırıyoruz, Cooper. Taa başından beri. Yatakta iyiyiz, ama hepsi bu kadar."

Cooper onu sessiz bir köşeye çekerken, yüzü kararmıştı. "Bunu daha sonra, eve gittiğimizde konuşacağız."

"Denediğimize memnunum. Doğrusu buydu. Ama senin etkin alına girmeyeceğim ve bana kurallar koymana asla izin vermeyeceğim." Sıcak bir damlanın yanağından süzüldüğünü hissetti. "Bebeğimizin, sürekli tartışan evli bir anne babaya sahip olmasındansa, ayrı yaşayan ebeveynlerinin olması çok daha iyi. Sadece hangi televizyon programını seyredeceğimiz ya da kimin yemek pişireceği değil... Bütün temel konularda farklı düşünüyoruz."

Cooper huzursuz bir şekilde saçını sıvazladı. "Aynı ahlaki değerlere sahibiz. Bunu haftalar önce anladık."

"Ne yani, eşin olacak kişiden, çalmayacak, hile yapmayacak ya da bir insanın ölümünü görmektense hayatını kurtarmaya çalışacak olması dışında bir beklentin yok mu? İşte bu harika... Ama bu varsayımların hiçbiri bu gece işimize yaramadı, değil mi?" titremesine engel olmaya çalışıyordu. "Paige'yi tutmaya çalıştın, ama tek başarabildiğin onu daha uzağa kaçırmak oldu! Bu çocuğa da aynı şeyi yapmaya çalışacaksan, senin yanında eşin olarak durup bunu yapmana izin verecek değilim... Böyle davrandıkça sonunda senden nefret etmeye başlayacağım."

"Biz birbirimizden nefret edemeyiz. Biz birbirimize aidiz. Bir aileyiz."

Sophie onun gözlerinin içine baktı. "Ben de bir ailenin parçası olmak istiyorum... Bizim ailemizin bir parçası... Ama gururumu ve prensiplerimi bir kenara atacak kadar çok değil..."

Paige'nin ilerde ağladığını görüyordu. Onun yanına gitmek istiyordu, ama neyse ki Hallam yanındaydı. Onun saçını okşayıp, sakinleştirmeye çalışıyordu. Ama artık araya girmesi doğru olmazdı.

"Kardeşinin sana ihtiyacı var," dedi. "Lütfen destekleyen sevgi dolu bir ağabey ol ve kardeşinin canını sıkma."

Sözlerini bitirdikten sonra ondan uzaklaştı.

"Bu iş daha bitmedi, Sophie." Cooper onun elinden tutarak, daha fazla uzaklaşmasını engelledi.

"Boşuna uğraşma. Burada mucize gerçekleşmeyecek Cooper. Artık sen de bunu kabul et. Bırak beni de gideyim."

Ama o akşam Sophie'nin gitmesine izin verememiş, hatalarına bir yenisini daha eklemişti.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

BİR AY SONRA, bir zamanlar en sevdiği yerde, kendisine duyduğu öfkeye engel olamayarak, elindeki tenis topunu hışımla duvara fırlattı.

Tanrım, Sophie ile birlikte olduğu süre içinde ne kadar çok hata yapmıştı.

Topu yakalayıp yine aynı sertlikle attı.

Bir kere, yapmayacağına söz verdiği halde onu baştan çıkartmıştı.

İkinci olarak, evlenmek istemediğini açıkça söylemesine rağmen, kendisiyle yaşaması için ikna etmişti.

Üç, bekle ilgili kararlarına, dinleyecek kadar bile saygı göstermemişti. Merdivenler, uçak yolculuğu, çalışmaya devam etme isteği...

Sophie'ye, tıpkı Paige'ye davrandığı gibi davranmıştı. Ama Sophie genç ve küçük bir kız değildi. Aslında Paige de artık küçük değildi.

Dördüncü hatası da, küçük kız kardeşinin büyüyüp, genç bir kadın olduğunu kabul etmemişti.

Elinde sıktığı topa baktı.

Sorunu tek bir kelimeyle özetlemesi gerekirse, bunu yapabilirdi. Korku... Olanlardan, olabileceklerden korkması... Oysa mutluluğu her iki eliyle sıkıca kavrayıp, havaya atması gerekirdi. O zaman, Sophie ile bu mutluluğu yakalayamasalar bile en azından iyi vakit geçirdiklerini bilecekti.

Avukat arkadaşı gecen hafta karısının çok istedikleri çocuğunu düşürdüğünü söylediğinde, Cooper kendini çok kötü hissetmişti. Aslında hissettikleri hakkında Sophie ile konuşması gerekirdi. Ama o korkusunu içine gömmüş ve onunla bebeğini korumakta biraz aşırıya kaçmıştı.

Kederle kolunu kaldırıp, bir kez daha attığı topu yakaladı.

Zor olmuştu, ama Paige ve erkek arkadaşıyla arasındaki çitleri tamir etmişti.

Hallam Gregson...

Hoş, terbiyeli bir çocuktu.

İnledi... Çocuk mu? On sekiz yaşındaki birine çocuk denemezdi. Hoşlansa da hoşlanmasa da Paige'nin onunla gidip vakit geçirmesine izin vermek zorundaydı. Aksi takdirde Paige elinden uçup gidebilirdi.

Dişlerini sıktı... Etrafındaki her şey ona Sophie'yi hatırlatıyordu.

O gece taksi ararken, Sydney'in caddelerinde yürümemesini istemişti. Eve kendisiyle birlikte gelmesinde ısrar etmişti. Hallam'ı bıraktıktan sonra, Paige suratını asarak sessizce arka koltukta oturmuştu. Eve vardıklarında gözyaşları içindeki kardeşi fırtına gibi odasına gitmiş, Sophie iyi geceler demiş, sabah da gitmişti.

Hem de bir not bile bırakmadan...

Ona çiçekler göndermiş, defalarca kapısına gitmişti. Odasının camına küçük taşlar atarak, ay ışığında romantik sahneler hazırlamıştı. Ama hiçbiri işe yaramamıştı.

Yine de ne olursa olsun onu geri getirecekti. Bu andan sadece bunu nasıl başaracağını bulmak için kafa yoracaktı.

İçeri girmek üzereyken, çalıların arasında bir hareket dikkatini çekti. Çok geçmeden aralanan yaprakların arasından bir kedi çıktı. Kocaman yeşil gözleri olan, siyah bir kedi.

Kalbi birden hızla atmaya başladı. Onu çağırmak için parmaklarını birbirine sürttü.

"Gel, kedicik."

Uzun kuyruklu kedi etrafına bakındıktan sonra, salına salına ona yaklaştı.

Cooper gülümsedi. "Aferin sana... Kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi anlamış olmalısın." *Aptal ve...*

Kedi tam gelecekken, birden aksi yöne gitmeye karar verdi. Cooper'ın eli havada kalmıştı.

O anda içinde mantıksız bir telaş hissetti. Sophie ne yapması gerektiğini söylemişti? Başını üç kez okşa yoksa kötü şans getirir mi demişti? Belki de arkasından koşup, kediyi yakalamalıydı.

Tanrım, iyice saçmalamaya başlamıştı. Aklı tamamen uyuşmuştu.

Ama gitmesine izin veremezdi.

Kedi sanki onu duymuş gibi, dönüp ayaklarını dibine kadar geldi.

Cooper derin bir nefes alarak, yavaşça onu kucağına koydu. Küçük kedicik, Cooper'a cevap olarak mırlayıp, onun kucağında yerleşmeye, sonra da uyuklamak için hazırlanmaya başladı. Bu artık Sophie'nin inanmadığı şansın açık bir göstergesiydi...

Cooper kedinin başını okşadı... Bir, iki, üç kez...

Artık Sophie'yi geri getirmek için ne yapması gerektiğini biliyordu. Ama bunu başarabilmek için şanstan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

SOPHIE YÜZÜNÜ ELLERİNE dayamış, mutlu çiftlerin gülümseyerek dans etmelerini izliyordu.

Herkes gülüyordu.

Mutluydu.

Eh, çok doğaldı tabi... Sonuçta bu bir düğündü.

Kederle inledi. Hayatı boyunca hiç bu kadar çok ağlamak istememişti.

Tamam, çok güzel bir gündü. Gelin harika görünüyordu. Damat son derece gururluydu. Harika çiçekler, lezzetli yemekler... Gerçi o fazla yememişti ya...

Biletini alıp, uçağa binmiş ve kendini buraya gelirken bulmuştu. Kendinden başka kimseyi memnun etmesi gerekmiyordu...

Derin bir iç geçirerek, arkasına yaslandı ve büyümekte olan karnını ovuşturdu. Kabul etmesi korkunç olsa da, ona mutluluk veren tek şey içindeki bebeğin varlığıydı.

Çocuğunu şimdiden çok seviyordu. Tıpkı babasını sevdiği gibi. Bazı sabahlar o kadar umutsuz oluyordu ki, yataktan güçlükle kalkıyordu. Zaten kalkmak zorunda olduğunu da biliyordu.

İşine ihtiyacı vardı. Sürekli şikâyet eden Myers, nedeni belirtilmeden işten çıkarılmıştı ve artık okuldaki durumu tekrar güven altındaydı.

Bu onun için büyük bir zaferdi. Yine içindeki boşluğu doldurmaya yetmiyordu.

Uzanıp, kendine biraz daha su doldurdu.

En azından yılsonuna kadar Paige'yi haftada beş gün görmeye devam edebilecekti. Cooper ile aralarındaki sorunu halletmiş görünüyorlardı. Bir ayı aşkın bir süredir Hallam ile Paige açıkça görüşüyorlardı. Artık Paige'nin konuşmalarında evden ayrılmak ya da sevgilisiyle kaçmak gibi endişe verici konular yoktu. Büyük ihtimalle Cooper hatasını, kardeşini kontrol etmeye çalışırsa onu tamamen kaybedeceğini anlamıştı. Sophie, Paige adına seviniyordu. En azından içlerinden biri mutlu sona erişmişti.

DJ'in sesi duyulduğunda, hoparlörden gelen gürültülü Rock'n Roll'un sesi azaldı.

"Bu muhteşem gecenin neredeyse sonuna geldik, dostlar... Ama önce özel istek alan şarkımızı sizler için çalışacağız. Sizi 1977 yılına geri götürüyoruz. İyi eğlenceler."

Sophie çantasını alıp masadan kalktı. Yakınlardaki bir otelin çatı katında yer ayırmıştı. Bütün Perth'in manzarası ayaklarının altındaydı. Aptalca bir dürtüydü, ama madem bu gece Cooper ile birlikte olamayacaktı, en azından olabildiğince çok anıyı yeniden yaratabileceği bir yere gelmek istemişti.

Kapıya yöneldiği sırada, çalmaya başlayan melodiyi duydu. Bu Cooper ile ilk kez Wendy'nin düğününde dans ettikleri müzikti. Kalbinin özlemle sıkıştığını hissetti. Duyguları o kadar yoğunlaşmıştı ki. Gözyaşlarını tutamayacağından korkmaya başlamıştı.

Kimseyi onu sevdiği kadar çok sevmemişti. Ama en azından Cooper'ı düzenli olarak görecekti. Sonuçta ortak bir çocukları olacaktı.

Karnındaki tekmeyi hissedince elini o bölgeye götürerek, okşadı. Çocuğu kendini asla bir hata olarak görmeyecekti.

Gitmek üzere döndüğünde, şans getiren bileziği sandalyenin gümüş rengi kurdelesine takıldı ve ilk kez kilidinden kurtularak yere düştü.

Sophie düşünecek zamanı bile bulamamıştı. Aklından sadece bu kötü şans anlamına gelmeli, diye geçti sadece. Ama o sırada bir erkeğin uzanarak, bileziği yere düşmeden yakaladığını fark etti.

Sophie nefesi kesilmiş bir halde smokinli adamın doğrulmasını ve dizlerinin bağını çözecek bir gülümsemeyle kendisine bakmasını seyretti.

Adam başını onun kulağına doğru götürerek, mırıldandı. "Bu bizim dansımız."

Sophie'nin aklı karmakarışıktı. Ama etkilenmeyecekti Cooper hakkındaki fikrini, evlenmekle ilgili düşüncelerini değiştirmemişti. Onun istediği gibi ve bir zamanlar yaptığı gibi her şeye evet diyen biri olmayacaktı.

Ancak Cooper onun kabul etmesini beklemeden, elinden tutup, piste götürdü ve nazikçe kendine doğru çekti. Sophie'nin bedenine zevk dolu bir ürperti yayıldı. Yanağını onun göğsüne dayarken, bu anın sonsuza kadar sürmesini diledi.

Ama bu sadece bir danstı. Yaptıkları da medenice dans etmekten başka bir şey değildi. Sonuçta Cooper onca yol gelmişti.

"Bu gece buraya, benim yanıldığımı ve senin haklı olduğunu itiraf etmek için geldim. Küstah, zorlayıcı ve baskıcı biriyim ve ortak hiçbir şeyimiz yok." Onu kendi etrafında döndürdükten sonra, yeniden göğsüne dayadı. "Evet, tamam, yatak odasında inanılmaz bir uyumumuz var. Geçen hafta bunu sen de söyledin zaten."

Sophie gülümsedi. Bunu hatırlatmak zorunda mıydı?

"Ama asıl soru, bunun iki insanın birlikte bir hayat sürdürmesine yetip yetmeyeceği... Ben yeteceğine inanmak istedim. Ama az önce de söylediğim gibi, yanıldım."

Yanılmış mıydı?

Sophie sırada ne olacağını merak ederken, aklı iyice karışmıştı. Ancak bedeninin sözcüklere aldırmadığını fark edince iyice şaşırdı. Kanı iyice alevlenmişti. Ve kalbi o anda yalnız olmadığını fısıldıyordu.

Bunun tek bir anlamı vardı. Çok geç olmadan Cooper'ın öldüren cazibesinden uzaklaşmalıydı.

Nasıl olduysa kendinde o gücü bulup, kollarından sıyrıldı ve çenesini dikleştirerek onun gözlerinin içine baktı. "Bu kez işe yaramayacak, Cooper."

Cooper sanki onu duymamış gibi gülümseyerek, hoşnut gözlerle baştan aşağıya süzdü. "Bu elbisenin içinde çok hoş görünüyorsun. Düğünde gelin dışında başka bir kadının beyaz giyebileceğini bilmiyordum."

"Zaman değişti. Artık kadınlar seçimlerini kendileri yapıyor."

Onun sözlerinin altında yatan imayı anlamamak imkânsızdı.

Cooper bir deneme daha yaptı.

"Dün gece siyah bir kedi beni ziyarete geldi. Bu bir işaretti."

Sophie başını salladı. "Sen bu tür batıl şeylere inanmazsın. Tekrar tekrar söyledin."

Cooper onun elini sıkıca tutarak, gözlerinin içine baktı. "Sen şansa inanıyorsun, ben ise kadere. Ama dün gece bunların hiçbirinin önemli olmadığını anladım. Çünkü yapmamız gereken tek şey birbirimize inanmak."

Sophie tekrar başını salladı. Ama yaşlar gözlerine birikmeye başlamıştı. "Hayır, Cooper. Sen bütün kararları kendin vermek istiyorsun ve ben sürekli olarak kendimi sana açıklamak zorunda kalıyorum. Sonunda sen yine bildiğin gibi yapıyorsun."

Bu Cooper'ın yapısıydı ve değişemezdi...

Ama sonunda Paige ile bir ortak nokta bulmuştu değil mi?

Bu onlar için de bir şans olabileceği anlamına mı geliyordu?

"Üzgünüm," dedi Cooper. "Her şey için. Sana yaptıklarım, sana söylediklerim, seninle yeterince ilgilenmediğim için... Ama bir şans verirsen aynı hataları yapmayacağım. En azından tek bir şans daha veremez misin?"

Sophie'nin içinde gittikçe şiddetlenen büyük bir savaş vardı. On evet demek, bir şansları olduğuna inanmak istiyordu. Ama bu hiç kolay değildi. Kendine söz vermişti. "Özür dileyebilirsin, ama hiçbir şey değişmedi."

"Değişti."

Sophie'nin kalbinde bir cılız bir umut belirdi. Ama kendini bu umuda bırakırsa. Çok acı çekebilirdi. Bir daha kırılmak istemiyordu.

Bakışlarını ondan kaçırdı. "O gece beni bırakmanı söylediğimde ciddiydim. Kararlarıma biraz olsun saygı duyamaz mısın? Bana saygı duyamaz mısın?"

Cooper onun çenesinden tutarak, gözlerinin içine baktı. Sanki söylediklerinin o gözlerin derinliğindeki yerini bulduğunu görmek ister gibi...

"Her şey değişecek. Değişeceğini biliyorum. Çünkü... Çünkü seni seviyorum, Sophie. Senin de beni sevdiğini biliyorum."

Sophie ruhunda bir şeyler olduğunu hissetti. Bir rahatlama... Bir şüphe... Cooper hiç adil savaşmıyordu. Acaba söylediklerinde ciddi miydi? Yoksa bunu onu ve çocuğunu geri almak için mi söylüyordu? Bu kadar bencil ve acımasız olabilir miydi?

"Birbirimizi bulacak kadar şanslıydık," diye devam etti Cooper. "Yeniden denemeye cesaretimiz olmadığı için bu şansı fırlatıp atamayız."

Sophie başını salladı. Dinlemek istemiyordu, ama onun gözlerinin içine bakarak devam etti.

"Beni boğulmak üzere olan bir adam gibi düşün. Seni dibe çekmeyeceğim, ama kurtulmak için de yardımına ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, Sophie. Senin de bana... Birbirimize ihtiyacımız var. Çünkü biz bir aileyiz. Şimdi ve her zaman."

Doğru ya da yanlış, Sophie'nin her hücresi ona sarılmak ve ne olursa olsun bir daha hiç bırakmamak istiyordu. Hayır, bunu yapamazdı. En azından kendine engel olmaya çalışmak zorundaydı.

Kayıtsız bir yüz ifadesi takınarak, güldü. "Yapabileceğinin hepsi, bütün kozların bu mu?"

"Hayır." Cooper ceketinin iç cebinden bir yüzük kutusu çıkartıp, açtı. "Bir de bu var."

Sophie donmuştu. Göz kamaştıran parıltılar karşısında, gözlerini kırpıştırdı. Bu o kadar parlak ve özeldi ki... Sanki Cooper gökyüzünden bir avuç yıldızı onun için buraya getirmişti... Kutunun içinde o ana kadar gördüğü en güzel elmas yüzük duruyordu.

Gerçekten mükemmel bir tasarımdı.

Sophie iç geçirdi. "Yüzüğün üzerinde üç tane kelebek mi var?"

Cooper yüzüğü alarak, kutuyu yeniden cebine koydu. "Bu bir nişan yüzüğü değil."

Sophie'nin tüm hevesi o anda kursağında kaldı. "Ya?"

Cooper onun itiraz etmesine fırsat bırakmadan, elini aldı ve yüzüğü parmağına geçirdi. Aslında, Sophie o kadar şaşırmış ve mutlu olmuştu ki, zaten itiraz etmek gibi bir düşüncesi de yoktu. Birden içindeki savaş, sanki sihirli bir değnek değmiş gibi kayboldu. Yerine umut ve aşk geldi.

Cooper gerçekten onu seviyor muydu? Bu bir oyun rüya mıydı?

Cooper'ın parmağına taktığı yüzüğe daha yakından baktı. "Bu nişan yüzüğü değilse..."

"Ebediyetin simgesi. Üç kelebek, senin söylediğin gibi şans için. Beyaz elmaslar en saf olanlarından ve beyaz altına monte. Ama beğenmezsen kuyumcuya götürüp..."

"Cooper?"

Cooper başını yana eğdi. "Evet, sevgilim?"

Sophie gülümseyerek onun gözlerine baktı. "Artık açıklama yapmayı kesebilirsin."

Cooper neşeyle onu kollarının arasına alıp, döndürdü. Tam onu öpmek üzereyken, duraksadı. "Sadece kontrol etmek için soruyorum. Bu evet anlamına mı geliyor?"

Sophie başını sallarken, yanaklarından bir damla yaş süzüldü. "Aynı zamanda seni sevdiğim anlamına da geliyor."

"Hayatımızın sonuna kadar mı?"

"Evet."

Cooper onu tutkuyla öperken, Sophie istediği her şeyin onda olduğunu biliyordu. Yeniden yeryüzüne geri döndüklerinde Cooper onu müziğin ritmine göre hareket ettirmeye başladı. Ama gözlerini onun gözlerinden bir an olsun ayırmıyordu.

"Geri döner dönmez, organizasyona başlayacağız. Sahilde bir düğün istiyordun."

Hatırlıyor muydu? Yani bu fikrini paylaşıyor muydu?

"Senin geleneksel bir kilise düğünü istediğini sanıyordum."

"Ben seni istiyorum." Onu kendi etrafında döndürdü. "Nasıl mutlu olacağımızı biliyor musun, Sophie Smith?

Sophie mutluluktan eridiğini hissetti.

Sophie Smith...

Kulağa öyle güzel geliyordu ki...

Bunu duymak öyle güzeldi ki...

Sırıtarak, Cooper'ın kravatından çekiştirdi. Dudakları buluşmadan önce keyifle mırıldandı.

"Oldukça iyi bir fikrim var."

ࢂ ࢂ SON ࢂ ࢂ